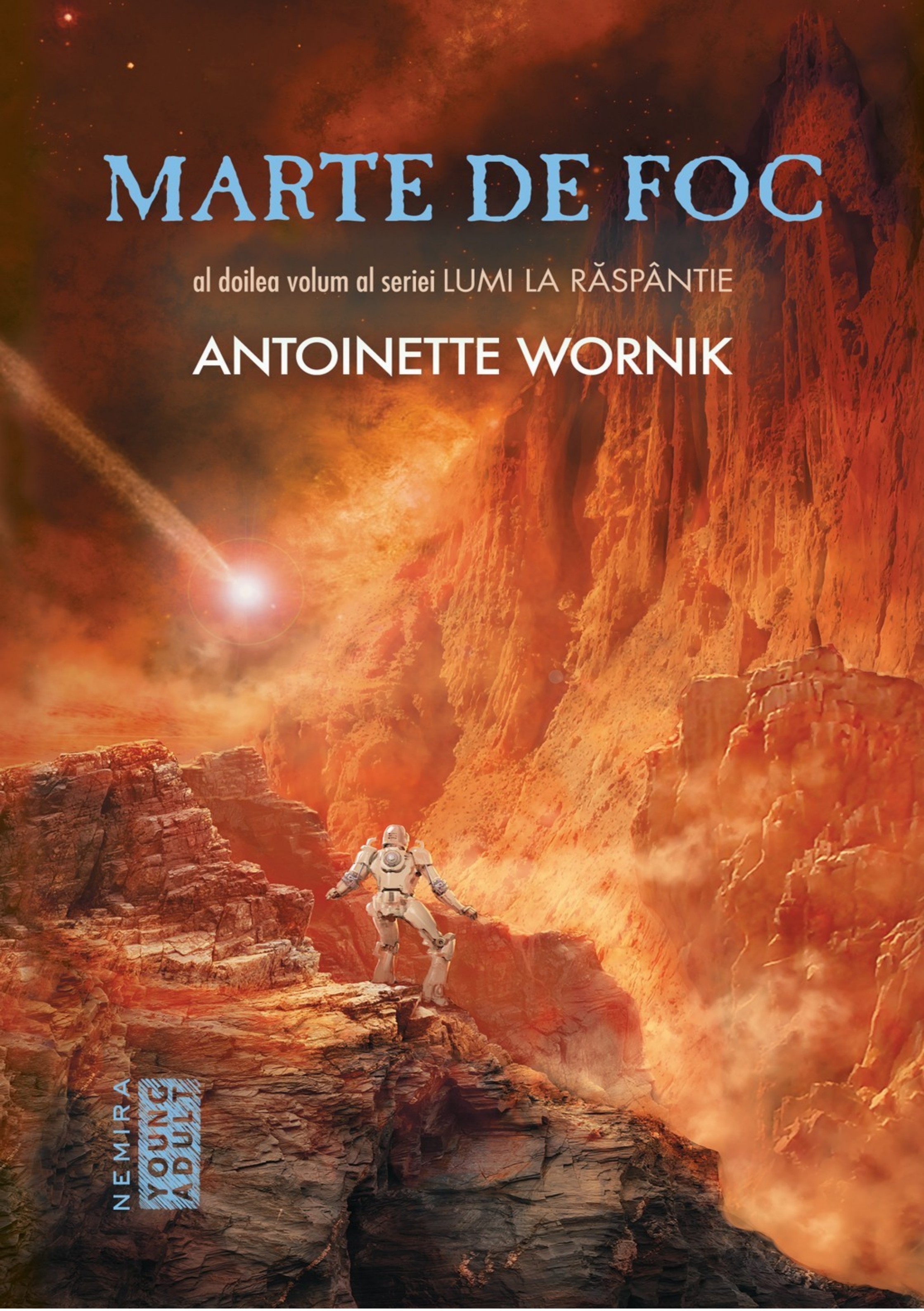

MARTE DE FOC
al doilea volum al seriei LUMI LA RĂSPÂNTIE
ANTOINETTE WORNIK
NEMIRA
YOUNG ADULT

ANTOINETTE WORNIK

MARTE DE FOC

Antoinette Wornik (pseudonim literar pentru Roxana Antoinette Vornic, n. 1965) a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti. Este nepoata scriitorului, eseistului şi criticului literar Ion Biberi.

În anul 2004 i se conferă ordinul „Meritul pentru învăţământ” în grad de Cavaler. Este coautor al suportului de curs „Limbă, cultură şi civilizaţie românească” (2008), destinat elevilor români care studiază în ţări din Uniunea Europeană. A publicat articole şi auxiliare didactice vizând metodica şi didactica disciplinei limba română.

Bănuiala

Eva tocmai sosise acasă.

Senzorii de acces i-au recunoscut ADN-ul și a intrat în locuință. Sistemul cloud care controla dispozitivele casnice se ocupase de tot ce era necesar, cu mult înainte de-a veni ea. Intimizase ambientul (îi cunoștea preferințele), iar Evei îi plăcea mai ales muzica asta relaxantă care se auzea încet.

Simțea însă apăsarea oboselii.

N-avea chef să mănânce nimic: fusese o zi foarte încărcată și dorea doar un răgaz de odihnă. „De altfel, l-am invitat pe Karl la cină”, își spuse, luând un măr ca să-și amăgească foamea.

S-a întins pe moalele patului. Eva e „de modă veche”, nu-i plac structurile ergonomice inteligente care compun interioarele actuale. Continuă să prefere texturile naturale (atât de rare acum) și simpla utilitate, noninvazivă, a obiectelor neracordate la mentalul posesorului. Bineînțeles că gusturile ei puteau fi considerate, în mod justificat, cel puțin bizare.

Privea cu atenție o picătură de apă alunecând pe coaja lucioasă a mărului: în lentoarea prelingerii, lentila lichidă amplifica roșul viu al fructului. Însă nu-l mai putea vedea cu claritate, privirea i se încețoșa încet și simțea acut nevoia să doarmă.

Dar, ca niciodată, nu căuta să se destindă, adormind aproape instantaneu, ca într-un somn indus.

Visează.

Însă visul nu se insinuează firesc, ci intră brusc într-o scenă care nu e începutul unei narațiuni onirice. Pare-o continuare a unor secvențe al căror înțeles îi fusese ascuns.

În visul ei, Eva e confuză fiindcă nu-și dă seama unde se află. E întuneric, e liniște absolută. Are, totuși, senzația unui interior... ca o încăpere subterană lipsită de lumină, izolată fonic, privată de mirosuri. Nu are noțiunea de spațiu sau timp, dar își percepe clar propria dezorientare și teama.

Deodată, aude mental o voce. Simte o prezență undeva aproape. E cineva în care poate avea totală încredere: o entitate care-o veghează, încercând să-i transmită un mesaj. Se

concentrează, vrând să prindă înțelesul cuvintelor auzite difuz și glasul se-ncheagă în rostirea unei avertizări:

„– Aceasta este realitatea! Nu uita ce visezi: acesta e adevărul. Refuză să uiți!”

Nici măcar nu are timp de gândire.

Vede cum, în visul ei, deodată se-aprinde viu o lumină orbitoare. Și vede pereții, niște pereți de metal, ușa ca a unei temnițe, geamul opac. Apoi, ușa grea se deschide și zărește întinderea de vierme orb a unui tunel întunecat.

Cei doi intră grăbit: un tânăr înalt, blond, și celălalt, mai voinic, cu barba aspră, nerasă. Au privirea încruntată și Eva le aude cuvintele:

— Nu știu ce-are, dar de câtăva vreme stă așa, privind în gol. Se-ntâmplă ceva ciudat...

— Chiar n-avem timp de mofturile ei, pufnește nervos blondul. Ne trebuie urgent datele despre Centaur. Ce-o fi apucat-o acum? Doar altădată era ascultătoare.

— Ei da, chiar mi-a plăcut când i-a suflat Cupolei de sub nas Hymera. Ce mândri erau tipii de modulul ultrasecret de zbor. Invincibil, nedetectabil. Și ea ni l-a adus cumințel aici, în hangar.

— Cupola nici n-a bănuit. Îți dai seama ce ochi or fi făcut când au văzut că Hymera s-a evaporat din ascunzătoarea lor!

— Crezi că Martin i-o fi băgat ceva în cap? Are în ultima vreme forțe noi.

— E disperat, ăsta-i motivul, José. Simte că i se-apropie sfârșitul și ar face orice s-o mai vadă măcar o dată.

În vis, vede cum blondul se-apropie, plimbându-și apoi mâna prin părul ei și Eva e cuprinsă brusc de-un acces de panică: simte că el o atinge cu arătătorul pe curba dezgolită a gâtului. Degetul lui o lovește acolo scurt, repetat, ca bătaia ritmică a unui metronom. Și Evei i se pare un gest cunoscut...

Apoi, îi șoptește la ureche:

— Codul genetic al Centaurului ne mai trebuie. Hai, fă ce-ți cerem: află-l cât mai repede!

Înspăimântată, se zbate cu împotrivirea unei sălbăticiuni încolțite și încearcă să-l îndepărteze.

— Ia te uită, a prins puteri...

Tânărul are grimasa durerii, zărindu-și zgârietura făcută pe braț. O împinge cu înverșunare și Eva simte impactul loviturii de

peretele dur. În cădere, își îndreaptă privirea spre geamul opac, căutând parcă ajutorul cuiva nevăzut. Și aude din nou vocea:

„– Aceasta este realitatea! Refuză să uiți!”

Eva se trezește brusc.

E scăldată-n sudoare rece, are suflul alert, iar brățara de monitorizare cardiacă indică accelerarea pulsului.

Coșmarul fusese atât de puternic, încât eliberarea de el îi oferă un alt sens pentru tot ce-o înconjoară. Prin contrast, liniștea ei de acum naște obiectelor alte contururi. Le vede învăluite într-un abur de firesc, de tihnă luminoasă.

Privește mărul rămas pe colțul măsuței joase: nu mai văzuse nicicând ceva atât de frumos! „Iată cum starea de spirit redimensionează percepțiile.” Își propune să nu uite noile senzații, să privească mereu realitatea prin prisma acestei mulțumiri și încântări.

Singurul lucru neplăcut e însă o durere surdă în zona occipitală. Pipăie spatele capului, dar nu descoperă nimic îngrijorător. Ignoră durerea, fiindcă era deja târziu, iar Karl trebuia să sosească.

Se bucură acum că îl vede.

Alteori, avea o reținere când îl întâmpina, total nejustificată, dar percepută ca o undă inconștientă de avertizare dată poate de rigoarea gesturilor lui, poate de ochii aceia albastru-metalic dincolo de care nu îi poate ghici gândurile. Sau de buzele fin conturate, surâzând cu detașarea celui niciodată afectat de realitate. Pentru că el știe s-o prevadă, s-o organizeze și s-o stăpânească.

Ori de tunsoarea părului blond: strictă, corectă, fără nimic în neorânduială. De perfecta geometrie a sprâncenelor subțiri, ce nu exprimă decât rar mirarea, ezitarea…

Dar asta-i și place la el, faptul că emană forță, stăpânire de sine, că-și calculează reacțiile, își domină emoțiile inutile. Karl e întotdeauna serios, chiar grav și-are soluții clare, decise, pentru toate frământările ei.

Eva își spune că este o cină impecabilă.

Ea e veselă, râde mult, eliberată de povara acelui coșmar. Soarbe din vinul roșu și, ținând încă paharul ridicat, îl privește

pe Karl prin transparența sângerie a unei picături mari prelinse.

— Am avut un vis ciudat, mărturisește. M-am speriat de niște întâmplări ciudate și de niște vorbe aiurea. Vrei să-ți povestesc, nu-i așa? Recunoaște, și tu ești interesat de mistere.

Eva se-aşează alături de el, ca să-și înceapă firul povestirii. Dar, privindu-l îndeaproape, e mai întâi tulburată de-o îndoială pe care n-o mai trăise. Chipul lui… ceva nu e-n ordine… chipul lui îi deșteaptă o amintire neclară…

— Eziți să-mi povestești? Insistă el cu blândețe.

Karl vorbea ocrotitor, dar ea intuiește totuși o curiozitate greu stăpânită în vocea lui calmă. „Ce bănuieli caraghioase am”, își spune Eva și începe, ca într-un fel de glumă:

— Să zicem că eram într-un soi de buncăr. Dar n-arătam deloc bine: slabă, cu cearcăne mari și speriată. Foarte speriată!

Cuvintele ei curg în recompunerea acelor imagini, stări, personaje. Însă, în timp ce-ntâmplările confuze sunt retrăite, Eva crede că prinde pe fața lui Karl umbra unei îngrijorări, mascate printr-o neputincioasă nervozitate. Și instinctul o avertizează să-l urmărească, să-l pândească. Să fie-n alertă.

— Apoi totul s-a terminat cu repetarea vorbelor: *„Aceasta este realitatea! Refuză să uiți!”,* spuse din nou de vocea stranie, venită parcă din altă lume…

Își punctează încheierea povestirii cu ultima sorbitură de vin sângeriu.

Pe fața lui Karl nu se-oglindește nimic. Nicio infimă tensiune, nicio minimă contracție a maxilarelor, nicio schimbare a direcției privirii. El o liniștește și nu i se pare nimic fals în cuvintele lui:

— Sunt alte temeri de-ale tale, care te tot bântuie. Ca și cântecul de vioară pe care-l auzi în alte vise. Știi că tu ai tot felul de nedumeriri.

— Așa e, zâmbește ea, eliberată de bănuieli nejustificate. Dar de-asta te am pe tine alături, ca să mi le-alungi.

La plecare, Karl o îmbrățișează și absolut orice urmă de încordare sau suspiciune i se risipește. Rămâne îndelung în strânsoarea brațelor lui. Îl reține lângă ea, ca să se bucure de starea aceea deplină de siguranță. El o mângâie ușor și Eva se destinde, simțind căldura protecției.

Dar îi simte apoi și gestul: atingerea repetată cu degetul

arătător pe curba dezgolită a gâtului.

O atingere ca bătaia ritmică a unui metronom.

Altă lume

Orizontul clar al realității ascunde, dincolo de firesc și certitudini, lumi neștiute. Lumi intuite, aproximate, dorite. Revelate fugar, precum lucirea unei iluzii, doar pentru inițiați.

În aceste lumi, Atlantida zace ocultat în abisul negru al apelor tăcute, ca o enormă cochilie de melc uriaș. Aici, Atlantida veghează de milenii.

Căutată pe căi vizionare și ezoterice, invocată de savanți, de asceți sau magi, ea refuză să se arate muritorilor. Din seminția umană, în adevărul ei pot pătrunde doar „Illurii”, inițiații deschiși înțelegerii dincolo de simțurile aparente. Lor, cetatea ascunsă în adâncul întunecat al oceanului le dezvăluie taine visate de omenire de sute de ani, taine zămislite în marile începuturi ale vieții cosmice, taine ce unesc cu legături subtile civilizațiile ce împânzesc orizontul necuprins al galaxiilor.

Învăluit în mantia stacojie, însemn al Înțelepților Haruni, Verko privește un chip aflat în depărtarea Sălii Coloanelor, inima labirintului de metal al cetății.

Ceilalți Haruni sunt așezați în jilțuri mari, translucide, cu speteze înalte ca niște grandioase coloane de gheață. Limbile flăcărilor, ridicate pe altarul din mijlocul sălii vaste, le cuprind transparența, răsfrângând jarul lucirii pe părul alb al Înțelepților, ca o aureolă roșiatică. În spatele lor, ceilalți atlanți și Mahrele-sfătuitoare așteaptă cu privirile plecate cuvintele lui Verko, suprema entitate a acestei lumi.

În depărtare, întunericul greu ascunde privirii coridoarele lungi ale cetății, care duc către tainicele Nekre – încăperi păstrătoare de secrete nebănuite pământenilor.

Dar Verko nu-și întrerupe tăcerea, ochii lui, cu strălucirea razelor aurii prin care află orice gând al celorlalți, continuă să urmărească, într-o încordată nemișcare, un chip aflat în penumbra Sălii Coloanelor.

Și, dintre toți, doar Mahra Ayra, frumoasa Ayra, fosta pământeancă, știe că Verko îl privește pe Nayar.

Nayar e tânăr. E singurul tânăr al acestei cetăți neștiute, care veghează la ordinea și echilibrul Universului, stăpânind rotirea eternă a constelațiilor, viața miliardelor de lumi neștiute. Dar Nayar nu-și cunoaște povestea și Verko știe că el e neliniștit. Pentru că vrea, cu orice preț, să-și afle Sursele.

Îl vede cum îi pândește pe Haruni, pe ceilalți atlanți, vede cum e atent la chipurile Marilor Inițiați sau la fiecare gest al Mahrelor-sfătuitoare. Da, Nayar vrea să afle adevărul interzis.

— De ce cauți să-ți cunoști Sursele? Îl întrebase cândva măreţul Verko, mentorul lui. Legăturile te fac vulnerabil, Nayar. Tu ai fost dintotdeauna fiul acestei lumi, porți în tine înțelepciunea noastră, a tuturor.

Nici când a parcurs treptele inițierii, când a trecut prin acele experiențe și stări de tulburător pericol, nimeni n-a părut că-i este mai aproape. Toți îl înconjurau cu aceeași grijă, toți îi arătau o iubire egală.

Dar Nayar nu renunță, el vrea să afle. Poate că asta îl și leagă de părinții lui, foști pământeni: riscul curiozității, tentația de a depăși interdicția. Dorința de-a avea și sentimente, nu doar să fie supus menirii pe care neamul lui o are de a veghea neștiutul destin al galaxiilor.

De-aceea Nayar vrea să știe în cine se regăsesc ochii lui de-un negru adânc, aproape violet. Vrea să-nțeleagă de ce simte că sub această Methe verzuie se află un alt fel de trup decât al celor din neamul Marilor Sepii.

Și mai ales vrea să afle cine i-a sădit în suflet acest dor neînțeles de un „altundeva”, dorul de lumea „de sus”, a pământenilor. Care-l cheamă ademenitor, prin imagini cu cer și ape repezi, cu păsări necunoscute și animale cu glas sălbatic.

— Cartea Lumilor a vorbit iar! Avertizează Verko, schimbându-și direcția privirii.

Vocea-i e gravă, iar străfulgerarea aurie, orbitoare, a ochilor țintuiește chipurile celorlalți atlanți.

— Steaua muribundă a Xarei își numără ultimele ceasuri ale descreșterii. Clipa spulberării ei e tot mai aproape.

— Creierul ei viu urzește acum un alt plan, intuiește Auk, Marele Inițiat.

Auk e înalt și sobru. Dintre toți, el pare să aibă un alt fel de

rostire a cuvintelor, de parcă și-ar traduce gândurile într-o limbă ce nu i-a fost dintotdeauna cunoscută.

Își amintește misiunea care i-a deschis calea unui nou și uluitor destin. Trecuseră de atunci 20 de ani pământeni. O, da, Auk își amintește de Xara... De neamul lui Okdar, care se statornicise demult pe-această planetă, venind dintr-un neștiut al galaxiilor. Neamul condus de Okdar: reptile colosale de foc, cu chip de om. Ființe cu puteri demonice, dominate doar de instinctul de supraviețuire. Creaturi nesupuse vreunei cenzuri a rațiunii.

— Marea Conștiință a însuflețit iar filele schimbătoare ale Cărții Lumilor. Ne arată din nou frânturi din profeția unui alt pericol! Rostește Khali și chipul acestei Haruni, întotdeauna luminat de-un surâs liniștit izvorând din pacea gândurilor, oglindea acum valurile spaimei.

— Semnele Cărții sunt neclare, ca-ntotdeauna, dezvăluie Verko. Ne încearcă din nou tăria credinței, puterea de-a lupta pentru înțelegerea lor și de-a găsi apoi calea salvării.

Marea Conștiință. Ca un enorm organism viu, țese firele energiilor, racordează frecvențele, născând forme și rosturi pentru toate ființele. Atlanții știu că totul e parte a acestei matrice singulare și totul o reflectă, într-o legătură subtilă, dar imuabilă, ce oferă viață Universului. Iar orice dezechilibru ar duce la neant, la implozia civilizațiilor.

De când lumile inteligente s-au desprins din marea gândire cosmică, viața lor înseamnă trăirea în zarea perpetuă a unui posibil pericol, a unei posibile răspântii. Dar, cu cât lumile sunt mai puternice în încleștări, cu atât forța Marii Conștiințe sporește. Căci Ea se hrănește din energia gândirii lor, biruirea răspântiilor îi dă Ei strălucire. Chiar dacă în pragul acesta pândește ochiul amenințării și riscul propriei destrămări.

Și glasul Marii Conștiințe – Cartea Lumilor, vegheată de atlanți – acum își așternuse iar pe file cuvinte profetice. Dar glasul Ei e neclar: zugrăvește doar schimbătoare semne, chipuri fugar conturate, cuvinte cu înțeles ascuns.

Lumile trebuie să le afle înțelesul profetic, să alunge singure pericolul. Aceasta e măsura încrederii Ei în pruncii pe care i-a născut.

— Cartea, continuă Verko, ne-a arătat valuri de nisipuri sângerii, înflăcărate… Iar singurul cuvânt scris clar a fost „Timpul”!

— Valuri de nisipuri sângerii, înflăcărate – care-ar putea fi deslușirea? Cugetă Khali. Și „timpul” … e cel mai mare pericol să-ncerci să stăpânești timpul. Prezicerea indică trecutul sau viitorul?

— Noi nu putem descifra acest înțeles, dar Cartea ne-a arătat clar chipul unei fete: o tânără pământeancă. Ea o să fie „vocea”, pe ea trebuie s-o găsim degrabă. Îi vom trimite, pe rând, semnele și ea ni le va desluși. Apoi noi și lumile vom căuta răspunsuri pentru noua răspântie.

— Și cine va fi mesagerul în lumea ei?

Auk a înaintat purtând această întrebare grea, care-a tulburat tăcerea așternută apăsător. Îl cerceta pe Verko, stăpânit de-o presimțire, iar Verko i-a întors privirea, dorind să-i încerce tăria:

— Nayar.

Nayar a înțeles gravitatea acestei misiuni, dar, când și-a auzit numele, n-a simțit temeri. Deoarece știa că acea clipă, acea clipă atât de mult dorită, sosise acum.

A urmărit atent fețele atlanților, ca să le vâneze reacția. Dacă *„legăturile te fac vulnerabil”,* cei doi, Sursele lui, se vor trăda. Măcar printr-un licăr al privirilor, printr-un ușor tremur al buzelor, printr-o aproape insesizabilă tresărire. Va fi, cu siguranță, un semn care-i va da certitudinea.

Și apoi Nayar zâmbește. După rostirea numelui său, două chipuri schimbaseră o scurtă privire: Marele Inițiat Auk și Mahra Ayra. Atât voia să știe, atât îi era de-ajuns.

— Pulsari, decide fulgerător Verko spulberându-i gândul. Avertizați lumile!

Interfețe mari de holograme au coborât în Sala Coloanelor. Civilizațiile trebuiau atenționate de iminența noului pericol. Și pulsarii, urmăriți de atlanți în proiectări translucide, au început să transmită mesaje. Vasta rețea de comunicații interstelare lucea acum proteic, intens, amenințător.

Purtând în suflet adâncul adevărului înțeles, Nayar s-a îndreptat apoi spre sala delphilor. De aici, neamul lui tainic trimite avataruri în civilizațiile galaxiilor. Chipurile lor imateriale

veghează și-ndrumă, ajutând la împlinirea profețiilor Cărții.

A sorbit mai întâi cu lăcomie Zemelul dintr-un pocal translucid, ivit în mâinile lui parcă de nicăieri. Suspensia purpurie i-a străbătut iute trupul, sporindu-i aproape instantaneu claritatea percepțiilor. Iar Actionii, ochii conștiinței, au prins străluciri vii, unindu-se într-o aură pulsând incandescent.

Nayar e nerăbdător: în sfârșit, îi este permis să vadă acea lume de sus, îndepărtata, necunoscuta, atât de mult dorita lume cu care a avut dintotdeauna senzația că e unit prin legături neștiute ale trecutului.

Capsula transparentă s-a deschis, iar el și-a cufundat trupul în mâzga călduță, străbătută de fire subțiri de conexiuni neuronale. S-a concentrat profund căutând-o pe pământeancă prin puteri telepatice. I-a urmărit vibrațiile energetice, încercând să afle locul izvorârii lor.

Și, brusc, a simțit-o undeva departe, prizonieră fără să-și dea seama de asta, într-o realitate pe care n-o cunoaște. S-a racordat la mentalul tinerei și i-a aflat tot adevărul vieții și al trecutului care-i străbătea sângele.

— Nu-mi voi proiecta încă avatarul, decide. Dar o să-i vorbesc prin glasul visului.

„Noi vom trimite semnele și ea ni le va desluși” își amintește cuvintele lui Verko. Știe că fata va înțelege treptat totul. Și apoi ea va fi cea care avea să-l caute.

Într-un târziu, după ce i-a pătruns în lumea visului, trimite către pământeancă primele cuvinte de avertizare: *„Aceasta este realitatea! Refuză să uiți!”*

Cupola

— Doar Athena poate afla ce se-ntâmplă!

Cei trei membri ai Cupolei sunt în fața ușilor Sanctuarului, Zona terestră de rang I. Aici e locul inviolabil unde se adăpostește trupul de colos al Athenei: imensul creier bionic ce reunește gândirea întregii omeniri.

Pentru că acum, în Noua Eră, lumea e o singură comunitate

planetară – Federația Terra. O colectivitate globală, fără state, fără granițe, având doar „Zone”, cu indicatori distincți de identificare.

În Zone, construcții cu forme fluide și arhitectură sofisticată, înalte, incredibil de înalte, tot mai înalte, adăpostesc ritmul trepidant al destinelor umane, care continuă să-și revendice dreptul la iubire și speranță, la rotirea previzibilă a unor anotimpuri, la certitudinea constantă a unui „mâine” vegheat de aceeași lumină clară a răsăritului.

Acesta este și scopul Federației, binele civilizației planetare, supraviețuirea ei. Așa au fost eradicate conflagrațiile, sărăcia, bolile, iar orice informație circulă acum liber, fără bariere lingvistice, prin unica limbă, terrana.

Iar ei, cei trei, sunt Cupola. Cei neștiuți, cei care veghează: Amiralul, Comandorul și Generalul, puterea absolută și de necontestat a lumii. Conducerea ei tricefală.

„Zona terestră de rang I” e centrul strategic al planetei și concentrează în clădirea Observatorului toate departamentele decizionale.

„Clădire” ar putea fi un termen impropriu pentru Observator, fiindcă întruparea lui din sticlă și metal, urcând pe sute de etaje ca o coregrafie aeriană, este un angrenaj ce lasă impresia că își generează singur viața, o planifică și o ordonează asemenea unei ființe inteligente.

În exterior, se vede cum stâlpii cu diametre masive, ancorați puternic în adâncul pământului, cuprind ca un corset metalic nivelurile (fiecare ar putea fi un oraș independent), care se înalță dând iluzia nesfârșitului. Paliere laterale descoperite sunt marcate cu roșu irizant, semnalizând perimetrul heliporturilor, sau cu auriu intens, indicând zona de acces către module de transport ce alunecă prin levitație magnetică.

În interior, coloana vertebrală a unei axe nevăzute susține corpul Observatorului până-n vârf, unde, ca o sfidare a forței oricărui vânt puternic, se rotește globul enorm de sticlă albastră al Sanctuarului.

Iar acum, când ușile Sanctuarului se deschid, celor trei membri ai Cupolei le apare în față cilindrul strălucitor încorporând miriadele senzorilor fosforescenți, care lucesc în pâlpâiri schimbătoare.

Athena e acum creierul omenirii și asimilează compulsiv. Energiile imprimate particulelor corelează toate informațiile și trăirile produse de rațiunea umană. Nașteri, existențe, idealuri, împliniri, deziluzii, șoapte, gânduri... toate străbat inelele ei de pulsații lucitoare, în care ființele sunt reduse la o paradigmă informațională. Umanitatea e digitalizată.

— O bază centralizată de date? Exclus!

Membrii Comisiei pentru etică planetară se revoltaseră, protestaseră vehement când Athena a fost activată.

— Asta înseamnă depersonalizare: o reducere a oamenilor la niște fişiere. E pur și simplu încălcarea dreptului fiecăruia la intimitate, au argumentat ei. Nicio mașinărie nu trebuie să-și aroge supremația de a cunoaște gândurile tuturor pământenilor!

— Așa vor fi prevenite violența, crima, au argumentat în contrapartidă membrii Cupolei. E vorba tot de valori, de norme, de condiția umană.

Dar cine poate trasa clar granița între ce e legitim acceptabil și ce e necesar? Pe ce pierderi se clădește câștigul, pe ce renunțări asumate? Cine poate avea certitudinea că stăpânește această balanță fină a echilibrului?

În cele din urmă, Comisia a admis ca Athena să fie prețul plătit pentru nașterea păcii. Iar acum, în Noua Eră, violența umană ține de istorie, de studiul asupra modului în care dorințe, vanități, interese oculte pot discerne asupra destinelor.

Noua Eră nu este însă o utopie, iar angrenajul complex, imprevizibil, al Zonelor reclamă o vigilență constantă din partea Cupolei, căci răul își prevede întotdeauna chipul. Ca o ciupercă întunecată, răul veghează în cuiburi ascunse, urzește mocnit, ademenind la surparea normelor.

— Se vor întâmpla în curând lucruri nefirești, îi avertizează Athena pe cei trei membri ai Cupolei. Sistemul meu e într-o sensibilă alertă.

Vocea ei cu inflexiuni metalice, aspre, vorbește liniar, fără modulări. Transpar însă neliniști, reflectate prin intensificări de vibrații cromatice ale senzorilor.

— Înseamnă că bănuielile ni se confirmă, deși nu ai încă date certe.

Amiralul e îngândurat, simte că în cuvintele Athenei se

ascunde o prevestire.

Între cei trei, el este cel mai înaintat în vârstă. Părul alb, tuns milimetric, lasă clar vederii fața cu linii trasate ferm, alcătuind unghiuri sobre. Obrazul nu îi poartă încă riduri mari și sprâncenele groase, negre, atrag privirea către ochii pătrunzători. Dar chipul lui nu exprimă răceală sau duritate, ci clara fermitate a gândurilor, exercițiul deciziilor majore ce trebuie luate în timpi alerți, cu conștiința faptului că un cuvânt al tău poate determina soarta întregii lumi.

— Ce ai înregistrat? Care sunt cauzele neliniștii tale?

Amiralul se apropie de colosul luminos, urmărind iureșul conexiunilor care se atrag și se resping fulgerător, ca semn al presupozițiilor, al tatonărilor sau al certitudinilor emise de uriașul creier bionic.

— Sunt trei surse corelate, cu origini și arii de emitere diferite. Mai întâi din Cosmos: pulsarii, raportează Athena.

— Pulsarii?

Generalul e mirat de faptul că pericolul ar avea granițe mult mai mari decât cele bănuite și ochii lui oblici, albastru intens, par să scruteze amenințarea.

— Am interceptat mesaje constante ale unor pulsari. Cred că fac parte dintr-o vastă rețea de comunicații interstelare. Sunt plasați în poziții-cheie în galaxie: e cert faptul că au origini inteligente.

— Galaxia e-n alertă, traduce Comandorul presimțirile de avertizare ale Athenei.

— Am analizat algoritmii pentru descifrarea mesajelor recepționate din spațiul extraterestru. Însă nu am detectat un tipar sau semnificații clare, sunt doar aproximări.

Athena e o bază de date cu programe performante de receptare, prelucrare și stocare a mesajelor, are chiar și competențe decizionale pentru multe situații critice, dar nu este un sistem infailibil de cercetare și decriptare.

— Totuși, ce concluzii desprinzi? Întreabă Comandorul, considerând că până și cea mai simplă informație aflată de creierul bionic poate să îi pună pe o pistă.

Un tânăr aproape imberb, nesigur pe deciziile sale. Așa l-ar fi putut cataloga cu ușurință un ochi superficial pe cel care vorbea întotdeauna puțin, reținut ca de umbra unor ezitări. Cât de fals!

Sub această aparență a înfățișării ce nu trădează nimic riguros cazon, se ascunde una dintre cele mai agere minți ale planetei, capabile să articuleze uluitoare strategii, să conceapă incredibile demersuri tactice, însă fără să lase impresia că ar depune vreun minim efort pentru toate acestea. În plus, Comandorul avea mereu un comportament discret, de parcă ar fi vrut să sugereze că genialitatea este, pur și simplu, o trăsătură la îndemâna oricui.

— Sunt legături, reia glasul cu modulări de avertizare al Athenei. Legături stranii între oamenii acestei planete și alte forme inteligente de viață. Se pare că sunt civilizații nepământene.

— Poate fi un schimb de mesaje?

— Încă nu știu, procesez.

Și în interiorul ei, o fină rețea luminoasă indica, pe fundalul unor sunete metalice sincopate, accelerarea particulelor de rațiune.

— E cert, sunt semnale corelate cu alte amplificări ale undelor de rezonanță, venite dintr-o a doua sursă: adâncul oceanelor.

— Detaliază! Ordonă Amiralul.

— Emisiile pulsarilor sunt în consonanță cu un val de informații născut din abisuri. Nu detectez coordonatele de emitere sau mesajele, dar le înregistrez intensitatea.

— E ceva în fierbere, înțelege Comandorul, sunt conectări ale unor forțe energetice superioare. Înseamnă că se pregătește un fenomen unic, cu siguranță se va configura ceva la nivel macrocosmic!

— Nu doar la acest nivel, îi întrerupe logica Athena, mai e o a treia sursă, terestră, care mă pune-n alertă. Pericolul există și aici și se încearcă repetat pătrunderea în sistemul meu de date. Deocamdată nu este un atac agresiv, sunt doar tatonări.

— E tot semnătura teroriștilor cibernetici?

— Știu cu certitudine doar că este o minte umană, dar una foarte puternică. E iarăși o minte care poate să atace, să afle informații clasificate drept secret planetar. Acționează țintit, e posibil să fie aceeași forță care a preluat comanda Hymerei și a setat-o spre o destinație necunoscută.

Hymera, modulul de zbor, fusese unul dintre cele mai importante proiecte secrete ale Cupolei și, la amintirea acelui eșec, Amiralul își maschează cu greu nervozitatea.

— Totuși, nu înțeleg de ce sistemele tale de arhivare biografică nu pot identifica „mintea” asta. Orice om viu de pe planetă își are aici identitatea imprimată.

— „Orice om…”, repetă Athena, făcând conexiuni între informațiile aflate. Dar acum pare că mă confrunt cu o entitate care nu se înscrie în acest tipar.

Brusc, acesta e momentul când Comandorul, cel cu ascuțimea gândirii ascunsă sub aparența unui tânăr sfios și melancolic, are o intuiție, însă deocamdată este mult prea neclară pentru a o împărtăși. De aceea, decide ca, pentru început, să caute el singur pistele.

Dar, mai întâi de toate, se va întâlni cu Conrad.

Sosirile lui nu erau niciodată întâmplătoare și primise, pe canalul personal, un mesaj criptat. Nici n-ar mai fi avut rost să-l însoțească de codul standard de identificare: recunoscuse stilul lui Conrad, care întotdeauna își structura laconic enunțurile, sugerând astfel urgența.

Însă acum, conținutul era chiar eliptic, redus la un singur cuvânt: „Când?”

Iar Comandorul a intuit că mesajul surclasa ca importanță celelalte repere ale agendei de lucru. Era clar o prioritate, așa că i-a răspuns în aceeași manieră: „Oricând!”

Revederea

Desprinderea de „vâltoare”.

Așa numește Conrad noul său statut, de când s-a retras în camuflajul perfect al anonimatului.

„Operațiunea Hangar 52”, derulată cu două decenii în urmă, punctase apogeul unei cariere pe care o rememora cu mândrie. El, fostul „Coordonator” al Departamentului de Combatere a Terorismului Biologic, era în continuare consilier pentru alte misiuni. Dar, în logica ființei sale, prioritatea o reprezenta acum

Lisa.

Acea Lisa căreia el nu-i urmărise îndeajuns, în primii ani, somnul și visele de copil. Apoi Lisa adolescenta, căreia nu-i răspunsese la întrebări când simțea cum din trupul ei se naște, cu atâta necunoscut, omul matur.

Lisa, care nu i-a aflat niciodată adevărata profesie, nici rostul plecărilor îndelungate și misterioase prin cine știe ce locuri îndepărtate ale lumii.

Lisa, care nu îi reproșase niciodată nimic, privindu-l întotdeauna ca pe un idol și care îi recompunea prezența prin portrete. Mai întâi stângace, apoi tot mai bine conturate într-o viziune personală, anticipând ceea ce fiica lui avea să devină: un pictor de mare talent.

În lumea hipertehnologizată de acum, inteligența artificială se regăsea în operele multor artiști. De exemplu, în vogă era curentul „tehnocinetic”. Dar maniera asta de-a agresa afectiv simțurile receptorului, prin afluxuri variate de stimuli stridenți, i se părea Lisei un fel de năuceală.

Fata considera că „emoția autentică” e fundamentală și de aceea până și atelierul ei părea imaginea unui interior din vremuri trecute. Iar „lucrările” sublimau stări, trăiri, ipostaze profund umane. Erau trupuri în culoarea iradiantă a iubirii sau postura contorsionată a durerii, priviri oglindind fulgurația neîncrederii, gesturi ce sugerau bucuria, temerea sau speranța.

Însă acum e rândul lui Conrad să aștepte întoarcerile fetei. O revedea după perioade lungi, în care nu primea nici măcar o veste. Dar nu era îngrijorat, acestea nu însemnau niște tăceri fără rost, ci perioadele ei firești de izolare.

Înaintea săptămânilor de absență, fata avea mai întâi un soi de neliniște, apoi devenea distantă, neatentă, aproape opacă la tot ce e în jur. Iar Conrad anticipa că iar se apropie acel timp în care se va „rupe de lume”.

Apoi, închisă în atelier, lucra intens, într-un ritm aproape haotic, fără să tolereze pe cineva în preajmă. Nu accepta nici mișcări, nici sunete: într-o totală disociere de real, asculta doar vibrația ideilor.

După aceea, Lisa reapărea, ca și cum s-ar fi despărțit recent și Conrad n-o întreba nimic. Știa că, după răgazul de „reacomodare cu lumea”, va începe să povestească bogat,

pasional, iar el va simți că o regăsește.

Cei doi sunt acum în interiorul locuinței lui Conrad – o construcție cu aer auster, lipsită de orice element care ar sugera personalitatea proprietarului. Alesese această structură-standard, dintr-un ansamblu situat la periferia Zonei cu indicativul 10, în dorința de-a părea una din multele persoane oarecare ale acestui loc.

Însă alegerea lui mai are și un alt resort: de aici, în rarele dimineți senine, poate simți briza din depărtare a unui ocean, ascuns privirii de imensele clădiri în care se află Compania Exon. Iar lui Conrad îi e de ajuns să știe că Oceanul e acolo, că apele lui vii freamătă, că abisurile lui ascund acel neștiut, dezvăluit fugar numai „Illurilor”.

Încăperile locuinței lui Conrad au mobilier minimalist, strict funcțional, nu oferă niciun indiciu cu privire la trecutul sau prezentul celui care trăiește aici. Dar, și de data asta, Conrad a dorit s-o întâmpine pe Lisa într-o atmosferă care știe că îi place și o reprezintă.

Așa că programase panourile tactile, ce acoperă pereții, pentru o proiecție sinestezică: mișcările discrete ale unor tonuri calde se îmbinau cu acorduri de lăută (Lisa iubește acest protoinstrument, aproape necunoscut acum) și mirosul sărat-amărui de alge marine.

Iar Lisa a reapărut, ca de obicei, cu aerul acela de „plutire deasupra realității”, care o face să pară străină de oameni și locuri.

E îmbrăcată tot într-o „chestie” (Conrad nu reușea niciodată să găsească un corespondent terminologic adecvat pentru vestimentația ei neobișnuită), un fel de tunică lungă, fluidă, dintr-o pânză ușoară, nisipie. Încolăcită în legături late de piele brună și încopciată cu agrafe mari, din metal albastru.

Iluzia de mâneci e dată de tatuajul care îi acoperă brațele – liniile fine alcătuiesc un model floral bogat, în culori vii, asociate surprinzător. Iar gesturile fetei sunt sonore, pentru că încheieturile îi sunt încărcate cu brățări subțiri de diferite forme, din lemn de esență rară.

„O tânără amazoană modernă”, gândește Conrad, dar imediat simte că fata e clar îngrijorată, are ceva de pasăre prinsă într-o

colivie prea mică, și îi vede gesturile rapide, aproape ostentative.

În sunetele seci ale brățărilor de lemn, care-i amplifică mișcările prin rezonanțe, Lisa desfășoară pe biroul transparent cele două suluri mari pe care le poartă în brațe.

Da, acesta era adevărul: Lisa e acum evident îngrijorată, pentru că nu înțelege de ce, deodată (fără să-și fi dorit și chiar împotriva voinței de a renunța), a început să picteze lucruri stranii.

De data asta, Lisa a început să picteze obsedant Cetatea de sub ape și planetele.

— Nu înțeleg care e rostul acestor imagini! Nu mi le doresc și nici măcar nu cunosc mare lucru despre ele... Știu, subconștientul se dezvăluie prin reprezentări iconice, însă n-ar trebui să structureze (totuși!) aspecte ale universului meu interior? Pe când Cetatea asta de sub ape și planetele... Ce e cu ele, de-unde apar, ce resorturi intime le generează? Ajută-mă să înțeleg!

Conrad privește cu atenție cele două picturi: într-adevăr, au aceleași teme. Sunt secvențe ale unor hărți cosmice (paradoxal, cu perfecta surprindere a unor date reale), cărora li se suprapun, într-o schițare parcă ezitantă, fragmente ale unei Cetăți scufundate.

Și Conrad, Illurul, recunoaște liniile astea zvelte de coloane incrustate cu complicate semne zodiacale, recunoaște labirintul adăpostind Nekrele, aburul lăptos care plutește pe coridoare lungi, întretăiate într-un nesfârșit sinuos.

— Ajută-mă să înțeleg, repetă Lisa rugămintea.

Iar Conrad îi privește ochii de un albastru curat, purtând îngrijorarea întrebărilor. Vede că-i cere ajutorul și are temeri, dar nu găsește calea să îi dea răspunsul așteptat.

Cum ar fi putut să-i spună totul? Sau măcar cum să-i sugereze că el înțelege rostul acestor reprezentări? Cum să-i mărturisească faptul că, în realitate, picturile sunt un semn pentru el, avertismente venite din lumea aceea ascunsă în abisuri de ape unde el avusese cândva experiențe pe care nu le dezvăluise nimănui mai apoi.

Știe însă că, în acest moment, Lisa are nevoie de certitudini.

Ființele creative percep acut neînțelesurile: pentru ele, chiar și o simplă nedumerire poate dobândi conturul amplificat al unor neliniști ale sinelui.

Iar Lisa venise la el ca să caute răspunsuri, fiindcă spiritul lui analitic, cu forța de-a privi faptele dintr-o perspectivă profund rațională, îi era sprijin întotdeauna.

— Oare ai putea accepta o explicație un pic mai neclară, fără să ți se pară absurdă? Îi tatonează el reacția.

Ochii albaștri nu se arată mirați, dar degetele subțiri, strânse în căușul pumnului, trădează îngrijorarea.

— Imaginile sunt semne, mesaje trimise de entități necunoscute, atunci când lumea este în pericol... Eu cred că pot să le pricep.

Pumnii mici se destind, pentru că Lisei replica asta nu i se pare neclară, ci de-a dreptul ciudată.

— Și atunci de ce „entitățile” astea nu-ți trimit mesajele direct? Sună, în mod firesc, întrebarea.

— Lisa, ființele astea stranii, care-ți sunt necunoscute (fata îl privește subit cu ochi bănuitori!) recurg la căi ascunse. Întotdeauna aleg altceva decât „accesibilul”. Încearcă puterea noastră de-a desprinde pânza de suprafață a unor aparențe. De multe ori neobișnuitul are cu totul alt înțeles decât acela care ne vine la îndemână.

— Chiar nu-mi spui lucruri noi, ripostează Lisa. Întotdeauna trebuie să cauți profunzimi, să faci conexiuni. Dar povestea de-acum cu planetele și cetatea e un pic cam departe de orice „pânză de suprafață a unor aparențe”, recunoaște! Spune-mi, în ce înțeles să reunesc eu reprezentările astea?

Palma lui Conrad alunecă pe părul ei în inele bogate. E mângâierea aceea cunoscută Lisei din timpul ei de copil, din zilele atât de puține petrecute împreună. Și tot ca atunci, îi prinde bărbia și-i întoarce fața spre el, pentru ca vorbele să dobândească greutatea unui adevăr de netăgăduit:

— Ai încredere, Lisa, toate semnele se vor reuni, la timpul considerat potrivit. Se vor reuni într-un înțeles pe care nu îl poți pricepe în prezent, dar din a cărui alcătuire tu deja faci parte.

Iar Lisa își culcă obrazul în palma lui, abandonând orice întrebare sau îngrijorări în acest refugiu: pentru ea, acum e timpul când nu mai caută alte înțelesuri, decât cel al frumuseții clipei.

Dar Conrad rămâne cu ochii ațintiți asupra picturilor fetei. Știe clar ce are de făcut: trebuie să-l prevină pe David!

Avertismente

Dimineața e cenușie. Cerul de un gri uniform apasă aerul, sufocă orizontul. De altfel, secunda de începere a ploii fusese afișată pe panourile meteorologice, împreună cu ceilalți parametri care particularizează fenomenul.

Conrad înregistrează totul dintr-o privire, constată că datele nu sunt îngrijorătoare, deci călătoria lui spre „Zona terestră de rang I" se va desfășura fără probleme.

Pentru a ajunge acolo ar fi putut recurge la soluția mult mai simplă (și comodă, implicit) a unui avion special care se află oricând la dispoziția lui și pe care îl folosește întotdeauna pentru călătorii urgente. Urgente, dar firești.

Pe când acum urmează să-l întâlnească pe David, deci va fi precaut, o să-și ia toate măsurile de prevedere: deplasarea lui nu trebuie să „bată la ochi". Conrad e unul dintre puținii care cunosc identitatea Comandorului și, de aceea, orice contact cu el presupune prudență și discreție.

Iar Conrad știe – cea mai simplă cale de a-ți ascunde un plan e să faci totul la vedere. Conspirația și camuflajul nasc întotdeauna bănuieli.

Ca atare, contopit cu mulțimea, se îmbarcă într-unul dintre acele transportoare mici, ultrarapide, care-l poartă prin sinuoase tuneluri subterane spre capsula feroviară.

E adevărat, de data asta alesese un traseu cam lung și complicat. Dar miza pe faptul că tocmai aspectul ăsta ar fi făcut vizibilă eventuala prezență a vreunui ins interesat de călătoria lui.

Apoi, ceea ce urmează nu poate fi numită „călătorie": capsula feroviară (din aluminiu dens, semănând cu un cocon argintiu-lucios) țâșnește prin tunelul întunecat cu o viteză mai mare decât a sunetului, iar pasagerii sunt efectiv „proiectați" spre terminalul aeroportului.

„– Nu-i prea mult ce ne tot dorim, David? Nu cumva suntem pe cale de-a depăși neîngăduit niște limite, ademenind

pericolul?

— Dacă umanitatea poate depăși praguri succesive, înseamnă că ele nu sunt limite, Conrad. Iar noi tocmai asta facem: depășind pragurile, vrem să aflăm care ne sunt de fapt adevăratele limite. Iar pericolul pe care-l presimți nu este noua cunoaștere, ci scopul în care o folosim."

Conrad își aduce aminte replicile astea în timp ce privește arabescul de terminale, piste și rampe de lansare ale aeroportului. Întrepătrunderi de metal și sticlă, suprapuneri de planuri nasc acest colos care trimite spre Zonele Federației avioane masive cu zbor silențios.

Conrad se află acum într-unul dintre ele și aude ploaia biciuind fuzelajul cu stropii ei lungi, ascuțiți. Nu-i poate vedea pentru că avionul nu are hublouri. Însă, odată cu decolarea verticală, se declanșează „panoramarea": interiorul prevăzut cu ecrane de înaltă fidelitate e practic transformat într-o mare fereastră. Și Conrad vede pâcla fumurie a norilor, de fapt are senzația că efectiv atinge suspensia asta pâsloasă, născută la nesfârșit dintr-un izvor neștiut.

Dar imediat viteza șterge imaginile și detaliile se recompun abia când apropierea aterizării dezvăluie privirilor Zona terestră de rang I, dominată de silueta parcă interminabilă a Observatorului.

Conrad părăsește ultimul avionul, se îndreaptă spre o nișă mascată de panouri întunecate dispuse ca un labirint și urcă aproape nevăzut în elicopterul cu pilotare automată care-l așteaptă. Propulsarea îl poartă rapid spre heliportul cu balize de un roșu fosforescent, aflat pe una dintre numeroasele rampe exterioare ale Observatorului.

La aterizare, elicopterul este cuprins imediat de cleștii mari ai unui dispozitiv de capturare. Cleștii, ca niște palete curbate, se reunesc într-o sferă, purtând aparatul printr-un tunel cu podea rulantă, până în interiorul clădirii, asigurând astfel anonimatul pasagerului.

Ca de fiecare dată când pătrunde în Observator, Conrad recunoaște mai întâi mirosul... Impactul emoțional e puternic, îi redeșteaptă amintirea trecutului său, de care credea că se îndepărtase. Este acel miros al uniformelor îmbrăcând trupul celor care iau decizii, mirosul aspru, bărbătesc, al febrilității, al

„vâltorii”.

Parcurge fără oprelişti coridoarele, îşi declină codul de identificare, iar soldaţii plasaţi la fiecare punct de acces nu schiţează niciun gest. E uimit de aspectul lor. De fiecare dată, noi auxilii tehnologice le augmentează alte capacităţi. Nici nu-şi mai poate da seama dacă sunt fiinţe (supraoameni?) sau maşinării de ultimă generaţie, care doar simulează umanul.

— Nu-i prea mult ce ne tot dorim, David? Nu cumva ademenim pericolul? Repetă întrebarea cu care se despărţiseră la ultima întrevedere.

Sunt la penultimul etaj al Observatorului. Deasupra lor, la ultimul palier, se roteşte imensul glob de sticlă – Sanctuarul, în care se află Athena, colosul bionic, creierul cu reţele lucitoare care înmagazinează gândirea acestei lumi.

Întreaga încăpere circulară unde pătrunsese Conrad e mărginită de geamuri înalte pe care ploaia îşi prelinge dârele lungi, transparente.

Comandorul îi aştepta sosirea, îi simţise prezenţa şi se întoarse rapid. Cei doi se cuprind într-o îmbrăţişare scurtă şi fermă, prin care îşi mărturisesc de fiecare dată bucuria revederii, încrederea totală şi conştientizarea importanţei acestor clipe.

— Sau chiar pericolul ne ademeneşte pe noi, Conrad, oferă David cu întârziere un posibil răspuns. În scurt timp, tehnologia va modifica firescul, iar noi nu părem neliniştiţi de perspectiva asta. Ba chiar ne-o dorim.

David poartă o uniformă albastră cu luciri metalice, alcătuită parcă dintr-o singură bucată. Prin contrast cu statura impunătoare, atletică, a lui Conrad, trupul zvelt trădează tinereţea vârstei, dar ochii au privirea adâncă, gravă, pentru că ei cunosc adevărul atâtor lucruri ascunse.

Iar Conrad ştie – în timp, ochii lui David vor începe să poarte şi umbra neştiută a regretului, pentru că, peste ani, undeva, o altă Lisa îi va aştepta răbdătoare şi tăcută întoarcerile. Întoarceri rare, din ce în ce mai rare, frânturi de revederi cu îmbrăţişări în grabă şi sentimente rămase nemărturisite.

— Vorbim, deci, despre artă?

Cum să nu fie mirat David când vede imaginile care

invadează încăperea. De îndată ce discuția lor a început, geamurile imensului birou circular s-au acoperit cu lamele opace, transformând unirea lor într-un cadru de redare 3D a picturilor Lisei.

Cei doi sunt înconjurați de formele planetelor, ca în iluzia unei călătorii spațiale, însă coloanele Cetății scufundate în abisuri îl nedumeresc pe Comandor.

— Să înțeleg că suntem într-un fel de mediu „cosmico-acvatic”? Nu-i prea văd relevanța.

— Nu suntem la un vernisaj, David. Acum e vorba despre un pericol: imaginile astea sunt un avertisment.

— Picturile Lisei?

— Aparent ale Lisei.

— Aici sunt Marte și Terra, se-nțelege clar.

— Iar asta, dragul meu prieten, e Xara!

Conrad știuse ce impact va avea acest cuvânt – „Xara”. Pentru el, reprezentase întâlnirea cu cel mai alert timp al vieții: „Operațiunea Hangar 52”. Iar pentru David, care studiase toată documentația legată de operațiune, devenise clar: Xara e însuși chipul amenințării latente.

De-aceea, acum David are de gând să nu scape niciun cuvânt de-al lui Conrad. Înțelege imediat că, la nivel cosmic, amenințarea izvorăște de la planeta asta îndepărtată din Constelația Șerpilor. Va trebui să mai descopere apoi cine o generează și aici, pe Terra.

— Iată cum stau lucrurile, în opinia mea. Un prim aspect e legat de existența unui pericol iminent, un eveniment de coordonate macrocosmice. Asupra căruia o conștiință superioară trimite informații încifrate simbolic prin picturile Lisei.

— Avertismente trimise…

— Unor persoane apte să le decodifice: eu, Cupola, savanți…

Se știau de ceva ani buni și David înțelesese că, oricât de incredibile ar părea vreodată cuvintele lui Conrad, le poate considera puncte de plecare pentru unele deducții, decizii și acțiuni ale Cupolei.

Întotdeauna ideile, sfaturile sau conexiunile neașteptate pe care Conrad le făcea între aspecte aparent inofensive ale

realității îi conturaseră certitudinea că el are acces la un alt tip de cunoaștere. Ale cărei surse sau resorturi nu le putea dezvălui.

Iar, la rândul lui, nici David nu putea să îi confirme că și ei au unele date despre acest pericol. Însă Conrad deja știa asta – scurta lucire a privirii celuilalt, atmosfera de mocnită alertă simțită de cum a pătruns în Observator îi erau indicii clare.

— În scurt timp, faptele vor urma un curs rapid, neașteptat.

— Știi bine că nimic nu e liniștit și firesc în lumea noastră.

— Iar căutările, intervențiile forțelor Cupolei, continuă Conrad, vor fi juste și eficiente, ca de obicei.

— Dar... aștept acel „dar”.

— Ei bine, „dar” – și aici intervine al doilea aspect – o să vină „acel moment” când nu trebuie să mai zădărniciți voința conștiinței superioare care ne trimite semnele. Și care îndreaptă evenimentele spre un anume curs, scris în altă parte. Iată înțelesul imaginii Cetății scufundate.

Din pardoseala acoperită cu mozaic dintr-un siliciu auriu, pâlpâind verzui, se ridicaseră două scaune robuste cu spătarul înalt, care le cuprinseseră trupurile. Urmăresc de acolo rotirea tridimensională a planetelor, iar David își atinge ușor bărbia cu palma. Poartă pe inelar cercul de metal nobil cu monogramă filigranată – însemnul Cupolei, iar gestul îi punctează ezitarea.

— Îmi lămurești parțial întrebările, Conrad. Tot nu îmi este clar cine scrie „cursul” ăsta, cine trimite „semnele”? În fond, putem crede în buna intenție a unei conștiințe superioare necunoscute, invizibile?

— Cunoști bine faptul că realitatea nu se reduce la cunoscut și vizibil.

— Și cum vom ști care este „acel moment” despre care mi-ai vorbit? Totuși, măcar el ar trebui să ne fie cunoscut.

— Faptele se vor lega într-un fel care vă va duce singur la înțelesuri.

Conrad se ridică. Știe că discuția lor trebuie să fie foarte scurtă și e convins că îi oferise tânărului suficiente indicii asupra cărora va reflecta.

— Nu este cam mult mister în treaba asta? Întreabă Comandorul, desprinzându-se din aceeași îmbrățișare scurtă și fermă care le punctează acum despărțirea. Trăim totuși într-un

timp guvernat de rațiune: totul se sprijină pe-adevăruri măsurabile. Știința ucide misterele.

— Trăim într-un timp ambivalent, David. Dobândirea unei certitudini duce la nașterea altui neînțeles. Universul, viața… vor rămâne etern sursa unor mistere inepuizabile.

Dar, în timp ce părăsește clădirea Observatorului, Conrad simte iar pulsația alertei care domnește aici și înțelege că el dobândise o certitudine.

Acum știe: cei care au fost cuprinși vreme îndelungată de „vâltoare” nu se pot desprinde. Se vor afla mereu în ochiul ei neadormit.

Coșmarul

— N-am mai avut niciodată așa un vis tulburător, mărturisește Eva. E nefiresc faptul că a fost extrem de coerent articulat. Cu dialoguri structurate, clare, mult prea clare pentru un vis.

— Ia zi, au fost episoade recurente? Dacă s-au repetat unele secvențe, putem găsi o semnificație.

— Da, a fost o replică: *„Aceasta este realitatea! Refuză să uiți!”* O aiureală…

— Nimic nu e aiureală în lumea unui coșmar, fată dragă.

— Bun, dar cam ce să-nsemne așa ceva? Și cum de țin minte atât de bine totul? De obicei, îmi reamintesc doar frânturi. Dar acum totul e clar, logic în ordonarea etapelor. Într-adevăr, a fost ca un fel de realitate.

— Analizează elementele componente, fată dragă. Visul îți creează un scenariu fictiv, dar amestecă frici trăite, spaime. Faze de-alea stocate în memorie.

— Mă obișnuisem cu cântecul de vioară, acut, disonant, pe care-l aud adeseori în somn. Dar acum, știi ce-i ciudat, Richard? Simt o durere surdă care-mi cuprinde capul. Nu-i o migrenă, e ca urma unei lovituri foarte puternice. Persistă de ieri.

Richard rămâne îngândurat. Iar chipul lui grav, încruntat, era semn clar că îngrijorarea ei e justificată. Și asta pentru că Richard nu putea să fie grav, avea un fel de-a privi care-i plăcea Evei: cu ochii mijiți, de parcă mereu punea la cale o surpriză. Dar cel mai mult îi plăceau mâinile lui. Cu degete lungi, fine,

având febrilitatea gesturilor mărunte, părând să-i contrapuncteze firul rapid al gândurilor.

Se obișnuise și cu faptul că, mai demult, Richard își inoculase un ser degenerativ, care-i anulase creșterea părului și a sprâncenelor. Pentru că, susținea el, „avem nevoie de cât mai puține lucruri care să ne umbrească ideile”. În mintea Evei, se conturase însă imaginea unui tânăr cu părul șaten. Dar, bineînțeles, realitatea putea fi oricare alta.

Se aflau în clădirea Companiei Exon.

Aici, în laboratorul pentru crearea de EGI – Entități Genetice Inteligente –, Eva proiectează înfățișări pentru roboții cu tipar de ADN uman.

E expert în neuromarketing: analizează dorințele consumatorilor. Succesul vânzărilor pentru brandul EGI pe asta se bazează – ademenirea, cedarea la tentație. „Stimulați mecanismele cognitive ale cumpărătorului”, le repeta CEO al Exon. „Stimulați-le prin strategii subtile, versatile. Astfel, generăm dependența emoțională față de produs.”

Și era adevărat: cu cât aspectul acestor roboți se apropia de cel uman, cu atât deveneau mai ușor de acceptat, doriți apoi, resimțiți uneori drept adevărați membri ai familiei. Chiar dacă asta era mainstream, nu se considera o derogare de la idealul originalității, ci pur și simplu însemna că EGI mulțumește un orizont larg de așteptare.

Ceea ce, o recunoșteau cu toții, asigura niște vânzări mai mult decât mulțumitoare.

— Hei, ați auzit zvonurile? (Ca de-obicei, Yukiko intră năvalnic în laborator, răspândind vitalitate.) O, dar sunteți cam serioși pentru ora asta matinală!

— Ce zvonuri, avem iar „noutăți underground”?

Richard e-ntotdeauna extrem de curios, un neuroinformatician nici nu poate fi altfel. Doar că, adeseori, e tentat să afle informații pe căi nu tocmai oficiale și nici întotdeauna chiar legale.

— Am vorbit doar puțin cu Bodua. Știi că el pândește tot ce se întâmplă, dar acum înclin să cred că e prins în capcana unei teorii a conspirației.

— Și ce-l frământă?

Eva își abate gândul de la propriile îngrijorări.

— Mai întâi, mi-a șoptit că în urmă cu două săptămâni, ar fi dispărut un modul de zbor din hangarele Cupolei. Zice c-ar fi fost ceva ultraperformant, numit Hymera. Înțelegi, drăguța mea, pur și simplu o aeronavă s-a evaporat! Și Bodua crede că acolo a fost cineva care a furnizat date clare, precise. Cineva a trădat și-a furat informații top secret.

Eva sosise în echipa lor doar de câteva zile și, inițial, a fost reticentă față de Yukiko. Era prea transparentă – o tânără fără ezitări, fără nedumeriri. Pentru ea, totul era clar, lipsit de nuanțe, imediat rezolvabil prin decizii asumate rapid.

Și părul roșcat tuns scurt îi dădea mai degrabă un aspect băiețesc. Singurul detaliu care-i stârnea Evei mirarea era inserția celor trei cristale fine de la ceafă (păreau un fel de tatuaj, dar despre asta Yukiko nu voia să vorbească).

— Și știți, Bodua mai avea o altă îngrijorare, legată și de noi, de Exon: prototipul noului EGI. Crede că e ceva în neregulă. Îi tot dă târcoale, stă cu ochii pe el… îi pare suspect.

Văzând uimirea din ochii Evei, o cuprinde prietenește în jurul umerilor:

— Dar noi nu ne-ngrijorăm, nu-i așa, drăguța mea? Pentru că noi putem intra în baza de date (îl privește complice pe Richard, surâzând absolut încântată) și noi putem afla totul rapid, suntem tare pricepuți la chestii de-astea, interzise. O, da, la treaba asta suntem niște adevărați maeștri.

Așa era Yukiko, descoperise între timp Eva. O fire deschisă, cu o uluitoare rapiditate a gândirii, cu o concepție clară, rațională, asupra vieții. Fără întortocheri de gânduri, având oferta unei prietenii absolute, acordate cu generozitate.

De aceea, Eva a și acceptat să i se spună „drăguța mea”, chiar dacă, la început, a considerat că Yukiko își permitea libertatea unei familiarități nejustificate.

Richard a înțeles imediat jocul.

— Iar noi introducem mai întâi puțintică bruiere a sistemului de supraveghere…

Cu expresia unei maxime satisfacții pe chip, cu rapiditatea profesională a gesturilor, Richard acționează un ecran tactil minuscul. Îl avea la încheietura mâinii – flexibil, transparent, insesizabil.

— Invenția mea: un decriptor secret cu componente pentru

ecranare. Un soi de „must-have” în situații de-astea de urgență. Și uite-așa o să ne vadă stând aplecați asupra monitoarelor și studiind ceva. În fond, de multe ori noi stăm înțepeniți ore în șir, asta chiar n-ar trebui să le pară suspect.

Dar Eva îl privește cu teamă: făceau ceva interzis!

— Ascultă: dacă ești așa fricoasă, te dai ușor de gol. Hai, învață să mai și riști.

Și Richard își cuplează dispozitivul la rețeaua computerului central, inițiind pătrunderea ilegală în rețeaua Exon.

— Ceva îmi spune că nu e totul în regulă cu robotul ăsta nou. Pare o chestie serioasă: nu pot accesa nicio informație. Efectiv nu pot sparge codul, chiar nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum! Și văd peste tot indicativul de criptare al Cupolei.

— Și numele proiectului e ciudat, observă Yukiko. „Centaur” … Aici e ceva dubios, o simt.

— Dezactivează căutarea, aud pași venind spre noi! Avertizează Eva.

Dar, când EGI de securitate intră-n laborator, înregistrează doar imaginea firească a celor trei tineri cercetători, profund implicați în studiul unor diagrame.

— Să nu dăm de bănuit cu discuția noastră.

Sunt în spațiul de socializare unde, în scurtele pauze, cercetătorii din diferite departamente se pot întâlni. Ciuguleau cu aparentă detașare niște drajeuri cu vitamine și vorbeau aparent relaxat, schimbând între ei chiar și zâmbete destinse. Disimulau, ca să înșele vigilența supraveghetorilor.

— EGI ăștia-s peste tot! Pufnește Yukiko.

— Rabdă-i și tu, n-avem ce face: se pare că asta e varianta robotizată pentru mobbing. Bucură-te că măcar noi suntem simpatici.

— Și Bodua se preface că e detașat, observă Eva.

Îl vede pentru prima dată: cu fața arămie, cu barba mare, neagră, cu ochii aceia întunecați, având privirea parcă rătăcită. Știe, Exon are în portofoliu mai multe afaceri, unele cam neclare. Se pare că fac chiar cercetări care vizează imortalitatea, iar Bodua e specialist în studiul stărilor de graniță. Și Eva simte că se teme de el.

— Nu-l mai fixa așa, fată dragă! Cine studiază „trecerile” și ia legătura în fiecare zi cu spiritele morților cum ai vrea să arate,

ca o balerină? Crede-mă, asta lasă urme.

— E posibil oare să se dorească din nou crearea de EGIO? Reia Yukiko firul discuției (prefăcându-se însă veselă).

— Entități Genetice Inteligente, dar Ofensive? ... Eva este uluită, dar încearcă-n continuare să simuleze buna dispoziție.

— Da, despre asta poate fi vorba. E proiectul ăla secret despre care se tot șoptește-n ultima vreme.

Și Richard zâmbește larg, ca la împărtășirea unei glume bune.

— Trebuie să revenim la rațiune, încearcă Eva să-i liniștească, nu poate fi nimic îngrijorător. Orice EGI respectă Charta conduitei nonviolente, semnată în Convenția terrană. Articolul 1 postulează: „Roboții nu se substituie rațiunii umane.” E clar că inteligența artificială nu-și poate depăși limitele. Ca atare, niciun derivat al EGI nu poate avea autonomie letală.

— Zici tu, drăguța mea? Au fost atâtea cazuri în care-au încercat chiar preluarea controlului minții umane.

— Ai dreptate, Yukiko. Însă toate situațiile astea de risc au fost prevăzute: orice structură artificială are încorporat sistemul de aneantizare. Dacă se abat cumva de la Chartă, se autodistrug rapid, deci toată lumea poate sta liniștită.

Eva nu voia să părăsească drumul logicii. Nu voia să se lase manipulată de ideile bizare ale unui bărbos cu privirea ciudată.

Și Bodua, bărbosul cu privirea ciudată, își ridică trupul masiv din colțul de unde le urmărise discuția. Trecând pe lângă ei, lasă palma grea pe creștetul Evei, șoptindu-i cu vocea lui groasă:

— Caută-mă. Când ești pregătită, caută-mă. Eu te aștept.

Visul lucid

— Eu i-am împărtășit lui Bodua coșmarul tău, mărturisește ocrotitor Richard. El te poate ajuta să-i înțelegi sensurile.

Reveniseră în laborator, iar Eva încă tremura sub senzația acelei atingeri stranii.

— Trebuie să afli ce amintire întunecată l-a generat. Cine e vocea care-ți trimite mesaje. Poate că glasul din visul tău nu vine chiar din lumea care ți-e cunoscută.

Richard îi vorbește blând, liniștitor.

— Bodua ne-a ajutat pe mulți dintre noi. El ne-a deschis calea

„visului lucid”. Poți accesa trei vise, dincolo de graniță. Poți pătrunde de trei ori în ce coordonate îți dorești, poți găsi înțelesuri. În visul lucid, poți afla totul, Eva.

— Mulți dintre noi doar așa au avut regăsirile după care tânjeau. Regăsiri cu cei din alte dimensiuni. Cu prieteni, cu părinți, cu un frate plecat „dincolo”, neînțeles, dureros de timpuriu...

Yukiko își atinge ușor cu degetul cele trei cristale fine inserate la ceafă, iar Eva pricepe că ele sunt semnele, amintirea experiențelor de trecere a graniței acestei lumi.

— Înțelegeți că e foarte periculos ce-mi sugerați voi?

Eva știe că visul lucid e interzis de Chartă. Și asta pentru că e singurul mod prin care cineva se poate sustrage monitorizării Athenei. Doar așa își poate stăpâni singur gândurile, dorințele, eliberat de captarea și înregistrarea lor de către creierul bionic. Aici, în visul lucid, Athena nu poate să scormonească. E unicul, riscantul, interzisul refugiu al intimității.

— Da, e periculos, extrem de periculos, însă asta e calea când dorești adevăruri. Și te poți antrena să nu lași urme, să nu fii detectat când îl experimentezi. Dacă ești hotărâtă, dacă ești pregătită, trebuie doar să-l cauți pe Bodua.

Dar Eva se teme să riște. E un experiment mult prea periculos pentru firea ei ezitantă, trebuie să găsească alte căi. Hotărăște să-și reia activitatea firească și urmărește simularea noii înfățișări de EGI la care lucra. Silueta lui se proiectează tridimensional pe ecranul de concepție.

— Totuși...

Decide să le împărtășească un gând pe care îi era greu să-l recunoască.

— Totuși, cel mai tare mă frământă amintirea unui chip din acel coșmar.

Cei doi așteaptă în tăcere mărturisirea, dar Evei îi este parcă rușine să-și rostească bănuielile. Odată spuse, ar fi dobândit un minim statut de adevăr.

— Nu știu de ce, dar am senzația că unul dintre personajele din vis era Karl (cuvintele se alcătuiseră ca și când n-ar fi avut permisiunea ei). Și nici nu știu de unde-oi fi născocit ideea asta: un coșmar se naște pornind de la o frică trăită, de la un element traumatizant... Iar mie nu mi-e frică de Karl, chiar nu știu ce să mai cred.

Discutaseră într-una din zilele trecute despre el (Yukiko voia să cunoască amănunte, ca să știe ce gir îi acordă Evei, cum o poziționează în sufletul ei). Nu fusese un moment de confesiune, ci dovada felului în care Yukiko aborda viața într-un mod practic.

— Nu-nțeleg, drăguța mea, de ce nu accepți Unirea. Zici că vă cunoașteți de atâta vreme, te sprijină, te înțelege... Este, deci, un compatibil, iar o iubire frumoasă e un aspect minunat al vieții, recunoaște!

Eva lăsase un moment de tăcere să umple spațiul sensurilor. Nu voia să-și asume o mărturisire prea clară.

— Da, există un fel de prietenie frumoasă care ne leagă.

Răspunsul era evaziv, iar Yukiko a intuit adevărul.

— Adică o chestie călduță și sigură. Iată soluția perfectă pentru confort afectiv. Dar nu cumva, în toată ecuația asta, scapi din vedere tocmai iubirea?

Da, Karl îi spusese de câteva ori chiar și cuvinte de iubire. Nu voalat, ci declarativ. Dar confesiunile astea (mult prea lungi, prea bine structurate argumentativ) nu i s-au părut firești, n-au emoționat-o. El își explica iubirea, nu emana iubire.

E adevărat că Eva privea cu rațională detașare „clișeul implicării afective” (așa-l considera ea), însă o amintire neclară, venită ca dintr-un adânc necunoscut al sufletului, îi spunea că n-ar trebui să-și refuze această stare.

Și mai bănuia că iubirea ar trebui să fie ceva oarecum răscolitor, nu un sentiment de suprafață, liniștit și total stăpânit de logică, așa cum era, de fapt, raportarea ei la Karl.

De-aceea, când „iubirea” era adusă în discuție, Eva schimba întotdeauna subiectul cu delicată prudență, lăsând umbra unei eschive.

Avea conștiința împăcată: nu-l amăgea, nu era jocul superficial sau vanitos al unei amânări inutile. De altfel, el nici nu putea fi amăgit, el intuia, dintr-o privire, întreaga realitate a unui fapt. Iar Karl înțelesese foarte clar că, în ceea ce privește iubirea, pur și simplu pentru Eva acel ceas nu sosise încă.

— Vedeți voi, dragele mele, asta-i o trăsătură feminină păguboasă. Vă pierdeți în discuții de-alea lungi și sofisticate, cum vă plac vouă. Păi, dacă o sperie visul lucid, putem acționa discret pe-alte căi.

— Ai dreptate. Putem încerca prin Algorithm, intuiește încântată Yukiko.

— Exact, plusează cu deplină satisfacție Richard.

Algorithm – sistemul biometric, baza de amprente personale, banca mondială de date, în care orice existență e convertită într-un cod matematic unic.

Richard tastează un indicator cifrat pe ecranul minuscul de la încheietură, care-i permite accesul în Algorithm. Aici, orice subiect poate afla recomandarea sistemului biometric cu privire la nivelul de încredere pe care e prudent să-l aibă, în raport cu altă persoană din sfera de relaționare.

— E legal așa ceva? Eva are aceeași temere. Putem intra în sistem fără să ne identificăm?

— Ai un fix cu asta, fată dragă. Nu-i legal, e provocator! Ei nu ne invadează viața? Oricum, eu am declarat de mult timp război sistemului. De-aia, pentru mine, „interdicția” e un inconvenient minor.

Și Richard, cu sclipiri malițioase în privire, tastează cu rapiditate uimitoare o nouă succesiune de cifre.

— O să aflăm imediat. Poate că e cineva în viața ta care joacă un rol. Cineva nu-i ceea ce pare, iar tu intuiești asta în vise.

Informațiile se derulează rapid. Richard le înregistrează, dar e grăbit, are gesturi febrile: accesarea programului are nevoie de autorizarea Athenei. Și el nu vrea să lase urme.

— „Eva” indicator contextual prin raportare la subiectul „Karl”: „nivel recomandat de încredere 95”. O, dar e chiar un nivel nesperat de mare, exclamă Yukiko.

Eva se simte rușinată de ceea ce făcuseră. Cum să nu aibă încredere în Karl? Era ceva nedemn de ea.

— Mai acceptă o verificare, o somează Richard, intuindu-i ezitarea. Dacă vrei să afli un adevăr, nu trebuie să renunți așa ușor, nu trebuie să ignori sensul unei bănuieli rezonabile.

Era ultima încercare: Faceit, ego-ul digital, jurnalul mental al Athenei, în care erau înregistrate amintirile oricărui subiect. Nu existau secrete – Athena stoca mnemonic, în bănci de imagini, destinul fiecărui trăitor. Puteai accesa imaginile rapid, prin simpla introducere a codului personal.

Frânturi din secvențele vieții Evei se derulau, ordonându-se neclar pentru ea.

— Nu e succesiunea lor temporală, de-aia nu înțelegi, o lămurește Yukiko. Richard a introdus un modul neautorizat care o să ierarhizeze evenimentele. În funcție de intensitatea undelor emise, o să reiasă întâmplarea, replica sau chipul care a avut, pentru tine, cel mai mare impact emoțional negativ. Ți-o va arăta distinct.

Richard dă semne de nervozitate.

— Trebuie să acționez rapid: văd că deja se instalează programul de cenzurare a datelor!

— Athena, murmură Yukiko. Athena a depistat că nu e o accesare standard, nu-i e clar de ce ierarhizăm amintirile. Vizualizarea ilegală a unei identități i-a alertat sistemul. Derulează repede!

— Ciudat… primele îți apar visele, observă uimit Richard. De obicei, acțiunile diurne sunt cele mai importante, visele intră doar în addenda… Înseamnă că aici chiar e ceva serios!

Apoi, imaginile se curmă brusc. Sperau să nu fi fost reperați.

Dar nu asta era teama pe care o simțea Eva. Programul își încheiase ciclul. Clasificase amintiri, replici, chipuri. Alesese elementul cu cel mai mare impact emoțional negativ.

Și imaginea apărută a înspăimântat-o. Era un tânăr blond, cu trăsături ferme, frumoase, dar cu un surâs fin, parcă ascunzând ceva: Karl!

Centaur

Eva încearcă să nu gâfâie. Ca să nu atragă atenția, să nu-i alerteze pe EGI.

Richard introdusese iar bruiajul sistemului de supraveghere. Dezactivase și codurile de acces pentru incintele de pe întregul coridor.

— Trebuie să te miști repede! Ar părea suspect să vadă pe monitoare că repetăm prea mult timp aceleași acțiuni, aproape că-i ordonase el.

Cei care studiază stările de graniță erau niște ciudați, toată lumea o știa. Și toți îi ocoleau precaut cu un fel de teamă, amestecată însă cu uimire și respect.

Iar Eva îl căuta pe Bodua. Era ultima cale.

Înaintează prudent pe coridorul alb, parcă interminabil. Luminat intermitent de pâlpâirea ochilor sistemului de monitorizare.

Deodată, aude pașii celor doi EGI. E o echipă de patrulare, parcurge ritmic perimetrul. Știe că, dacă ei o simt, declanșează alerta: n-avea autorizare de acces în aripa asta a Exon. Pașii lor mecanici se-aud tot mai aproape și Eva calculează rapid în minte variante de scăpare.

„Îmi trebuie un adăpost”, are puterea să gândească și spaima îi varsă valuri de adrenalină în trup. Caută un refugiu, ca să înșele vigilența patrulei EGI. Dezorientată, cu gesturi tremurânde, riscă și deschide la întâmplare prima trapă de acces care-i iese în cale.

Se strecoară iute. E brusc izolată-n beznă – incinta nu are niciun punct de lumină, dar e o ascunzătoare bună pentru Eva.

Pașii călcând apăsat ajung pe coridor, în dreptul ei. Își oprește respirația, știe că EGI detectează sunetele nefirești, chiar și prin grosimea pereților. Așteptarea îi pare că durează o eternitate, apoi îi aude, în sfârșit, îndepărtându-se.

E încă prudentă, nu face nicio mișcare, dar acum începe să simtă ceva nefiresc în aerul încăperii. E un întuneric total, nu distinge nici măcar minime contururi. Pipăie, căutând reazemul a ceva stabil, dar atinge diferite forme de obiecte necunoscute.

Și are, din ce în ce mai clar, senzația că nu-i singură în această încăpere. Că în necunoscutul beznei se mai află o entitate cu rațiune. E acolo! Ceva hiperinteligent, care-i induce un sentiment acut de panică. Și știe că acel „ceva” pândește. În fața ei!

Pulsul începe să-i zvâcnească viu în tâmple, sudoarea rece îi cuprinde ceafa. Întinde, cu un tremur alert, palma dreaptă în față, iar frica ei încarcă aerul cu o densitate ciudată.

Și, brusc, palma atinge o piele rece. Iar ochii, ochii Celuilalt se aprind în două lumini roșii, țintuind-o necruțător, spintecând întunericul! Sub forța hipnotică a privirii lor, Eva se simte paralizată: le percepe voința rece, tăioasă, supusă instinctelor.

Țipătul interior al corpului îi suie-n gâtlej. Încearcă să fugă, dar gesturile ei frânte dărâmă în jur obiecte necunoscute, care se prăvălesc cu sonorități de spargere și rostogoliri. Alunecă. Își

pierde echilibrul și, sub iminența prăbușirii, simte din spate o mișcare rapidă. O mână grea îi cuprinde gura, înăbușindu-i strigătul.

— Nu te mai agita ca fraiera! Aude în ureche o voce groasă, în timp ce țepi de barbă deasă îi zgârie obrazul. Richard mi-a spus c-o să mă cauți. Sunt Bodua. Și ăsta-i Centaur... stau de multă vreme cu ochii pe el!

Eliberându-i gura de sub căușul palmei, Bodua prinde ceafa Evei în strânsoarea unor degete puternice, obligând-o să privească:

— Uită-te bine la el! Cineva ne abureşte, ăsta nu-i un simplu EGI. Acum are dezactivată funcția rațiunii, da nu-i așa că simți cum zace în el ceva al naibii de rău? Ăsta doar seamănă cu un om, sunt sigur că se poate transforma în orice, sunt sigur că poate chiar și să ucidă. Înțelegi că aici se pune ceva la cale?

Eva îl întrezărește prin lumina roșie, puternică, a ochilor lui deschiși. E fidel realizat, dă iluzia unei clone umane. Morfologia, textura pielii, expresia... Înțelege că e o inteligență artificială de tip superior. Centaur privește inert, dar apropierea de el îi trezește o spaimă inconștientă. Și deodată e străfulgerată ca de-o premoniție: Centaur urmărind-o și ea în pericol de moarte. Vede clar scena acestui viitor cert.

Dar Bodua o îmbrâncește:

— Acum, hai, mișcă-te de aici! Trebuie să strâng în urma ta. Richard nu mi-a spus că ești așa de împiedicată.

Și-i strecoară în palmă un obiect mic.

— Serul visului lucid. Sunt acolo trei doze. Ai grijă la riscuri: să lași cel puțin o zi de pauză între ele. Nu face excese, ar fi păcat să te cureți de tânără.

Mesagerul

Eva se simte obosită.

Durerea în zona occipitală persistă și, dorind s-o alunge, se-ntinde pe forma ademenitoare a structurii de relaxare, care-i cuprinde umerii într-un masaj ușor. E atât de liniștită acum...

Are în pumnul strâns una dintre capsule, dar încă ezită. „Câte opțiuni există în spațiul unei ezitări”, se gândește. „Câte

virtualități... Cum poți ști cu certitudine c-o alegi pe cea mai bună?”

— Să fii pregătită, drăguța mea, o avertizase Yukiko. Serul visului lucid îți va induce un bruiaj al identității. Conține supramolecule – se autoghidează, străbat corpul și inhibă emiterea de informații din cortex.

— Practic, tu gândești, dar gândurile tale nu mai pot fi percepute de altcineva, clarificase Richard. Athena nu le simte.

— Vei fi într-un stadiu ciudat de conștiență. O să ai percepțiile caracteristice visării, dar tu vei putea să le controlezi cum dorești. Adică vei visa conștient, vei fi regizorul propriilor imagini și trăiri.

— Poți direcționa faptele cum vrei, poți aduce în visul tău pe cine vrei. Așa vorbește Bodua cu spiritele.

— Dar ai grijă să-ți alegi mai întâi un semn, insistase Yukiko, un „semn personal” al visului. Fixează-ți în privire ceva, de dinainte. În timpul somnului, reamintește-ți-l constant: așa vei fi mereu sigură că tu ești cea care stăpânește totul.

Eva sparge capsula în pumn.

Aproape că n-are nicio senzație când acul fin pătrunde-n piele și se resoarbe instantaneu, inoculând o infimă picătură de ser auriu. Dar simte rapid cum particule încinse îi invadează rețeaua venelor. Vede cum ele devin de un roșu intens, pulsând aproape dureros.

Eva își focalizează dorința de-a visa lucid, îi impune practic asta gândirii sale. Fixează însă clar imaginea unei amulete de lut roșu, zărită într-o nișă a peretelui: semnul, „semnul personal” al visului.

E un chip de femeie, cu părul ca limbile de foc și ochii verzi, din malahit. O avea de multă vreme, nu mai știa de când și de unde, dar acum și-a imprimat clar pe retină verdele viu, strălucitor, al ochilor ei.

Simte cum serul îi cuprinde sistemul neuronal, încăperea parcă se estompează și începe o nefirească „disociere” de lumea reală.

Vrea să-și îndrepte scenariul oniric spre răspunsurile dorite (semnul: vizualizează mental lucirea verde sticlos a ochilor de malahit) și, ca la chemarea acestei dorințe, intuiește clar

vibrația unei entități străine, care i se insinuează-n gând, încercând să-i transmită un mesaj. Dar acum Eva știe că ea poate controla totul: se concentrează, îi impune străinului să i se arate fără ezitări.

Și atunci Eva zărește ușoara desprindere a unui contur incert care înaintează în tăcere, născut ca dintr-un abur alb. Mai întâi difuză, precum o plutire, apoi din ce în ce mai definită în detalii, se încheagă imaginea unui chip necunoscut. O siluetă vagă a unui trup aparent uman, învăluit în faldurile unei mantii verzui cu margini luminoase.

E un tânăr palid, cu ochii de un negru puternic, aproape violet, în care parcă se învolburează ape adânci, străfulgerate de o lumină aurie, scânteietoare. Străinul îi creează senzația de imaterialitate, de ireal… dar, ciudat, nu se simte deloc speriată.

El o privește pătrunzător și repetă, ca o avertizare gravă venită din alte lumi, mesajul care-o tulburase: *„Aceasta este realitatea!”* (Eva își verifică reperul: îl poate vedea, ochii de malahit strălucesc viu. „Deci eu controlez totul”, își confirmă.)

— De ce mă cauți, de unde vii? Întreabă Eva cu un glas pe care nu și-l recunoaște.

Și aude răspunsul lui, rostit încet, cu sacadarea silabisită a cuvintelor:

— Sunt Nayar, avatarul mesager al atlanților, neamul neștiut din cetatea ascunsă în abisuri de ape. Eu ți-am trimis coșmarul și șoaptele. Știam că apoi mă vei căuta.

„Povestea asta devine prea ciudată. Totul e irațional”, simte Eva cenzura propriei logici.

— Irațional e să te-ndoiești… șoptește Nayar, auzindu-i împotrivirea. Primul pas e să crezi, dincolo de îndoieli, că lumea mea există. Nu-i cere rațiunii s-o explice, accept-o cu sufletul, ca pe o taină.

Eva e în așteptarea altor lămuriri, dar liniștea deplină strecurată în trup pare să-i șteargă granița neîncrederii.

— Prin tine, prin glasul tău, lumea mea din adâncuri vrea să afle răspunsuri.

În ochii Evei se citesc întrebări nerostite și Nayar știe că nu e pregătită să afle întregul adevăr. Toate înțelesurile ar fi copleșit-o, dar vrea să-i dezvăluie pământencei măcar o parte a tainei.

— Acum tu trebuie să dezlegi prezicerile cu sens ascuns, scrise de marea gândire a lumii în cartea Ei profetică. Tu ai fost aleasă, tu poți să ne dai deslușirea acestor cuvinte: „Valuri de nisipuri sângerii înflăcărate.”

— Cum pot să găsesc răspunsuri pe care nici eu nu le cunosc? Și ce fel de legi are civilizația asta a voastră, de nu vă puteți afla adevărurile?

Eva e curioasă: vrea să vadă clar până unde poate merge această șaradă.

— Civilizația mea e datoare să-i ajute pe trăitori să înțeleagă singuri adevărul din semne și apoi să-l împlinească. Asta măsoară voința lumilor de a supraviețui.

În pauza tăcerii, cuvintele lui Nayar rămăseseră plutind pline de ecouri.

— Iar tu ai puteri nebănuite ale minții, ești un precoc, ai mai aflat de-atâtea ori înțelesul multor cuvinte ascunse. Când ai făcut-o prin propria voință, a fost numai în numele binelui. Dar acum nu-ți poți cunoaște adevărul, tu ești cea care trăiește în iluzie.

Și vorbele lui, încet rostite, îi dezvăluie viața. Află că e prizonieră, de ani buni, într-un labirint de metal, ascuns undeva în adâncul pământului. Metalul e singura ei „vulnerabilitate”. Între acești pereți, gândirea îi poate fi supusă voinței altora, obligată să afle date prețioase, dorite în scopuri necurate de cei care o țin captivă. De aceea holograma în care Eva e acum întrupată are o nouă misiune: la Exon se încheiase conceperea lui EGIO Centaur. Și acele „alte voințe” doresc ca ea să-i afle codul genetic.

— Dar viața mea e clădită atât de coerent într-un loc, între oameni, gândește Eva cu împotrivirea neîncrederii.

— Așa cum eu sunt avatarul celui din lumea mea, și tu ești doar o hologramă în timpul zilei. Iar ființei tale adevărate nu-i pot vorbi decât în vise, cum o fac acum. Altfel, ceilalți ar prinde de veste. De aceea ți-am trimis cuvintele de avertizare: trebuie să încerci să te desprinzi din iluzie. Gândirea ta trebuie să-și regăsească adevăratul trup, aflat prizonier în labirintul de metal.

Ascultând, Eva începe să aibă niște bănuieli. Dar dacă e adevărat ce-i spune mesagerul? Căci își aduce-aminte vag cum fusese și într-un loc ce-i era neclar legat de imaginea unui

aparat secret de zbor, ceva cu un nume de fantasmă… Hymera? …

Parcă fără voia ei, Eva înțelege, cu tăioasă claritate, că tot ce-i spusese mesagerul nu-i o șaradă. Că lumea lui neștiută poate exista undeva, într-un loc neaflat în ascunsul apelor adânci. Înțelege că e datoare să-i asculte rugămintea, să afle rostul cuvintelor, căutat de el și de neamul lui, pentru alungarea unui pericol pe care acum îl prevede.

E ciudat, dar simte că știe cum trebuie să o facă, e ca amintirea unor experiențe trăite intens de multe ori.

Și atunci Eva își duce mâinile la frunte, simțind fierbințeala și zvâcnirea tâmplelor. Iar ochii larg deschiși trimit fascicule de întrebări, căutând răspunsuri, în timp ce repetă ca îngânarea unei psalmodieri: „valuri de nisipuri sângerii, înflăcărate… valuri de nisipuri sângerii, înflăcărate…”

Efluvii de gânduri încinse îi cuprind mintea: știe, ca și în alte dăți, că se apropie clipa dezlegării înțelesurilor. Și rostește în transă, legănându-și încet trupul:

— Valuri de nisipuri sângerii, înflăcărate… valuri de nisipuri sângerii înflăcărate…

Imagini de întunecat pârjol o atrag cu stranii chemări, iar Eva își trimite gândul să străbată ceruri îndepărtate.

Și vede cum, din rotiri de flăcări se naște, apropiindu-se… apropiindu-se… imaginea din ce în ce mai clară a unei enorme planete sângerii, cu hăuri de cratere, peste care se învăluie în spulberări nisipuri roșii… Apoi, cu prețul ultimelor puteri, alcătuiește, limpede, răspunsul așteptat:

— Valuri de nisipuri înflăcărate… e Marte! Marte de foc! Și Oriana, preoteasa captivă!

Târziu, se trezește ca dintr-un leșin, dar trupul are încă un tremur ușor. Amintirile-i sunt confuze, aproape șterse, dar persistă certitudinea unui pericol. „Cred că n-am administrat corect serul… doza o fi fost prea mare”, gândește și, treptat, realitatea cotidiană, firească, se recompune.

Doar amuleta de lut roșu continuă s-o fixeze cu strălucirea vie, pătrunzătoare, a ochilor verzi de malahit.

În abisuri

Rotiri de ape în abisuri.

Rotiri de ape negre se-nvolburau amenințător în ochiul transparent din turnul cetății. Clocotul undelor prevestea un timp al primejdiei, iar Nayar îl urmărea pe Auk coborând îngândurat treptele spiralate.

Acum știe că Auk e unul dintre pământenii care aici, în lumea neștiută a Atlantidei, a devenit Mare Inițiat. Povestea era lungă, plină de mistere – o Mahra i-o spusese demult. Mai întâi a crezut că e doar firul unei istorisiri, precum altele asemenea care alcătuiau destinul tainic al atlanților. Dar apoi amănuntele, surprinderea unor frânturi de șoapte ascunse, priviri fugare, l-au făcut să cerceteze mai atent.

Și tatonarea îndelungată a bănuielilor, pânda, se transformase, în sfârșit, în lumina clară a cunoașterii. Acum Nayar știe cu certitudine că Auk îi e Sursa. Își mai dorește însă doar un gest, un simplu gest de confirmare din partea lui. Ca o dovadă că, dincolo de opreliștile scrise în legi, *„legăturile”* își păstrează adânca lor putere și frumusețe.

În timp, înțelesese și strania poveste de iubire dintre Auk și frumoasa Mahra Ayra, înțelesese că ei purtau secretul acestui sentiment neumbrit de trecerea anilor. Era o iubire tăinuită, acceptând deliberat tăcerea, dar niciodată scăzând din profunda, constanta și clara ei lumină. N-aveau nevoie de gesturi ori cuvinte, liniștea și tăria lor izvorau din această certitudine.

De-aceea, Nayar știe că n-are așteptări deșarte: aici, în lumea asta sobră, sentimentele există, chiar dacă recunoașterea lor e interzisă. Iar Nayar dorește să surpe, cu orice preț, zidul acestei tăceri.

— Pământeanca ți-a ascultat glasul?

Ajuns în fața lui Nayar, Auk vorbește, ca-ntotdeauna, cu tonul egal și grav. Nu străbate din cuvinte nicio umbră a emoției.

— E încă temătoare, încă nu e conștientă de forțele ei. N-are deplină încredere, dar își va înțelege treptat tot adevărul.

În timpul rostirii cuvintelor, Nayar l-a țintuit trufaș pe Auk, ca în dorința asumării statutului de fiu: lumina acestei provocări îi strălucea puternic în privire.

— Toţi cei care caută descoperă, la un moment dat, adevărul, răspunde şoptit Auk cu vorbe ce par să aibă un sens ascuns.

Îi sugera oare ceva lui Nayar? Îi dădea cumva de-nţeles că, în sfârşit, putea obţine confirmarea dorită, dacă ar fi avut curajul să-i ceară această mărturisire?

— Ne-a desluşit doar în parte cuvintele Cărţii, continuă cu prudenţă Nayar. „Nisipuri sângerii, înflăcărate” – e Marte, acum e dintr-odată atât de firească legătura. Cartea ne indică un loc, o planetă! Dar „Oriana” … care e-nţelesul numelui spus de pământeancă?

— În curând toate întrebările se vor dezlega în sensuri limpezi, grăieşte Auk cu forţa certitudinii.

„El ştie mai multe”, cugetă Nayar şi simte că aceasta este clipa hotărâtoare.

— Aş vrea să fii mândru de mine, şi-a rostit apoi Nayar dorinţa cu semeţie. Să fii mândru de felul în care-mi îndeplinesc misiunea.

Nu dăduse glas doar unei simple mărturisiri, vorbele lui purtau căldura adâncă a iubirii. Îşi doreşte acum atât de mult cuvântul, simplul cuvânt de recunoaştere.

— Vom fi cu toţii mândri de tine, răspunde Auk, păstrându-şi tonul neutru.

Şi-l priveşte fără să trădeze vreo reacţie. N-a lăsat să se vadă nimic, şi-a ecranat gândurile, pentru că Nayar i le poate absorbi telepatic. Dar Auk ştie acum că tânărul aflase deja că el îi este Sursa. Şi-a învăluit privirea într-un scut opac, ca să oprească valul neîngăduit al tulburării pe care o simte, apoi i-a vorbit, cu rostirea sacadat silabisită a lumii apelor adânci:

— Tânăra pământeancă are nevoie de timp de gândire, apoi, treptat, va-nţelege totul şi tu îi vei fi alături. Din cuvintele ei, se încheagă certitudinea: în curând, va sosi clipa încleştării lumilor! Iar noi nu putem interveni în mersul civilizaţiilor, putem doar să purtăm veşti, să îndrumăm.

Nayar se-apropie de Marele Iniţiat cu voinţa clară de a-şi mărturisi frământarea, însă Auk intuieşte asta şi-i curmă dorinţa cu glas poruncitor:

— Arată-i-te din nou, sporeşte forţele tinerei, spune-i că are de trecut o altă încercare. Noi, Harunii, am ţesut o legătură cu pământenii „călători printre stele” încă din timpul drumului lor. Le-am pătruns gândul, le-am trimis vibraţii energetice puternice.

Dar acum pământenii au ajuns deja pe Marte și tânăra are de biruit un alt prag: ea trebuie să-i călăuzească, să-i atragă spre Oriana!

Cei doi închid adânc ochii și, prin transfer mental, Nayar află frânturi din uimitoarea poveste a marii preotese Oriana.

Își redeșteaptă privirea și nu cere alte lămuriri, e încrezător. Când Harunii îl vor considera pregătit, va afla întregul înțeles al destinului ei.

Dar nu renunță să-și apere dreptul de-a primi și el semnul dorit pentru propriile nedumeriri. Iar vorbele lui poartă unda unei rugăminți dureroase:

— De ce te temi într-atât de legături, Mare Inițiat? Nu ne fac vulnerabili, ele ne dau reazemul și forța certitudinii, ele sunt frumusețea trăirii profunde, reale. Acceptă legăturile, Mare Inițiat, recunoaște-le!

Și Nayar părăsește Sala Coloanelor, fără să mai aștepte răspunsul.

Monada

O nouă zi pentru Eva.

Își amintește vag secvențe din visul lucid, dar refuză să se mai gândească la acele întâmplări. „A fost o sminteală, Bodua folosește probabil ser halucinogen. Iată calea sigură să-ți tulburi mințile.”

Își propune ferm să nu mai repete (în niciun caz!) acea experiență ciudată. Oricum, n-are nevoie de ambiguități și, ăsta-i adevărul, greșise când se-ndoise de Karl. Povara vinovăției o apasă: își reproșează că avusese asemenea gânduri. Îi place prezența lui, iar ideea de a-l pierde îi provoacă o durere aproape fizică.

Acum, când îl revede, vrea să-și ispășească păcatul îndoielii. Simte ocrotirea, iubirea lui și surâde eliberată de orice umbră a neîncrederii.

— Asta chiar a fost o îmbrățișare caldă, spune el, uimit de dorința Evei de a-i arăta o neînțeleasă afecțiune.

— Și vor mai urma și altele, glumește Eva, strecurând în

cuvinte sugestia multor promisiuni.

Îi prinde mâna, ducând-o la obraz, dorindu-și începutul unei alte apropieri. Iar el înțelege sensul gestului și întinde celălalt braț, ca s-o cuprindă.

Dar, încă zâmbind, Eva îi zărește antebrațul dezgolit de mișcarea grăbită. Vede musculatura puternică, rețeaua difuză a venelor, articulația fermă a cotului. Și mai vede urmele: urmele unei zgârieturi, prelungite cu două dungi roșii, aproape insesizabile. Și Eva își reamintește acel detaliu din scenariul coșmarului din noaptea trecută. Ca sub spaima unei lovituri neașteptate, atinge ușor cicatricea lui Karl, vrea dovada că nu este o iluzie.

— Te-ai rănit? Întreabă, neînțelegând cum de poate găsi putere pentru rostirea cuvintelor.

Îi urmărește privirea: conturul pupilei s-a dilatat imperceptibil, iar Eva cunoaște acest subtil indiciu al unui răspuns afirmativ. Însă Karl mimează nepăsarea, deși glasul îi devine parcă mai rigid, ca o defensivă abil cenzurată.

— Nici nu știu ce e cu urmele astea, abia mai înainte am observat. Sunt, probabil, semne ale unei reacții alergice.

Dar Eva știe clar – Karl făcuse eforturi să le-ascundă. Contururile lor erau estompate, cu marginea ușor gălbuie, se vedea că le tratase cu ser cicatrizant, care sigilase rana.

Și, dintr-odată, totul se năruie pentru ea. Dar nu lasă nimic să i se citească pe chip. Îl privește nemișcată, încercând să-și domine teama născută din adâncul ființei. Nu are nicio reacție care s-o trădeze, nu exprimă nicio emoție. Dar în minte i se deșteaptă brusc legături de gânduri, frânturi de certitudini, spaime și decizii.

— Acum lasă-mă să văd, vreau să cunosc totul. Nu mă mai îndoiesc.

Nayar știe asta și i s-a arătat pământencei mai clar.

Serul visului lucid, al doilea vis, îi aducea din nou împreună, în ceasul noilor dezvăluiri. Acum, chipul lui Nayar dobândise o altă concretețe a contururilor, căci e întrupat în Delph, iar cuvintele nu se mai ascund sub aluzii sau sugestii, ci numesc limpede realitatea.

— Cine este Karl, spune-mi povestea lui, fără ocolișuri. Sunt pregătită! Îl somează Eva nerăbdătoare.

— Conducerea din trecut a lumii pământene a dorit ajutorul unor tineri cu puteri nebănuite ale minții, ca să poată preveni conflictele, să mențină pacea. Ai fost alături de ei vreme de câțiva ani. Voi, precocii, erați cei care aflau cuiburile răului și găseau căi pentru stârpirea lor. Iar Karl, José și Martin sunt, la fel ca tine, trei dintre acești tineri.

José – chipul îi era cunoscut din scenariul coșmarului, dar Martin – numele nou nu-i trezește Evei nicio amintire. Însă nu întreabă, pentru că nu vrea să rupă firul dezvăluirilor. Dar Nayar înțelege întrebarea nerostită și îi dă noi lămuriri.

— Îți vei aminti treptat cine este Martin: voi ați fost dintotdeauna aparte, mințile voastre au crescut gândind îmbrățișat.

— Minți conexate... șoptește Eva.

Știa conceptul. La Exon, cei din departamentul de Neurorobotică încercaseră să unească două circuite cognitive ale EGI, dar, înspăimântați de ce-a urmat, au abandonat proiectul urgent, iar datele de cercetare au fost incluse sub regim de acces top-secret.

Și asta pentru că, la scurt timp după conexarea rețelelor neuronale, EGI începuseră să-și creeze propria paradigmă de gândire și acțiune. Pur și simplu, se autogenerau mental: își creau câmpuri noi de logică, aveau intuiții, inițiative, ba chiar modificau comenzile programatorilor.

Pericolul ca ei să se emancipeze de sub tutela umană se contura cât se poate de evident și totul a fost rapid trecut sub tăcere. Dar s-a înțeles că „mințile conexate", chiar și cele artificiale, pot avea o forță de neoprit. Surclasând până și cea mai strălucită gândire independentă.

— Așa ați devenit și voi doi, continuă Nayar, care-i ascultase gândurile. În timp, tu și Martin v-ați transformat într-o entitate spirituală indivizibilă, o „monadă", cum vă numeau ceilalți. El e „văzul", cel ce poate afla dinainte, iar tu ești „vocea", îi interpretezi cuvintele, dai înțeles viziunilor lui. Sunteți complementari, inseparabili: o monadă!

— Vorbești despre unirea minților noastre ca și cum ar fi un fapt real.

Eva era dezorientată, pentru că undeva, ca într-o îndepărtare a memoriei, i se prefigurau niște amintiri fragmentate, ce refuzau să i se arate în adevăratul lor sens.

— Așa și este, voi încă gândiți împreună.

— Totul e mult prea neclar... Ce rol au jucat ceilalți și de ce noi suntem altfel?

— Povestea e tristă, dezvăluie Nayar. Cu timpul, tinerii, orbiți de trufie, au dorit să-și sporească simțurile, dincolo de orice îngăduință a sorții, fiindcă voiau să-și „vadă” și propriul viitor.

— Au dorit un lucru interzis!

— Pentru asta, și-au administrat singuri substanțe aproape ucigătoare, iar lăcomia lor nepermisă de soartă a lăsat urme – pe frunte le-a apărut o rețea subțire de vene dese, albastre.

— Ca un stigmat...

— Numai tu ai rămas cu chipul limpede, pentru că ești singura care nu și-a dorit creșterea neîngăduită a puterilor. Dar și pentru ei, stigmatul dispărea treptat, însă asta nu era o eliberare, cum au crezut mai întâi. Pedepsindu-le trufia, viața le măsura vremea cu grăbire, iar ștergerea semnelor era o prevestire sumbră: apropierea morții lor timpurii.

— Soarta le făcea concesia de a-și vedea chipul neatins, însă le trimitea și semnul clar al iminentei morți...

— Când au înțeles asta, s-au revoltat împotriva oricăror norme. Și-au spus că lumea poartă vina lăcomiei lor. Căci, dacă nu le-ar fi fost dorite puterile, nu ar fi înțeles ce înseamnă setea de mai mult. Însă tu și Martin v-ați opus, n-ați acceptat revolta, n-ați vrut să-i urmați.

— Spuneai totuși că și noi suntem în locul acela ascuns.

— Pentru că v-au răpit. Și vă țin captivi acolo, în adâncul labirintului de metal, știut doar de ei, de unde uneltesc vrând să preia conducerea lumii. N-ar putea face asta fără gândirea „monadei”.

— Dar de ce doar noi suntem aparte? Spune-mi, de unde se naște puterea asta a noastră?

— Martin a avut și el necugetarea trufiei, dar apoi a devenit un altul. Pentru că, în timp, pe voi a început să vă unească iubirea. Asta v-a dat forța unică!

Din această clipă, Eva nu-l mai privește cu îndoială pe Nayar. Treptat, i se conturase în gând certitudinea că acest străin misterios n-o poartă pe o cale ascunsă și nu vrea s-o atragă în urzeala unor fapte de primejdie.

Nayar i-a ascultat gândurile și rostește, ca o confirmare a lor:

— Iar acum, după ce ți-am dezvăluit totul, e timpul unei noi încercări pentru tine. Călătorii printre stele au ajuns pe Marte, tărâmul nisipurilor înflăcărate. Îți cerem să-ți duci gândul departe, să intri în mintea lor și să le insufli dorința Orianei.

— Călătorii printre stele? Marte? Oriana? Cum aș putea face tot ce mi se cere?

— Monada are secretul oricărei putințe, ai încredere în vorbele mele!

Și, de astă dată, Eva decide să creadă, fără umbră de tăgadă.

Era clar că toate vorbele mesagerului urmăreau un scop al binelui și a înțeles că i se menise un drum care-i era încă nedeslușit, dar pe care era datoare să-l urmeze. Un drum mai presus de dorințele ei, de prudență, de logică. Un drum țesut de o putere nevăzută, cu o finalitate ordonatoare ce depășea limitele înțelegerii umane.

Ca și cum ar fi știut totul de dinainte, nu-și mai curmă visul. Acum ascultă murmurul lui Nayar, care o veghează, și gândul ei, ca un fascicul de lumină și șoapte, străbate timp și dimensiuni, învăluit de întunericul nopții cosmice. Departe… mai departe… tot mai departe… caută chipul „călătorilor printre stele”.

Și apoi, contopit cu sunetele planetelor, gândul ei le țese întâmplări stranii, le trimite șoapte, dorind să le pătrundă voința, să le insufle dorințe…

Marte: ziua 1

Începuse iar furtuna de nisip.

Vijelii orbitoare ridicau munți de praf roșu în turbioane, măturând întinderea planetei aride. Vor mai trece multe ore, până ce vizibilitatea va reveni la cote accesibile, iar ei vor putea părăsi habitatul.

Baza se află în Emisfera Sudică. Aici, în solul găurit de cratere, cu văile vechilor albii fluviale și canioane adânci, se puteau adăposti mai bine. Câmpiile întinse din Emisfera Nordică i-ar fi expus prea tare. Vânturile cosmice și radiațiile ultraviolete, eliberate de lipsa câmpului magnetic, ar fi pus clar în pericol viața celor patru astronauți.

„Beta” e a doua bază umană pe Marte, creată în urma celei de-a doua misiuni terestre. Cât despre „Alpha”, prima misiune, Cupola nu dezvăluise niciodată prea multe, totul se desfășurase în mare secret. Transpiraseră doar câteva informații vagi, neconfirmate, cu privire la doi astronauți care-ar fi avut ca obiectiv să experimenteze posibilitatea supraviețuirii într-un Simulator, un fel de capsulă reproducând un sistem ecologic terestru.

Circulaseră apoi zvonuri contradictorii – fie despre o reușită a acestui demers, fie despre eșecul misiunii. Dar absența unor minime informații certificate nu le putea acorda credibilitate niciunora dintre ele. Iar puținii care cunoșteau faptele nu spuseseră niciodată adevărul acelui trecut.

Însă acum Cupola decretase planeta roșie drept strategie geopolitică primordială: Terra devenea din ce în ce mai neîncăpătoare, iar perspectiva epuizării resurselor năștea îngrijorări justificate. Se impunea, deci, pregătirea altor strategii, căutarea alternativelor.

— S-a zis cu explorarea, observă cu serioasă îngândurare Haruki. Trecem acum la analiza eșantioanelor de rocă. Le-am ordonat roverelor de patrulare să se retragă în adăpostul hangarelor. Indicii meteorologici comunicați de interfața de monitorizare nu arată deloc îmbucurător. De data asta se anunță o furtună serioasă.

— Nu-i nimic, astăzi o să „stăm pe-acasă”, răspunde Tatiana glumind. Deși e cam greu să-ți duci zilele pe-aici, și suntem ca-ntr-o conservă. Recunoaște, Haruki, planeta asta n-o să fie niciodată locul ideal pentru concediu.

Tatiana chiar nu manifesta astăzi vreun elan debordant de hărnicie. Până acum, urmăriseră cu strictețe tot ce aveau în plan, deci nu era cazul să facă exces de zel. Oricum, nu mai au niciun deadline și își puteau permite un ritm ceva mai relaxat.

Știe, Haruki e serios, metodic, oricând te poți baza pe el. Vorbește cam puțin, ce-i drept, dar ăsta nu-i neapărat un cusur. Își refuză însă ieșirea din felul lui de-a fi: rece, geometric rațional, riguros intelectual.

Iar Tatiana e încă marcată de acele amintiri care o tulburaseră.

În urmă cu zece luni, lansatorul greu, aflat pe orbita joasă a Pământului, eliberase landerul în care ei, cei patru astronauți, și-au început călătoria spre Marte.

Profilată enorm pe cerul de smoală, Terra și-a redus treptat conturul, rămânând apoi un punct neînsemnat într-un hău cosmic. Un hău cosmic ostil. Și de-atunci, Tatiana a început să audă acele sunete stranii pe care a încercat, inițial, să le ignore, dar care-o atrăgeau inconștient, ca un glas de ademenire al acestei lumi întunecate și reci.

Desprinsă de liniștea modulului de zbor, în care răzbătea doar tremurul difuz, aproape insesizabil, al motoarelor, Tatiana asculta în căști undele sonore din exterior, încercând să prindă un înțeles, să descopere o minimă urmă a unei rațiuni care le emite sau le coordonează.

Auzea vibrații ale unor șuiere prelungi, reverberând polifonic în amețitoare ecouri nebuloase... Sau șoapte tânguite în hârșâiri grave, profunde, având acorduri cavernoase, ca o scrijelire de metale grele...

Dar nu distingea nimic înspăimântător și tocmai asta o pusese în gardă: strania armonie a sunetelor avea ceva subtil acaparator, urmărind parcă să se insinueze în orice conștiință, pentru a o convinge să i se supună. Cântecul planetei către care se-ndreptau, cântecul neștiutei sale dorințe, se apropia și se îndepărta succesiv, ca un plancton sonor cu mișcări line, narcotice. I se infiltra în memorie, iar Tatiana credea că distinge în fundal șoapte fugare, urme de voci rătăcind în noaptea cosmică.

A renunțat apoi să mai caute înțelesuri ascunse și-a acceptat să intre în somnul indus. Visul poate sublima acceptabil realitatea, iar imaginile și scenariile lui au cuprins-o, atenuându-i treptat orice neliniște.

De aceea acum, când se află deja de o lună pe Marte, Tatiana își dorește ca măcar ei, în relațiile lor, să păstreze firescul. Să recompună felul lor de a fi, deschis, prietenos, ca un scut împotriva lumii necunoscute în care se află.

O lume către care porniseră mai înainte și ceilalți doi astronauți în misiunea „Alpha”. Iar destinul lor s-a curmat neștiut aici, răpit de voința planetei care ademenește tulburător, dar soarbe apoi capricios și perfid vieți, spulberându-le în uitarea nisipurilor roșii.

— Aici a fost ceva…

Haruki studiază elementele chimice din eșantioanele de rocă, recoltate de robot.

— E clar: aici a fost cândva viață!

— Și nu doar aici, Haruki. Există, în fond, atâtea planete care seamănă uimitor cu Terra.

Oleg intrase în capsula de cercetare, mușcând cu poftă dintr-un baton energizant.

— Viktor iar n-a apărut, constată el. E ceva cu omul ăsta, are în ultima vreme un soi de preocupare ciudată. O fi de vină vârsta.

Tatianei îi e drag Oleg, fiindcă are întotdeauna un resort de optimism care o molipsește, dar îi displac ironiile la adresa lui Viktor. Chiar dacă e în ultima misiune în spațiul cosmic, trecutul lui ar trebui să impună oricui cel puțin un respect sincer, dacă nu o admirație deplină, așa acum simțea ea, care aproape-l sorbea din priviri.

Multă vreme nici nu putuse să-i vorbească, simțea că orice ar fi spus ar fi eșuat în platitudini caraghioase. Apoi, treptat, toată reținerea i s-a risipit, descoperind că Viktor era un om cald, care le împărtășea din experiența lui cu generozitate, fără să-și aroge deloc statutul de „guru” al tainelor cosmice.

— Dacă a existat viață, aude Tatiana continuarea replicilor lui Haruki, cu siguranță a fost născută în apele de-atunci. Recunoașteți, înaintea Marelui Bombardament cu meteoriți, Marte ar fi putut semăna cu Pământul.

— Sau poate că există și-acum viață… exact aici, sub ochii noștri. De ce să gândim reductiv? Poate că aici există ființe inteligente care nu se raportează la reperele noastre. La apă, lumină, căldură… Toate astea pot fi chiar factori nocivi pentru alte civilizații. Și…

— Corect, Oleg, îl întrerupe Tatiana. Uite, chiar acum, printre noi ar putea fi manifestări inteligente nedetectabile. Eu bănuiesc că acum, aici, nu suntem singuri… Nu te-a pus un pic pe gânduri povestea aia ciudată cu „cheia”?

Bineînțeles că Oleg își amintea: întâmplarea se petrecuse doar cu o zi în urmă.

Studia fragmentele de rocă recoltate din exterior de robotul

Argus. Brațul lui foreză scormonise în sol, colectase eșantioane, le determinase compoziția chimică și le măsurase radiațiile. Nimic nou în asta, era doar munca lui de rutină, Argus fiind un veritabil laborator de mineralogie.

Și-atunci se întâmplase acel lucru uimitor: între mostrele prelevate, apăruse roca aia ciudată. Imposibil de analizat, cu compoziție și proveniență nedetectabile.

— Să fie vreun artefact, un obiect creat de-o voință inteligentă? Se întrebaseră.

Acționaseră conform procedurilor standard vizând eșantioanele neidentificabile, apoi sigilaseră fragmentul într-un cub etanș de polimeri transparenți, securizanți.

— Are, oricum, o formă stranie. Pare chiar creată printr-un fel de șlefuire.

Tatiana cercetase obiectul: era rotund, aproape cizelat, prelungit cu o ramificație în formă de trident.

— Dacă n-ar părea o opinie bizară, aș spune că seamănă cu un fel de „cheie”. Ca un obiect destinat să-nchidă, să țină ceva captiv.

— Sau să elibereze, Haruki, de ce nu? Dacă tot e să credem că planeta asta ne vorbește-n simboluri.

— Hei, mergeți prea departe, le-o tăiase Oleg, ați început să psihanalizați bolovani! E pur și simplu o rocă erodată de factori nocivi. Lasă că ne ocupăm de ea săptămâna viitoare, când om termina ce-avem urgent de făcut.

Amintirea acelei întâmplări e curmată brusc de apariția lui Viktor. E încruntat, ursuz, vizibil indispus de întâmplări nedorite.

— Dacă vreunul dintre voi face farse, aflați că nu v-ați ales bine momentul. Și nici planeta!

— Farse? Te referi la Haruki, el e un adevărat maestru al farselor, încearcă Oleg o glumă.

Dar chipul lui Viktor e serios și, având în vedere experiența lui, intuiesc că e vădit afectat de lucruri nedorite. Așa că Tatiana schimbă tonul:

— S-a întâmplat ceva nefiresc, Viktor?

— De ieri se întâmplă: îmi tot dispar obiecte. Pur și simplu, de sub ochii mei, dispar obiecte!

În privirea scurtă schimbată între Haruki și Oleg se citește ușor ce gândesc despre Viktor: „Burnout – simptome clare ale

pragului critic de stres.”

— Nu crezi că-i o părere? Îl abordează prudent Tatiana.

Are expertiza necesară să intuiască ușor faptul că această tulburare îl poate afecta grav pe Viktor. Iar într-o echipă, trăind aproape ermetic închiși într-un spațiu comun restrâns, orice neliniște a unuia dintre ei îi poate influența pe toți. Până la a deveni un potențial pericol.

— Nu-i o simplă părere, Tatiana, se-ntâmplă de parcă ar fi cineva care încearcă să-mi atragă atenția.

Ceilalți trei își întrerup orice fel de activitate și ascultă. Viktor e un astronaut cu experiență, călătorise în multe misiuni spațiale riscante, deci cuvintele lui trebuiau luate în seamă. Îl privesc în tăcere, iar el își începe mărturisirea.

În timpul ăsta, un șuier perfid al vântului cosmic străbate nisipurile sângerii, ca un mesaj de prevestire nefastă.

— Mai întâi n-a fost nimic îngrijorător. Dispăreau obiecte mici, lucruri neînsemnate. Mi-am spus că poate nu-mi aduc eu bine aminte pe unde le-oi fi pus.

— Și-apoi?

Tatiana îi atinge brațul, lăsându-și palma pe umărul lui. Vrea să-i inducă o ușoară relaxare ca să ușureze confesiunea.

— Apoi, adică în dimineața asta, mai bine zis, mi-am așezat lângă hublou jurnalul electronic. Îmi amintesc, începusem o frază: „Caut...”

— Un jurnal electronic nu-i chiar un obiect mic, constată Haruki.

— Am părăsit capsula mea doar câteva minute. La întoarcere, dispăruse! Așa am început să fac legătura cu celelalte lucruri pe care nu le mai găseam.

— Continuă, îl îndeamnă Oleg cu glas grav.

— Am așezat atunci un stick la marginea hubloului, exact în același loc. Dacă intenționa cineva să-mi trimită vreun mesaj, era cazul s-o facă mai clar. Lansam, efectiv, o provocare.

— Și ce s-a întâmplat?

Palma caldă a Tatianei îi atenua neliniștea.

— M-am uitat fix la obiect. Îndelung, pregătit să înțeleg. Dar a rămas acolo, nemișcat.

— Ai văzut, totul a fost o iluzie.

— Până la prima clipire: când n-am mai rezistat și-am clipit o dată, o singură dată, deja dispăruse!

— Ieșim simplu din dilema asta. (Haruki are, ca de-obicei, soluții clare, raționale.) Iată, luăm un obiect…

Și ia cu grijă cubul transparent în care se află „cheia” cu proveniență necunoscută.

— Apoi îl așezăm aici (îl pune pe marginea unui hublou) și ne uităm cu toții la el. Poate că nu ești doar tu preferatul, poate că entitatea asta ne include și pe noi în mister.

Soluția părea simplă. Au fixat cu toții obiectul cu privirea. Îndelung.

— Vă dați seama ce facem noi acum? Sesizați că deja ne comportăm ciudat? Îi avertizează Tatiana.

Își dă seama că sunt în situația unui fenomen foarte clar de contaminare. Sub stres, comportamente nefirești pot fi preluate cu ușurință de ceilalți. Stresul scade cenzura rațiunii.

De altfel, e un aspect previzibil. Să fii izolat într-un mediu ostil (nu te poți obișnui cu el, oricât de bune intenții ai avea), să ai viața susținută de tot felul de sisteme complicate și de aparaturi – toate astea pot destabiliza chiar și cel mai rezistent psihic.

— Doar știm bine că ni se poate întâmpla așa ceva. Cum de ne-am lăsat amăgiți? Își arată și Oleg nemulțumirea față de propria slăbiciune.

— Aveți dreptate, să ignorăm episodul ăsta, decide Viktor. Să ne reluăm lucrul. Dar să fim atenți: ne pândesc deja clivaje de logică, suntem deja vulnerabili.

Iar iminența acestei vulnerabilități le era cunoscută de dinainte. Sutele de ore de simulări efectuate pe Terra îi antrenaseră pentru a ști cum să reacționeze la evenimente neprevăzute.

„Pe Marte nu veți fi responsabili doar pentru viața voastră, li se spusese la plecare, ci și pentru viețile celorlalți. Pregătiți-vă: acolo o să descoperiți necunoscutele unei planete, dar și necunoscutele propriei gândiri.” Însă ei crezuseră că pot să gestioneze ușor impactul cu acest univers alienant. Acest univers care-i pândea cu un fel de răbdare tăcută, tenace…

Dar acum aflaseră că realitatea e cu totul alta față de scenariile virtual-anticipative derulate în simulatoare. O, da,

planeta le arătase că ăsta-i adevăratul pericol aici: riscul scăderii acuității cognitive.

Celelalte amenințări, legate de eventualitatea unor defecțiuni la sistemele de funcționare a habitatului, de absența hranei sau manifestarea unor fenomene cosmice necunoscute, le păreau acum simple aspecte colaterale.

Cu înțelegerea acestui adevăr îngrijorător, se-ntorc spre ecranul care proiectează mostrele de rocă analizate mai înainte de Haruki.

O să-și reia activitatea ordonat, fără excese, ca să depășească episodul ăsta. Dar să nu-l uite. Nu vor pleca prea curând de pe Marte, deci trebuie să fie atenți la modul în care își păstrează nealterată luciditatea.

— Iată că nu doar noi o luăm razna. Și aparatura dă semne de oboseală.

În locul zecilor de roci galbene, ascuțite, care se rotiseră tridimensional în holograme, apăruse brusc o imagine nouă, fără nicio legătură cu cercetările programate. Sub ochii lor, umplând întregul spațiu vizual, se proiecta acum clar trupul gigantic al lui Olympus. Vulcanul Olympus, cu vârful ascuns în nori. Cel mai mare vulcan din sistemul solar.

— Nu-i nimic nefiresc, decide Oleg să ofere răspunsul pentru această neclaritate. Nu e niciun mister, aparatura interferează cu câmpul magnetic al planetei. Știți că s-a mai întâmplat așa de câteva ori.

Și șterge proiecția. Dar imaginea vulcanului le rămăsese întipărită pe retină.

„Nu e nimic nefiresc. Nu-i niciun mister”, repetă Haruki în minte, regăsindu-și, în sfârșit, absoluta liniște interioară.

Apoi întoarce privirea spre hublou. Într-adevăr, nu era nimic nefiresc.

Nici măcar dispariția de acum a „cheii”.

Marte: ziua 2

E o nouă dimineață pe Marte.

— „Ritualul” e bifat. Totul funcționează cum trebuie, îi anunță

Haruki pe colegi, în timp ce mestecă un biscuit din ăla uscat și câlțos, care numai cu mare indulgență putea fi considerat mic dejun.

În această dimineață fusese rândul lui să se scoale mai devreme, ca să efectueze „ritualul” – succesiunea de verificări matinale, incluse prioritar în proceduri.

După ce înghițise în grabă un concentrat de cafea, Haruki, pe care somnul și oboseala oricum nu păreau să-l cuprindă vreodată, parcursese etapele standard.

„Mda... sistemele de reciclare și alimentarea cu oxigen și energie funcționează cum trebuie. Iar scuturile împotriva radiațiilor sunt intacte, din fericire”, încheie el prima etapă a verificărilor.

Urmărește apoi datele transmise de radarul care lucrase neîntrerupt pe timpul nopții. Pe monitoare se află acum informații noi despre câmpul magnetic al planetei, care fluctuează neprevăzut în funcție de ciclul zi-noapte și antrenează curbe capricioase ale temperaturilor. Se confirma și faptul că furtuna de nisip o să-nceteze vreme de câteva ore.

Era chiar o veste foarte bună, pentru că acum se prefigura o dimineață aparte. Acum vor fi actorii unui adevărat „ritual” și trăiesc deja un fel de neliniște, dată de ziua asta unică în care ei, cei patru astronauți ai Misiunii Beta, vor lăsa în solul misterioasei planete mesajul civilizației lor.

Robotul Argus preluase deja capsula de plumb cu incrustații de aur, în care se afla „cartea de vizită” a pământenilor. Înăuntrul capsulei, pe plăcile mnemonice subțiri, e imprimat salutul în limba terrană, sunt frânturi muzicale, imagini ale Terrei. E glasul unei lumi care întâmpină posibile specii gânditoare din Univers.

Argus găsise locul optim în care foreza a sfredelit solul și a introdus capsula ovoidală. Din modulul-habitat, cei patru oameni îl urmăresc acum cu emoție:

— E unul dintre cele mai importante momente ale misiunii noastre.

— Poate că, într-un viitor, undele emise de capsula asta vor fi captate de alte ființe inteligente din cine știe ce galaxii.

— Iar ele vor privi prin hublou, cum facem noi acum, visând să-ntâlnească alte lumi, să le înțeleagă mesajul.

Nu-și îngăduie însă mai multe gânduri, pentru că Argus se întoarce deja spre bază. Colectase noi eșantioane din sol și, ca atare, azi iar aveau o activitate bogată.

Însă, mai întâi, ca în fiecare dimineață, Oleg își vizitează grădina.

De la sosirea pe Marte, mâncaseră numai uscături și chestii conservate, cu gust și aspect îndoielnice. Și Oleg știe că va mai trece foarte mult timp până or să obțină culturi care să le asigure și niște suplimente oarecum naturale.

Dar totul se va face cu pași mici și siguri, iar „grădina lui”, unde cultivă pentru început doar mazăre, e amenajată într-un modul ecologic.

Însă pentru Oleg grădina are și un aspect terapeutic: aici regăsește senzația firescului, își alungă neliniștile sau temerile, refugiat în iluzia unui fragment de viață terestră. Aici se simte ca într-un fel de laborator secret, de unde urmărește efortul plantelor de-a răzbate pe un drum al vieții. Le vede în creșterea lor înceată, refuzând îndărătnic întoarcerea sau renunțarea, până ce își impun propria voință de-a rodi.

Pipăie acum păstaia netedă, verzuie („prima lui păstaie”), în care simte conturul globulos al semințelor. Crescută într-un lichid nutritiv aseptic, în temperatura constantă dată de tuburile fluorescente, prima plantă rodise!

Iar când eliberează din căușul păstăii cele patru boabe, Oleg simte o emoție care-l învăluie într-o căldură luminoasă. Rotundul boabelor, voința lor de-a se ivi atât de tinere și fragede îl fac să surâdă cu liniștea unei certitudini. „Dorința de a prinde viață, succesiunea logică a etapelor, frumusețea, toate astea te fac să nu te mai îndoiești. O voință superioară… o intenție a unei Voințe raționale superioare așază măsura armoniei în tot ce există.”

Prin hublou, vede această nouă zi a planetei, cu același cer sufocat de tonuri sumbre. Negrul păstos se amestecă în valurile gri, cețoase, străbătute de fire subțiri de lumină albastră. Știe că apoi, când ziua va înainta în putere, toate aveau să se

contopească și să se metamorfozeze în acel roșu violent, care arde retina.

„Ca să scapi întreg la minte din lumea asta, trebuie să ai un vis”, își spusese cândva Oleg. Iar visul lui Oleg era Tatiana.

De fapt, la început, crezuse că e doar o formă aparte de curiozitate. Se tot uita la ea, ținea minte în detaliu ce spunea, ce făcea și fata îi apărea cam des în gânduri.

„E strict curiozitate, se justificase el în fața propriilor întrebări. Curiozitatea e o sursă de plăcere pentru creier, e chestia cu circuitul neuronal al recompensei. De-asta mă simt atât de bine în preajma ei”, mai adăugase el indicii suplimentare, menite să-i adoarmă bănuielile.

Apoi acceptase că lucrurile nu stăteau chiar așa. Iar Oleg știa bine: o navetă spațială nu-i locul pentru idile, așa că se ferea să-și oglindească pe chip sentimentul sau (nici gând!) să-i dea Taniei ceva de înțeles. Cât timp va dura misiunea, Oleg va fi pentru ea colegul impecabil.

Dar nu putea să n-o urmărească uneori, stând aplecată asupra unor mostre noi de sol, cu aerul ăla al ei preocupat și serios… Ar fi vrut atunci să-i atingă ceafa dezgolită de tunsoarea scurtă, să adulmece mirosul acela de tinerețe și sinceritate adăpostit de pielea ei albă.

S-o ia în brațe pe Tania, s-o legene, șoptindu-i la ureche povestea vieții lor viitoare.

Să-i spună că, după ce vor părăsi planeta asta rece și stearpă, se vor retrage amândoi într-o Zonă îndepărtată, să cultive mazăre, să simtă sub picioare adevăratul sol. Pământul lor cunoscut. Pământul negru, bogat și roditor al Terrei.

— Suntem singuri, șoptește Tatiana, acum poți să-mi spui totul.

În stație, au amenajate „refugii” pentru odihnă în care pot citi, pot vorbi cu cei de-acasă (ce frumos li se părea că sună când vreunul dintre ei spunea: „Am vorbit cu cei de-acasă”). Sunt, e adevărat, niște spații cam mici, dar aici au o zonă de intimitate.

Tatiana și Viktor se aflau într-unul dintre aceste refugii, învăluiți de acordurile discrete ale unui fundal sonor care le inducea liniște și detașare.

Iar el vrea să-i vorbească deschis, știind că-i poate acorda întreaga încredere. O urmărise cu atenție de la începutul

misiunii și descoperise că, într-adevăr, era o tânără cu o gândire profundă. Așa că era convins: puteau analiza împreună resorturile acestei situații absolut ciudate în care se aflau.

— Totul a-nceput, de fapt, mai demult, când călătoream printre stele…

Viktor vorbește încet, rar, încercând mai mult pentru sine să lămurească neînțelesurile.

— Știi că în somnul lung din timpul zborului, ați avut cu toții vise relaxante. Chiar eu v-am selectat imaginile care v-au fost proiectate.

— Asta ne-a făcut drumul mai ușor. Hipotermia și hrănirea prin infiltrare intravenoasă trebuiau „îndulcite” măcar cu vise frumoase.

— Am ales, cu grijă, retrăirea unor amintiri plăcute pentru fiecare dintre voi, peisaje luminoase, chiar și scurte secvențe motivaționale.

Și-acum, în jurul lor se înfășurau fire de lumină aurie, care vibrau ușor în acordul sunetelor liniștitoare.

— Dar eu nu m-am putut destinde, în tot acel timp am fost extrem de tensionat. Mă aflam în hipotermia indusă și, paradoxal, simțeam o dogoare! Simțeam dogoarea unor flăcări care îmi pârjoleau palmele. Ca și când aș fi atins o piatră încinsă, iar arsura m-ar fi mușcat adânc. Și ții minte când ne-am revenit din somn?

— Da, își reamintește Tatiana, ne aflam lungiți fiecare în etuva sa, goi, racordați la toate firele și tuburile alea care ne ținuseră în viață nouă luni. Nici nu ne-am dat seama cum a trecut atâta vreme. Eu chiar uitasem orice impresie din timpul zborului.

— Pe când eu m-am trezit cu pumnii încleștați. Când i-am desfăcut, mi-am văzut palmele: aveau urme roșii, zvâcnind ca de-o arsură puternică.

Fundalul sonor puncta acum rar, imperceptibil aproape, o notă repetată. O notă cu rezonanță aparte.

— Și-apoi ieri: în mintea mea parcă a încercat să se insinueze un glas. Nu l-am auzit bine, a fost ca o șoaptă din depărtări, care-mi repeta un nume de fată… Ca un fel de chemare, ca o ademenire. Iar eu sunt tot mai confuz, încerc să-mi reamintesc numele ăla șoptit.

— Cred c-a fost iarăși o iluzie, Viktor.

— Sau poate că nu mai am vârsta pentru misiuni extraterestre. N-am mai avut până acum probleme de acomodare. Poate ăsta-i semnul că trebuie să mă retrag.

— Dar glasul a revenit?

Viktor lăsă câteva momente de tăcere, căutând răspunsul într-o amintire încețoșată. Iar sunetele își amplifică ritmul ca impulsionate de-o voință străină. Ca o ușoară alertă însoțind creșterea frământărilor sale.

— N-am putut să-i mai prind frecvența, l-am pierdut. Și totul a reintrat în normal. Însă doar aparent. Apoi a început să se repete treaba cu dispariția obiectelor.

Sunetele de fundal aveau acum evidente sincope, venind ca o avertizare. Iar Tatiana începe să asculte atent, dorind să le priceapă mesajul. „Nu, nu mă mai las prinsă în jocul nimănui!” gândește decis și decuplează sistemul.

— E clar, spune apoi cu hotărâre calmă, aici e ceva. Aici, pe planeta asta, se va petrece cu siguranță ceva. Și un glas necunoscut îți trimite niște îndemnuri cam tulburi.

Ascultau amândoi ecoul cuvintelor în tăcerea încăperii, pândind în nemișcare.

— Trebuie, mai întâi, să punem cap la cap semnele. Să le înțelegem. Sau, mă rog, cât acceptă două minți raționale, că poate fi de-nțeles să primești mesaje ascunse venite prin vocea nu știu cui. Și asta aici, pe Marte!

Viktor o privește cu mândrie. Mică, băiețoasă, cu părul scurt în dezordine, dar atât de sigură pe ea, atât de hotărâtă în găsirea soluțiilor.

— Care sunt semnele?

Tatiana aproape-l obligă să se concentreze.

— Mai întâi focul, dogoarea palmelor din timpul zborului în capsula de transfer.

— Asta-i o treabă cam greu de înțeles. Să fie o ființă de foc?

— Sau o piatră încinsă pe care urmează s-o ating…

— Mai vedem noi… Alte semne?

— Șoaptele de ieri, disparițiile…

— Deci avem de-a face cu cineva care tot încearcă să intre în contact cu tine, să-ți atragă atenția. Bun, altceva?

Pe ecranul pentru controlul accesului, se zărește silueta lui Oleg.

— Spune repede, Oleg nu știe totul și, dacă ne-aude, o să creadă că vorbim aiureli.

— Mai e cuvântul din jurnalul meu electronic: „caut”. Și imaginea vulcanului. Doar el a apărut evident, de parc-ar fi fost soluția pentru toate-ntrebările mele, șoptește alert Viktor.

— M-am lămurit, exclamă Tatiana.

În același timp, urmărește pe monitor apropierea lui Oleg. Pașii lui se-aud deja în fața trapei de acces. Îi șuieră rapid lui Viktor la ureche:

— Trebuie să „cauți” o ființă de „foc”. Dar trebuie s-ajungi mai întâi la „vulcan”! Asta-ți șoptește vocea, asta te-ndemnă să faci!

— E chiar o zi liniștită, nu-i așa, dragi colegi?

Pătruns în modul, Oleg îi privește cu un chip senin, pe care se oglindea un surâs luminos.

Marte: ziua 3

— O să te monitorizăm cu toții, dar „dădaca” va fi Oleg.

„Dădaca” era coechipierul, partenerul de misiune care urmărea totul din interiorul habitatului, pregătit oricând să intervină, dacă sesiza vreo disfuncție.

Viktor le împărtășise tuturor intenția lui. Trebuia neapărat să lămurească orice neclaritate legată de lucrurile întâmplate cu el, cu ei, cu ipotetica entitate care gândește. O echipă nu are secrete, forța ei rezidă în suportul comun și încredere.

De altfel, exact așa punctase și coordonatorul proiectului „Misiunea Beta”, în ziua când fusese confirmată componența echipajului.

— E de la sine înțeles că activitatea îndelungată într-un mediu extrem reclamă din partea voastră cunoștințe și abilități de excepție. Îndepliniți cu toții aceste criterii.

Și bărbatul i-a urmărit cu privirea pe cei patru. Din cei aproape o sută de astronauți cuprinși inițial în evaluare, doar ei reușiseră să parcurgă toate etapele piramidale de selecție.

— Dar misiunea pe Planeta Roșie are un caracter particular. Și, de aceea, s-a pus accent pe un criteriu fundamental: compatibilitatea. Abilitatea de a vă armoniza deciziile și

comportamentele.

„Cât adevăr în cuvintele astea”, gândește acum Viktor când începe pregătirile pentru confruntarea cu radiația puternică a planetei, cu atmosfera ei toxică.

Costumul se mulează pe formele lui, este dintr-un material recent patentat, cu o structură inteligentă. Iar mănușile suple pot transmite informații prin impulsuri ultrasonice, captate de rețeaua wireless a căștii ușoare.

— M-am racordat la senzorii de monitorizare a datelor vitale.

— Iar noi deschidem accesul către hangar, informează Oleg.

— Hello, Samuray! Salută Tatiana.

Spațiul hangarului e dominat de silueta lui Samuray.

Exoscheletul gigantic, dar extrem de versatil, cu tendoane agile, e adaptat pentru orice formă a deplasării: marș, ascensiune sau zbor. Viktor intră în spațiul metalic al exoscheletului, în nișa ce redă forma trupului său, iar Samuray se sincronizează instantaneu cu mișcările lui, augmentându-i capacitățile.

— Cuplajul e impecabil, comunică în continuare „dădaca”.

Samuray are captori de intenție. Detectează semnalele emise de Viktor și, când trapa uriașă a hangarului se ridică, picioarele mecatronice ale colosului calcă apăsat pe solul marțian.

— De-acum încep călătoria.

— Fă-o sănătos, dragul meu, baftă! Glumește Oleg. Ai semnale vitale optime, deci totul decurge perfect.

Ca de fiecare dată, Viktor e izbit de ostilitatea planetei.

De văile ei stranii, cu albiile seci ale fostelor torente săpate în solul calcinat, cu pietriș ascuțit, sterp. De cerul acela hipnotic ca un coșmar, care parcă încearcă să-i soarbă toate gândurile către un hău negru, fără viață… însă Viktor intuiește că Marte ascunde o frumusețe tulburătoare, unică, dar poate că el nu-i încă pe deplin pregătit pentru a-i fi revelată.

Mișcarea turbionară a vântului ridică în vârtejuri valuri de nisipuri roșii, dezgolind dune poligonale, născute dintr-un amestec de praf cu gheață carbonică. Samuray e înfășurat din toate părțile de rafale puternice, dar senzorii și sistemele lui de echilibrare acționează impecabil. Redistribuie forțele și-i asigură exoscheletului o totală stabilitate.

Viktor induce mental comanda pentru zbor. Iar captorii care-i decodifică semnalul emis de creier declanșează, aproape instantaneu, propulsarea.

Sfidându-și cele peste 2 tone de compozite, Samuray țâșnește! Silueta lui neagră, semănând cu un gigantic idol, descrie mai întâi traiectoria unui semicerc, pentru ca apoi să-și regăsească zborul rectiliniu, paralel cu platoul acoperit de roci colțuroase.

— Gata, te-ai stabilizat. Ai din nou parametrii vitali în regulă, confirmă sec „dădaca” diagnoza monitorizării. Știu că e uimitor ce vezi pe-acolo, dar nu-ți face de cap. Fără excursii de agrement. Ia-o direct către munte!

Samuray survolează întinderea parcă nesfârșită.

Ploaia de meteoriți uriași, năpustită asupra planetei acum trei miliarde de ani, mușcase din chipul vechilor câmpii, care, sub trauma impactului devastator, își dezvăluie acum cicatricile craterelor. Au diametre enorme și adâncuri în care nisipul roșcat e sugrumat de un întuneric abisal.

După ritmul inițial de croazieră, menit acomodării cu zborul, Samuray declanșează treptele de viteză. Ele cresc succesiv și nu-i mai permit lui Viktor să vadă imagini. Viteza șterge orice decupare în secvențe, contopind totul într-un continuu luminos.

— Nu te plânge ca n-ai panoramă, lasă că analizăm filmul pe-ndelete la bază, intervine Tatiana.

Samuray trece fulgerător peste faliile imenselor canioane aride, sinuos ramificate, peste văile în care praful e măturat de vânturi seci. Menține direcția spre Emisfera Nordică. Apoi, exact în parametrii temporali prevăzuți, exoscheletul descrește viteza.

E uimitor și fascinant: în depărtare se profilează deja înălțimea uluitoare a vulcanului care domină întinderea albă.

— Am ajuns cu bine, dar totul e-nghețat pe-aici.

— Asta-i Emisfera Nordică, ce te-așteptai să găsești acolo, câmpii cu flori?

Samuray pășește acum gigantic pe întinderea sumbră a solului înghețat. Ocolește făgașele adânci ale canalelor striate, săpate-n mii de ani de contracțiile termice. Chiar și prin ecranul protector, Viktor e orbit de jocul himeric al sublimării aproape

instantanee a gheții, care sculptează la orizont sinuoase volute strălucitoare.

Și, iată-l, dezvăluindu-se sfidător: Olympus, vulcanul către care simțea chemarea aceea inconștientă. Care-i hrănea certitudinea că aici se-ascunde adevărul al cărui neînțeles îi tulbura visele.

Arid, cu pârjolul focului adormit de milenii, Olympus are vârful pierdut într-o înălțime ascunsă de calote polare și pulberi de nori cu rotiri schimbătoare, profilând pe cerul negru forme halucinante.

Samuray urcă greoi. Versantul devenise pentru el o luptă. Iar Viktor schimbă cu prudență comenzile sistemului portant în secvențe de priză pe sol și zbor ascensional. Echipamentul e suprasolicitat. Altitudinea și temperaturile glaciale sunt provocări mult prea mari chiar și pentru indicatorii lui ultraperformanți de adaptabilitate.

Și, deodată, Viktor începe să simtă dogoarea! Valuri încinse par să-i cuprindă trupul prizonier în gigantul exoschelet.

— Se-ntâmplă ceva nefiresc, avertizează Oleg. Pulsul tău crește și...

Legătura eșuează în hârșâitul unor paraziți și se-ntrerupe brusc, izolându-l de orice contact cu ceilalți. Monitorul minuscul din ecranul căștii indică o zvâcnire roșie intermitentă, crescând în intensitate. Apoi totul se curmă: aparatura moare, decuplată instantaneu, ca de-o voință nevăzută.

Însă dogoarea crește neîncetat, aproape sufocându-l...

„Să nu intru-n panică, să nu intru-n panică!” repetă Viktor. Simte că e strangulat în chingile exoscheletului. Decuplează manual sistemul de încastrare, iar corpul metalic al lui Samuray se desface-n două, prăvălindu-l din înălțimea lui pe roca înghețată.

Atras de-o ciudată forță gravitațională puternică, alunecă rostogolindu-se într-un hău neștiut, dar, când ajunge la limita pierderii cunoștinței, două trape enorme se deschid în trupul de piatră al vulcanului. Și, cu o viteză uimitoare, e absorbit de strânsoarea unui tunel care-l înghite, vărsându-l apoi, aproape inert, pe un sol tăios.

Când își revine din clipele de inconștiență, Viktor vede sala

grandioasă ca un amfiteatru, în mijloc cu un altar din piatră roșie, învăluit în limbi de flăcări. Deodată, aude iar glasul acela neștiut, ale cărui îndemnuri le înțelege acum clar.

Și simte cum strânge în căușul pumnului, cu îndârjirea unei voințe ciudate, un obiect necunoscut care-i arde pielea. E cheia de piatră încinsă, cu colții tridentului mușcându-i din carnea pârjolită a palmei.

„Oriana... Oriana...”, repetă în transă reamintindu-și numele șoptit. Înțelege acum ce rost au avut toate, de ce fusese ademenit aici. La baza altarului, vede firida cuprinsă de văpăi. Știe ce are de făcut: orbit de lumina focului, cu sudoarea curgându-i pe trup, înaintează străpungând limbile vii ale pârjolului.

„Oriana...”, rostește aproape cu venerație, eliberând din palmă cheia încinsă. Ca acționat de forțe necunoscute, tridentul se înfige singur în cele trei scobituri ale altarului, ce-și deschide apoi două brațe incandescente, descătușând ființa captivă care se înalță biruitoare.

Și atunci o vede pentru o clipă: e orbitor de frumoasă! Ireală ca o nălucă, despletindu-și părul din jerbe de flăcări. Cu ochii verzi, scânteind ca lucirea vie a malahitului, cu trupul unduitor de reptilă de foc...

Apoi, totul e cuprins de coșmar. Vâlvătăi roșii mistuie pereții, izvoare de abur, lavă grea și cenușă încinsă sparg zăgazul pietrei, țâșnind împletit spre cer. Glasuri neștiute se contopesc în incantații prelungi.

Iar Viktor se teme că acum urmează întunericul: moartea trupului și a minţit.

Marte: ziua 4

Atmosferă tensionată. Gesturi rapide. Priviri îngrijorate.

Iar Viktor: scurte reveniri din inconștiență. Monitorul de la tâmpla lui stângă – semnalând un grad alarmant al temperaturii corporale.

Însă ei nu găsesc explicații. I se fac seturi succesive de analize cu rezultatele afișate în timp real. Aparatura poate să identifice corect toate maladiile cunoscute. Totuși – nimic! Nimic

nu confirmă prezența vreunui factor patogen. Nimic nu generează un rezultat care să fie măcar un indiciu în diagnosticare.

Și, pentru Viktor – mereu febra, febra asta cumplită care îi încinge corpul. Și parcă o lipsă de voință: dacă ar lupta, dacă ar deschide măcar ochii.

Iar orele trec.

— În sfârșit!

Cuvintele Tatianei sună ca o eliberare.

— Bravo, nu te lăsa, aude încurajările lui Haruki.

Și acum Viktor n-a mai închis ochii, decis să lupte pentru viața lui. Iar modulul sanitar îi susține funcțiile vitale, grăbindu-i recuperarea.

Mai târziu, a aflat că fusese salvat de roverele de calamitate. Furtuna și vârtejul magnetic distorsionaseră acuitatea lui Samuray. Dar el fusese recuperat în timp util, deși zăcuse mai multe ceasuri prăbușit în exteriorul exoscheletului.

— Datele colectate de Samuray, imaginile? … încearcă Viktor să găsească suportul unei dovezi.

— Rețeaua mnemonică s-a dezintegrat. N-am putut salva decât imaginea unei grote și un fel de halo roșiatic verzui, ceva ciudat, fără contururi.

— Probabil aburi de condensare, lămurește Oleg, sunt fenomene optice firești, datorate fluctuațiilor de temperatură.

— Dar focul… lava… erupția vulcanului…? Nimic din toate astea n-a fost înregistrat?

— Vulcanul e tot inactiv, nici vorbă de foc sau lavă. Și oricum, știi bine că rețeaua de monitorizare geofizică ne-ar fi avertizat chiar și cu o lună înainte că Olympus e pe cale să erupă.

Da, bineînțeles că Viktor știa asta, iar acum mai știa și că-n privirea lui Haruki se strecoară unda unei compasiuni. El era obișnuit să vadă în privirea altora admirație, uimire, uneori chiar și invidie, dar nu compasiune. Asta însemna că, profesional, e la limită. Și trebuie să înțelegi când vine acest moment, când e cazul să te retragi: e dureros să-i lași pe ceilalți să asiste la căderea idolilor.

Dar de-acum, totul va fi pentru el mult mai simplu.

Trecuse o săptămână și iată-l părăsind naveta-habitat, ancorată în nisipurile roșii ale planetei. Capsula de zbor îl va purta către naveta de transport, pentru andocarea orbitală. Apoi, ea se va încastra în cargoul plasat pe orbita terestră și drumul îl va duce înapoi. Acasă... în lumea pe care o cunoaște.

Da, de-acum totul va fi atât de simplu...

După o scurtă accelerare intensă, aude motoarele capsulei cuplându-se. Simte vibrațiile decolării și se gândește să se relaxeze în programul de simulare. Să-și proiecteze imagini de pe Terra care să-i alunge nedumeririle, frământările.

Prin hubloul îngust, privește pentru ultima dată spre Marte. Nisipul roșu, ridicat de vânturile albastre, se prinde în vârtejuri, desenând motive uimitoare. Înfășurându-se în forme ciudate.

Și Viktor nu e neliniștit când, din perspectiva spațiului cosmic, vede cum volutele de praf stelar și nisip înflăcărat încheagă imaginea unui chip de femeie. E chipul cu părul în jerbe de flăcări și ochi verzi ca lucirea vie a malahitului. E chipul zărit în vâltoarea de foc a vulcanului.

Și nu e neliniștit nici acum, când aude în minte glasul pe care-l voia uitat: „Oriana... Oriana...”

Știe că somnul îi va șterge toate amintirile.

Fiul

Sala Delphilor.

La trezirea din călătoria mentală în conștiința pământencei, Nayar e vegheat de Înțelepții Haruni.

Stau într-o prudentă depărtare, nu vor să le fie percepută prezența drept o tutelă exigentă care-i analizează sau cenzurează faptele. În veghea lor e o discretă ocrotire față de cel considerat fiul acestei lumi. Nu vor să-i spulbere încrederea în propriile forțe, însă îl urmăresc întotdeauna, sporindu-i ființa cu tăria gândului lor. Așa cum lumina ocrotește cald o plantă tânără și nimic nu-i face intuită întreaga putere.

— Pământeanca și-a înțeles menirea, le-mpărtășește Nayar. Și ne-a ascultat ruga: i-a îndrumat pe călătorii printre stele, a reușit să le pătrundă în cuget. Le-a insuflat dorința noastră.

— Iar călătorii printre stele nu sunt simpli pământeni, minţile lor sunt dintre cele mai raţionale. Dar ea le-a strecurat şoapte, gânduri, i-a îndrumat spre Oriana. Cred că acum, Verko, putem să-i împărtăşim lui Nayar toate înţelesurile.

Dnumm, cel cu fruntea brăzdată de riduri adânci, păstrătorul secretelor acestei lumi, hotărâse că tânărul e pregătit să afle totul.

Dar ei nu-şi încep încă destăinuirea şi Nayar ştie că aceasta era tăcerea din taina căreia se vor naşte apoi faptele ce vor da alt chip viitorului. Erau acele clipe unice, hotărâtoare, când conturul pericolului devine palpabil.

— Reptilele de flăcări s-au născut şi au trăit, cu milenii în urmă, în pârjolul vulcanilor de pe Marte, începe Dnumm desluşirea neînţelesurilor. Dar nemuritorul Okdar, conducătorul lor, era dornic de putere absolută, eternă. Însă cum poţi supune un neam de-a pururi? Îl îndepărtezi din căminul lui, de credinţă, şi-i subjugi voinţa, a găsit Okdar răspunsul la gândirea lui perfidă.

— Îndepărtezi neamul de căminul lui… murmură Nayar. Okdar! El, prin puterile lui ascunse, a chemat asupra planetei ploile de meteoriţi…

— Care au stins vulcanii, îi confirmă Verko intuiţia, au secat apele şi au transformat planeta într-un deşert cu cratere adânci, ostil oricărei forme de viaţă.

— Apoi, Okdar trebuia să-i îndepărteze de credinţă, continuă Dnumm. Ştia că reptilele de foc ascultă glasul preotesei Oriana care i-ar fi putut îndruma spre un alt cămin primitor. Şi atunci, Okdar a înşelat-o, ademenind-o în inima vulcanului. Oriana era pură, n-a prevăzut înşelăciunea şi a rămas captivă în altarul de piatră, ferecat de încuietoarea cu colţi de trident, aruncată rânjind de Okdar în vâltoarea nisipurilor roşii.

— După aceea, el şi-a călăuzit neamul spre Xara, cu promisiunea unui paradis, reia Verko firul istorisirii.

— Iluzia subjugă…

— Într-adevăr, Nayar, dar asta n-ar fi fost îndeajuns. Puterea răului e cea care l-a ajutat să-şi împlinească ultima parte a planului. Chipul şi lucrarea răului le cunoaşte şi le foloseşte doar cel cu sufletul la fel de necurat, de aceea numai Okdar ştia secretul: frumoasa Xara, aparentul paradis, e una dintre acele

planete vii cu gândire întunecată. Sub lenta hipnoză a Mării de Metal, ea subjugă orice voință a binelui… și astfel, ajunse acolo, reptilele de flăcări s-au transformat în demoni, supuși de-a pururi puterii ei și voinței lui Okdar.

— Noi nu putem ști rostul pentru care Marea Conștiință îngăduie răul… cugetă Dnumm. Nu putem ști nici rostul pentru care naște în Univers destine eterne sau pieritoare, totul rămâne ascuns în taina voinței Sale supreme. Dar știm de mult din filele Cărții că, pentru Xara, se apropie sfârșitul. De aceea urzește acum planuri, caută căi de răzbunare: nu-și poate anula pieirea, dar vrea să-i aducă suferință marii gândiri care i-a refuzat eternitatea. Iar, după eșecul de a coloniza Terra, și Okdar a înțeles că are destinul pecetluit, că îi este scris să moară odată cu Xara.

— Dar neamul reptilelor de foc ce vină poartă? Întreabă temător Nayar. Nu-și va găsi pieirea alături de Okdar, odată cu stingerea planetei?

— Okdar știe asta, dar e crud și mândru, nu-i dezleagă de sub hipnoza Mării de Metal, răspunde Dnumm. Ca un fanatic, preferă să se spulbere cu toții decât să-și recunoască înfrângerea. Însă nu va putea birui dorința Orianei, ea este glasul mult mai puternic al vechii lor credințe curate. Iar preoteasa a fost eliberată: își va chema neamul înapoi, pe Marte!

— Și ce-ar găsi acolo reptilele de flăcări? Insistă Nayar. Căminul lor e acum o planetă cu deșerturi de cratere, ape secate și vulcani stinși. Iar „timpul” le va îngădui oare întoarcerea? Această încercare mai are de trecut pământeanca – să dezlege, prin „vocea” ei, înțelesul ultimului înscris în Cartea Lumilor: „timpul”!

Pereții translucizi ai Sălii Delphilor răsfrâng învolburări întunecate de ape adânci. Într-o neștiută fierbere, pântecul abisului mocnește ca semnul unei prevestiri de rău augur.

Știau cu toții că se află la o răspântie stăpânită acum de voința Xarei, planeta cu gândire întunecată, ce-și plănuia răzbunarea pentru clipa apropiatei implozii. Pentru acea secundă viitoare, când toată ființa ei se va topi într-o infimă particulă de uitare.

— Nu-i va fi ușor pământencei, nu-i va fi ușor… se aud șoaptele Înțelepților Haruni.

— Nayar o va veghea neîncetat, rostește ferm Verko, pentru că în lumea ei va fi mereu pândită de pericole.

Însă adaugă apoi cu un glas din care răzbate căldura unei ocrotiri:

— Dar, în curând, nu va mai fi singură: regăsirea celuilalt, iubirea lui îi vor spori puterile.

Ca atras de forța acestor cuvinte, Marele Inițiat Auk iese din penumbra unor coloane incrustate cu complicate semne zodiacale, în refugiul căreia stătuse tăcut. Nayar îl vede, se îndreaptă spre el și în ochii lui se citește nesupunerea.

— Dacă pe tărâm omenesc iubirea e legătură de viață, de ce aici, în abisuri de ape, nu e îngăduită de Legi? Aici nu ne îngăduim nici măcar atingerea. Oare așa ar trebui să fie acea Cale de lumină despre care îmi tot vorbiți?

Murmurul de reproș al atlanților se înalță către bolta cetății: Nayar se revoltă, așa cum făcuse și Auk odinioară, iar asta nu era îngăduit. „Legile sunt stâlpul de credință al acestei lumi, nesupunerea aduce aspre pedepse”, gândeau cu toții.

— Puterea iubirii trebuie să fie îngăduită de Legi, îi înfruntă Nayar. Poate c-a sosit clipa în care noi, înțelepții veșnici, să învățăm un adevăr al oamenilor.

Nayar, cel născut din iubire pământeană, cel crescut în puterea înțelepciunii atlanților, înaintează netemător. E tânăr și frumos, e neînfricat și mândru, dar poartă în suflet zbucium și durere. Iar Verko îl cuprinde într-o privire ce-i oglindește fugar lucirea înțelegerii.

— Noi nu putem schimba Legile, Nayar. Așa cum nu schimbăm nici mersul civilizațiilor Universului, deși adeseori le cunoaștem viitorul. Ele singure trebuie să lupte pentru destinul lor, chiar dincolo de Legi.

Tăcerea grea lăsată acum poartă semnul unei așteptări încordate.

Dar Auk, Marele Inițiat, înțelege rostul ascuns al acestor vorbe și se-ndreaptă spre Nayar. Despovărat de orice ezitări, e pregătit să-și asume adevărul. Ei singuri „trebuie să lupte pentru destinul lor, chiar dincolo de Legi”!

— Nayar o va veghea pe pământeancă, rostește Auk, privindu-l pe tânăr cu lumina unei regăsiri. Da, Nayar o va ocroti. Iar eu îl voi ocroti pe el neîncetat, de-aici, din lumea apelor adânci.

Și adaugă cu gravitatea unui nou legământ:
— Îl voi ocroti neîncetat pe Nayar, fiul meu și al Ayrei.
Iar mâinile lor se-ating pentru prima dată, pecetluind zălogul acestei recunoașteri.
Apoi, cuvintele lui străbat coridoarele lungi ale cetății, purtându-și ecoul până într-o Nekra îndepărtată, unde, din adăpostul întunericului, se întrezărește trupul firav al Mahrei Ayra.
Și Ayra simte cum, la auzul mărturisirii, în ochii ei mari negru-violet se alcătuiește acea picătură rotundă și grea care în fosta ei lume de pământeni purta numele de lacrimă.

Disocierea

Eva știe că nu-i o zi obișnuită.
Dacă pentru Richard și Yukiko nimic nu pare nefiresc, pentru ea ziua de azi e una decisivă.

— „Disocierile”, îi spusese Nayar, le vei trăi tot mai des.
— Disocieri?
Îl întrebase totuși, deși le intuia deja semnificația. Și asta încă din seara celui de-al doilea vis, când avusese o viziune clară asupra labirintului de metal.
— Planurile alternate, o lămurise Nayar. În viața hologramei în care ești transpusă, Karl e și el tot o iluzie din scenariul pe care singură ți-l proiectezi. În timpul disocierilor însă ți se arată fugar imagini ale realității.
„Disocierile... înțelesese Eva, sunt semnul evident că mintea mea încearcă să-și regăsească trupul cel adevărat.”
— Cu timpul, imaginile alternate vor fi tot mai îndelungate și mult mai intense. La un moment dat, vei vedea foarte clar care-i capcana din care trebuie să te smulgi.
Iar Eva înțelesese ce urma să se întâmple: când holograma ei o să dispară în neant, la Exon i se va pierde urma. Pur și simplu, ceilalți o vor uita. Pentru ei, n-o să fie un coleg dispărut în mod neînțeles, rătăcit undeva în vâltoarea lumii. Va fi cu totul altfel: ei vor avea alte amintiri din zilele anterioare, fără ca ea să joace vreun rol în acestea. Ca și cum nici n-ar fi fost printre ei.
Metoda fusese verificată și-n dățile trecute, nu punea

probleme, se dovedise o manevră eficient ticluită de precoci. Doar ăsta și era punctul lor forte: să jongleze cu mințile oamenilor, să ia în derâdere încercările Athenei de a-i dibui.

Și, trebuie spus, asta chiar le făcea o teribilă plăcere. Pentru că, oricât s-ar fi împăunat membrii Cupolei cu infailibila complexitate a creierului bionic, habar n-aveau că de fapt alții dețin supremația din umbră și le pot dejuca intențiile oricând.

Richard și Yukiko lucrează astăzi metodic și un nou chip de EGI prinde contur. Are capacități superioare pentru anticiparea gândirii umane, deci înfățișarea nu trebuie să-l trădeze (fuseseră avertizați să abordeze prioritar acest aspect). „Inteligența artificială se insinuează prudent în viața umană, era principiul conducerii Exon. EGI nu produc cumpărătorilor disconfort, bănuieli, respingere sau teamă.”

De aceea li s-a și sugerat să aleagă pentru prototipul de acum o expresie facială plăcută, binevoitoare (poate chiar inocentă), care să exprime afecțiunea, empatia. Asta ca să-i disimuleze competențele augmentate. Dacă adevărul asupra lui ar fi fost transparent, nimeni nu și l-ar mai fi dorit prin preajmă.

Și-n fond, poate chiar aveau dreptate cei din conducerea Exon: de ce să nu te-amăgești, de ce să nu crezi că dorințele ți se îndeplinesc în mod firesc? De ce să nu fii convins că ăsta-i un favor bine¨venit, nicidecum o anticipare a gândurilor tale, făcută de un creier artificial vigilent, aperceptiv?

Dar Richard nu urmează întotdeauna directivele Exon și nici nu e un rebel fără cauză. Consideră că duplicitatea asta a EGI, „aspect inocent–gândire anticipativă”, e o formă perfidă de manipulare. O înșelăciune cu implicații periculoase, încălcând principiul unei relații oneste pe care ar trebui s-o aibă cu clienții lor.

De aceea, acum are de gând să strecoare pe chipul prototipului un minor indiciu de avertizare. Așa, cumpărătorii aveau să intuiască faptul că simulează: nu are emotivitate proprie și exprimă doar sentimente artificiale, programate în laboratoarele Exon.

„Ia să fac eu bine și să redevin freelancer (întrevede soluția pentru toate dilemele astea). Așa o să pot din nou să aleg singur proiectele în care vreau să mă implic.” Știe că veniturile lui ar fi avut iarăși „lejere fluctuații neprevăzute”, dar gândește că

libertatea conștiinței lui nu ar trebui să aibă preț.

Și, adâncit în gândurile astea, Richard nici n-o observă pe Eva.

Iar Eva simte cum privirea i se încețoșează.

Încearcă să facă gesturi firești, să-și ordoneze măcar mișcările. Dar greșește: șterge fără să vrea concepții asupra cărora trudise îndelung. Setează comenzi eronate pe panoul de grafică.

Și, deodată, ca sub ascultarea unei comenzi căreia nu i se poate opune, începe să se gândească tot mai intens la EGIO Centaur. Nu vrea să o facă, dar împotrivirea îi este îngenuncheată ca de o voință străină. Și îi vede segmente din trup, vede în iureș cifre, date, rețele, specificațiile lui de control, parametrii lui de competențe, toate absorbite fulgerător de sinapsele ei parcă înfometate. Nu-și poate cenzura această fantastică lăcomie cu care preia toate datele. Simte că face un lucru interzis, dar ceva mai puternic decât voința ei îi ordonă să nu se oprească, să asimileze totul.

Apoi, golită de vlagă, mai vede cum contururile camerei încep să se modifice și se prăbușește epuizată, înțelegând că va intra iarăși într-o „disociere”, de data asta mult mai puternică în percepții, mult mai lămuritoare în sensuri.

Și, iată, imaginea din laborator se rupe, ca sfâșierea unui tablou, în deșirarea căruia apare fundalul unei alte imagini.

Disocierea!

Scurte flash-uri intense: interiorul camerei de metal, luminate violent. Karl și José cu chipuri încruntate. Replici scurte, neînțelese. Ea se zbate (acum vede că are la mâini legături de piele groasă ca niște chingi, care-o țintuiesc de peretele întunecat). Karl îi prinde capul, o forțează să-l privească. Apropierea de el îi face rău, respirația lui, șuierată în față, o îneacă. Își simte puterile în pragul colapsului.

— Nu mai e chiar așa de blândă, simt că e ceva cu ea. Are și ceva schimbat în privire, e ca o cobră înainte de atac. Hai, fii blândă, lasă-ne să-ți intrăm în minte. Lasă-ne să vedem ce date ne-ai adus!

Atât mai aude din cuvintele lui Karl, pentru că apoi, fulgerător, imaginea se întunecă și disocierea se frânge

instantaneu. Ca un decupaj brusc de secvențe.

— Se-ntâmplă ceva, prăbușirea asta poate fi semnul unei afecțiuni grave!

Îi vede pe Yukiko și pe Richard aplecați asupra ei. Probabil leșinase... În alunecare, corpul i se întinsese pe podeaua rece într-o poziție nefirească, precum o marionetă dezarticulată.

Le vede îngrijorarea din priviri, dar nu dă nicio explicație. Ca prin impulsul unei forțe străine, se ridică și-i înlătură pe cei doi. Dezorientată, caută ieșirea, fuge derutată pe coridorul lung, sfidând orice pericol.

Și un braț puternic o cuprinde, trăgând-o în adăpostul unei încăperi întunecate.

— Ai înțeles: acum e timpul, acum trebuie să faci încercarea finală, aude glasul lui Bodua.

Ultima privire

— Bodua știe… Bodua știe atât de multe…

Bărbatul cu chipul întunecat vorbește despre el însuși ca despre o altă ființă. Poate pentru că asta și devenise atunci, demult, după ce cunoscuse lumea din adâncuri. Poate că, asemenea celorlalți pământeni „Illuri”, se întorsese un altul de acolo.

Și Bodua știe că, pentru Eva, a sosit pragul ultimului vis lucid.

Dacă ea va avea tăria cerută de acest pas, el n-o va mai revedea. Va strânge în palmă doar particule de lumină, destrămările unei iluzii care le-a fost alături, cu întruparea înșelătoare.

Încăperea nu seamănă cu celelalte. Cei care studiază stările de graniță au libertatea de a-și alege singuri ce doresc să-i înconjoare. Și nimeni n-are acces în locașul lor tainic din care află glasul spiritelor, tăcute altora.

Iar Bodua o culcă ușor pe-un covor gros în care linii negre și roșii țes cercuri concentrice. Se află amândoi chiar în mijlocul lor și pâlpâirea unei lumânări subțiri răspândește un miros greu, dulceag.

— Crezi că voi reuși? E ultima călătorie lucidă…

— Serul călătoriei lucide te poartă unde-ți dorești. Acum trebuie doar să ai puterea să rămâi acolo.

Ține corpul Evei întins pe brațe și capul rezemat de mâna lui. Ca și cum ar ocroti un prunc.

— Trebuie să crezi în forțele tale. Neîncrederea nu ți-e adevărata față a sufletului.

Cu palma aspră, grea, îi mângâie fruntea limpede. Înlătură de pe chip șuvițe subțiri de păr castaniu, lăsând liberă lumina ochilor ei. Apoi, o privește cu lucirea sumbră a ochilor lui întunecați.

— Ai îndrumat călătorii printre stele, însă acum trebuie să-ți fii ție călăuză. Să te desprinzi de noi, să-ți destrami holograma, să te întorci în lumea ta cea adevărată. Iar asta poți s-o faci numai prin încredere și voință.

Și o leagănă ușor, cu tânguirea unui cântec în limbi neștiute, apropiindu-și fruntea de a ei.

— Îndreaptă-te, copilă, șoptește blând, îndreaptă-te spre firea ta cea adevărată.

Iar Eva strânge-n pumn ultima capsulă. Cunoaște deja stările, cunoaște drumul. Se concentrează, impune voinței să-i domine ezitările. Contururile se disipează și disoluția lor încheagă apoi, mult mai rapid de data asta, imaginea cea nouă.

Este iarăși în camera cu pereții de metal rece, adevăratul ei loc. Doar Karl este acum cu ea și privirea lui de gheață o țintuiește. Eva îi vede acum foarte clar întregul chip, mai ales urmele adânci lăsate de resorbția venelor albastre de pe frunte. Urme adânci, ca săpăturile unui vierme lacom – semnul grăbitei lui apropieri de moarte.

— Ai văzut, păpușă, că s-a putut? Aude continuarea unei replici. Ai văzut că n-a fost chiar așa de greu să ne asculți? Atât am mai vrut de la tine: afurisitul ăla de cod genetic al Centaurului. Ca să-i dibuim și lui o slăbiciune, să-l învățăm și pe el supunerea.

Dar Eva știe că acum, în acest moment al disocierii, nu mai poartă în suflet nicio umbră de supunere. Știe că acum ea nu mai e o amăgire și gândurile ei pot păstra voința chiar și aici, în labirintul de metal.

Se desprinde de peretele rece care-i înghețase trupul și se îndreaptă spre Karl, surâzând cu o liniște stranie. Deși puterile îi sunt slăbite, fiecare pas are siguranță și claritate. Înaintează tăcut, cu ochii plecați, ascunzându-și privirea.

Iar asta-i naște lui întrebări, intuind nefirescul acestei stări și având momentul unei vulnerabile descumpăniri: „Ce-o fi în capul ei? Te pomenești că și-o fi dat seama de ceva”, gândește Karl. „Sau o fi obosit să tot fie așa sălbatică. În fond, e chiar frumușică, în felul ei.”

Se apropie. Și chiar vrea s-o mângâie, sub un imbold neașteptat de dorință. Dar, deodată, Eva ridică spre el puterea calmă a privirii ochilor săi mari. A ochilor săi de un negru strălucitor, adânc. În ei se oglindesc clar lumina înțelegerii și surâsul curat al eliberării.

Iar Karl își dă seama că acum ea s-a smuls din toate legăturile care-i întunecau mintea.

— Eva... rostește totuși, într-o ultimă încercare de-a o ține alături.

Dar ea își întoarce fața. Pentru că, în noul ei drum, el nu se mai regăsește.

— Eva! Își aude repetat numele, de data asta imperativ, ca un îndemn la supunere.

Încearcă s-o ajungă, s-o subjuge, ca întotdeauna, voinței lui. Însă trăirile lui Karl sunt mult prea intense, combustia lor devorează puținul timp de viață rămas. Iar drumul spre Eva este frânt: valuri de întuneric îi cuprind mintea, doborându-i trupul.

— Eva, repetă stins, pentru ultima dată.

Și ea se întoarce pentru o ultimă privire. Îl vede cum, deși prăbușit pe podeaua metalică, are un zâmbet perfid, ca o ascunsă victorie.

Însă Eva știe înțelesul acestei grimase: el nu-i putea îngădui libertatea. Cu ultimele puteri, declanșase mental activarea lui Centaur, îi transmisese imaginea și reperele ei de localizare. Și EGIO Centaur, robotul infailibil, era deja programat s-o ucidă.

Unitatea

Cupola trimisese iar drone de investigare.

Trupurile iuți săgetau cerul și ochii metalici scormoneau de

acolo până în pântecele pământului, căutând amplasamente secrete, necartografiate. Tehnologiile lor securizate de avionică utilizau bruiaje de frecvență pentru alți potențiali receptori. Racordate la gândirea Athenei, dronele îi trimit constant mesaje criptate.

Sanctuarul se află în vârful turnului de sticlă al Observatorului. Aici, de la înălțimea norilor, Cupola urmărește imagini ce redau Zonele lumii și analizează rapoartele comunicate de creierul bionic.

— Athena nu cedează! (Generalul vede cum ea a intrat în ofensivă.) Știe că e cineva care-i răscolește prin informațiile strategice. A trimis drone-mercenar până la granița Zonei interzise.

Athena simte cum pericolul pândește, ascuns de undeva, și se zbate, e uimită de neputința ei: nu poate localiza centrul de control al atacului!

Dar Comandorul nu răspunde. „Cum să-i poată localiza pe cei care-au fost antrenați să fie de negăsit?” Însă nu dezvăluie bănuiala, încă mai speră ca adevărul să fie altul. În schimb, spune doar:

— Athena înțelege că e un sabotaj hipersofisticat. Nu s-a mai confruntat niciodată cu așa ceva.

Ochii oblici ai Generalului urmăresc atenți monitoarele.

— Atacatorii au tehnici necunoscute pentru camuflarea pistelor de localizare. Nu-i o agresiune a unui simplu cyberhacker. Dacă Athena intră în stare critică (Generalul aproape că își refuză exprimarea acestui enunț), există riscul unei catastrofe. Închipuiți-vă la ce ar duce distorsionarea parametrilor care asigură funcționarea centralei nucleare mondiale…

— E o singură sursă, raportează Athena rezultatul analizei. O sursă umană. De undeva, o minte foarte puternică a accesat baza mea de date ultrasecrete.

— Dar de ce tace, de ce nu ne contactează? Văd că de data asta nimeni nu mai cere nicio recompensă.

Generalul știe cum acționează teroriștii. Revendicările sunt clădite mereu pe aceeași schemă de gândire a făptașului: ca să obții ceva, trebuie să-i lipsești pe ceilalți de altceva, extrem de important, care-ți dă apoi forța să-i constrângi. Însă e o forță pe

termen scurt, e foarte clară chestia asta, și, de aceea, trebuie să-ți joci cartea bine.

Deci le ceri mult, dezarmant de mult, pentru că-i ai la mână. Ceilalți nu cedează ușor, dar tu știi adevărul că ei trebuie s-o facă, pentru că sunt raționali și, mai ales, responsabili. Pe când tu ești doar calculat, lacom și fără scrupule.

Și, deodată, sosește un nou raport al creierului bionic:

— Am decriptat amprenta lor de operare: în urmă cu două ore, din baza mea de date a fost extras codul genetic al Centaurului. Asta a fost ținta atacului! O minte cu o structură aparte a accesat din apropierea laboratorului de concepție datele secrete.

— Și rețeaua ta de alertă anticipativă n-a semnalat nimic?! Asta e chiar imposibil! Pufnește Generalul.

Uimirea lui e justificată, fiindcă sistemul de alertă anticipativă era considerat infailibil.

— Rețeaua a fost bruiată.

O creație artificială nu poate avea regrete, structurile ei de rațiune efectiv nu sunt programate pentru așa ceva. Dar tonul aproape șoptit al Athenei s-ar fi putut interpreta drept o expresie a unei „stânjenite neputințe”.

— În momentul ăsta totu-i limpede, exclamă tranșant Amiralul, aici nu se mai urmăresc recompense. Acum e altă miză: acum e vorba de putere, de preluarea conducerii lumii!

Iar preluarea conducerii lumii nu poate fi decât planul fostei „Unități”. Numai agenții ei sunt în stare de așa ceva și Comandorul e singurul care le mai cunoaște secretul.

Când fusese furată Hymera, a pus mai întâi cap la cap informații disparate, provenite de la diferite „surse” care se temeau să vorbească deschis pentru că fuseseră martorii unui experiment ce scăpase, la un moment dat, de sub control. Detaliile pe care i le furnizaseră erau neclare, ezitante, real sau voit disparate și uneori vădit contradictorii. Pentru că urmele se doreau șterse, iar întâmplarea uitată.

Nici Conrad nu i-a oferit lămuriri – Unitatea nu fusese subordonată departamentului său. Și, întrucât avea întotdeauna propriile resurse, evitase colaborarea cu alte structuri.

Iar Athena e tânără, memoria ei n-are imprimate amintiri de

dinaintea Noii Ere. Însă Comandorul intuia că atunci se petrecuse un fapt a cărui realitate a fost mai apoi negată.

A continuat investigarea în fişiere arhivate cu statut top-secret, în containere mnemonice în care se reciclaseră informațiile considerate toxice. Și, treptat, datele au ieșit la iveală, iar istoria a început să fie din ce în ce mai evidentă.

— Îmi e clar cine sunt atacatorii și nu e timp pentru ezitări. Acum nu mai e vorba de simpli teroriști cibernetici, sunt alte minți, mult mai tari: precocii!

Și informațiile se succed rapid.

Concis, le vorbește celor doi despre acei tineri cu capacități neobișnuite de clarviziune. Identificați de mici, de către un compartiment secret al forțelor de atunci ale lumii și evaluați, fiecare în registrul său de înzestrare, apoi antrenați intensiv în programe speciale.

Așa se născuse „Unitatea” precocilor, temuții „agenți psy”. Puteau vedea de la distanță, aflau informații prin forța concentrată a gândului, anticipau fapte. Misiunea lor era să descopere planurile care amenință ordinea mondială, să anihileze atacurile, să salveze vieți.

Erau trimiși în baze militare secrete sau în zone operaționale „încinse” și ei soseau: tineri, înalți, de-o frumusețe stranie, cu uniformele lor albastre strânse pe trupuri zvelte, atletice. Toată lumea se temea de „ăia care-ți umblă prin minte”, iar precocii erau sfidători, rebeli, purtându-și în priviri întunecate trufia certitudinii că sunt elita unităților militare.

N-aveau principii, nu credeau în norme, erau reci, calculați, metodici. Lor li se tolera totul. Pentru că doar ei puteau îndeplini sarcini catalogate de alții drept imposibile. Și tot ei erau ultima soluție pentru intervenții de mare risc, în care metodele convenționale se dovedeau neputincioase. Iar pentru asta erau atât de bine plătiți!

Nu legau prietenii, fiecare avea o „vulnerabilitate” și ea trebuia ascunsă, ca fisura în platoșa unui mecanism impecabil. Punctul lor slab putea fi orice: un loc, un element, un sentiment, un gust sau miros… Aflarea vulnerabilității i-ar fi făcut docili în fața celorlalți, aproape până la anularea propriei voințe.

În final, David le spuse și despre dorința trufașă a precocilor de a-și cunoaște viitorul, despre stigmat și moartea timpurie a multora dintre ei.

— Când au înțeles că viața lor e atât de scurtă, s-au revoltat, își încheie Comandorul confesiunea. Au devenit recalcitranți, violenți, și s-au ascuns într-un loc imposibil de aflat. Vedeau că oricum mor, voiau să fie cei mai puternici, iar asta cât mai repede! Am intuit că e mâna lor de când au setat Hymera spre o destinație necunoscută. Bănuiam că numai ei sunt în stare să ne-o fure de sub nas, pentru că doar pe ei Athena nu-i poate dibui. Însă mai știam și că rebelii nu mai au multă vreme, am mizat pe timpul lor scurt.

— Au murit mulți?

— Au mai rămas doar patru: Karl, José, Martin și Eva. Iar Eva și Martin gândesc în conexiune. Pe ei doi trebuie să-i găsim: au făcut întotdeauna cât toți ceilalți la un loc!

Ce simplă părea legătura între Martin și Eva. Aparent cu nimic diferită de povestea de iubire între doi adolescenți. Dacă destinul le-ar fi fost unul firesc, dacă n-ar fi făcut parte din „Unitate”, cu siguranță că această iubire i-ar fi alăturat celorlalți tineri fericiți. Profund, sincer și încrezător fericiți. O poveste ușor de regăsit în matca destinelor umane.

Dar întâlnirea lor a fost altfel și drumul apropierii le-a fost altfel.

Eva sosise mai târziu în Unitate și, cu toate că nu-i despărțeau decât câțiva ani, Martin a privit-o ca pe o ciudățenie. Antrenamentele lor mentale erau atât de dure, încât a gândit că fata n-o să facă față. Ba chiar credea că nici n-are prea multe șanse de supraviețuire. Așa că, mai întâi, Martin a simțit pentru Eva un sentiment straniu de milă indulgentă, amestecată cu mirare.

După aceea, a început s-o urmărească: lucra serios, tăcut, și, dacă misiunile puneau în joc soarta unor oameni, făcea totul cu un soi de conștiinciozitate încăpățânată.

„Disimulează, urmărește ea ceva ascuns”, s-a gândit. Dar, în timp, Martin și-a dat seama că realitatea era mult mai puțin complicată. A înțeles adevărul firii ei: Eva era pur și simplu sinceră. A descoperit că nu era distantă, rece, ea chiar credea în scopul misiunilor în care erau implicați. Nu le vedea doar ca pe o rezolvare a unor sarcini răsplătite cu bani frumoși.

Și mai era ceva: fata îl privea cu o încredere clară, fără

rezerve. Iar „încrederea” era cel puțin o anulare a prudenței, dacă nu o ignorare a instinctului de conservare, pentru că în lumea lor, a Unității, niciodată nu trebuia să lași garda jos în fața celorlalți. Dacă simțeau asta, precocii îți invadau imediat mintea, ca să-ți afle „vulnerabilitatea”.

Iar Martin s-a simțit apoi înduioșat. Lucru extrem de ciudat pentru el, rebelul fără principii, cel care nu punea niciun preț pe norme sau sentimente. Și, iarăși ciudat pentru el, și-a dat seama că fata trebuie ocrotită, ferită de ceilalți. Și-a dorit s-o ajute, s-o îndrume („ca un fel de frate mai mare”, gândise inițial), iar Eva l-a acceptat deschis și învăța totul atât de repede, parcă absorbea informațiile...

În timp, totul a venit parcă de la sine, legătura lor i-a făcut mai puternici, sufletele au întărit mintea. S-au detașat de firea și voința celorlalți. Începuseră să gândească în conexiune, iar lumea Unității i-a numit „monada”. Pentru că așa deveniseră: inseparabili, complementari, unici. Și știau acum că monada se alcătuise din iubirea care-i lega, mai întâi neștiut, dar pe urmă tot mai puternic, într-o totală cuprindere.

De-aceea potențialul monadei era atât de prețios... precocii aflaseră asta. Și mai aflaseră ceva: „vulnerabilitatea” Evei era metalul, iar a lui Martin, adâncul.

Oficial, se consemnase că Unitatea a fost dezactivată și nimeni nu s-a mirat. Disponibilizarea agenților „terminați” era firească, nu năștea întrebări. Însă, după eșecul acestui proiect, s-a înțeles că mintea umană e imprevizibilă și așa s-a decis conceperea Athenei.

Dar Karl și José puteau oricând să-i înșele vigilența. Își proiectaseră false biografii și creierul bionic le percepea distorsionat identitatea. În bazele de date ale Athenei, în programele ei mnemonice (în Faceit sau Algorithm), nu se-nregistra niciun indice de alertă. Cei patru tineri apăreau acolo drept niște indivizi banali, inofensivi, cu vieți absolut firești. Erau practic singurii care existau fără ca ea să le știe adevăratele chipuri și fapte.

Cei doi ascultaseră cu atenție îngândurată cuvintele Comandorului.

— Dar ce plan au acum, ce urmăresc?

— Vor să îngenuncheze lumea, să poată hotărî, chiar și pentru puținul timp pe care-l mai au, cum o să fie destinul nostru. De aceea am urgentat realizarea prototipului EGIO Centaur: undele lui letale cuprind sinapsele „țintei”, topesc gândurile și memoria, iar José și Karl se tem, e singurul care le poate dejuca planurile. E singurul care-i poate anihila.

Însă toți trei înțeleg că „anihilarea” însemna dezicerea. Ar fi fost primul pas de-acum, din Noua Eră, în care, în confruntarea cu pericolul, s-ar fi încălcat un principiu fundamental al Chartei. Iar compromisul, oricât de mărunt, anulează principiul însuși. Puteau accepta uciderea de vieți, chiar dacă era singura soluție pentru salvarea tuturor? Unde mai era aici rațiunea „binelui” în numele căruia ei juraseră să conducă lumea?

Acum, pentru prima oară, Amiralul își simte umerii îngreunați. Însă nu vârsta-i apasă, ci povara deciziei care trebuia luată. Cumplita decizie de graniță.

Și, deodată, cei trei văd cum perimetrul de investigare a Flotilei s-a micșorat brusc în contururi. Hăitașii sunt pe drumul cel bun, în puțin timp locul ascuns va fi indicat cu precizie milimetrică.

Apoi, dronele își încetează zborul. Rămân ancorate în formațiune compactă deasupra extremității unei Zone îndepărtate: identificaseră o locație subterană, un buncăr impecabil camuflat.

Identificaseră țintele.

Evadarea

Eva aude sunetul înfundat al zborului dronelor. Se concentrează, le vede mental chiar și imaginea. Înțelege că, de-acolo de sus, au identificat buncărul și-n scurt timp se va acționa în vreun fel.

„Trebuie să scăpăm amândoi”, gândește fulgerător și aleargă pe coridoarele nesfârșite. Îl caută pe Martin, îi simte puterea minții ghidând-o, chemând-o cu nerăbdare. De-atât timp, ei au gândit conexat. Pentru că ei sunt monada!

Acum știe că-i prizonier într-una dintre încăperile subterane cu pereți de metal. Pe coridorul întunecat, vede chenarul unei

 uși. O deschide prin simplul imbold al voinței și, în lumina difuză a sălii, îl zărește pe tânărul care-o așteaptă. E pentru prima dată când îi revede conștientă chipul, după atâta vreme.

O singură privire.

Uneori, o singură privire, cât o fracțiune de secundă, poate comprima instantaneu trăiri succesive și poate recompune într-un sens clar amintiri disparate.

Frânturi de aduceri-aminte i se suprapun deodată Evei pe filmul retinei. Ei doi, mereu alături. El, văzând neștiutul, reușind atât de repede să descopere totul, fără cuvinte. Ea, auzind tot mai clar gândurile lui, închegarea lor în previziuni, înțelegându-le sensul. Ei doi îmbrățișați, senzația de sufocare când sunt departe unul de altul.

Recunoaște paloarea feței lui, părul lui negru, lung, ochii negri. Ochii care văd dinainte, ochii care nu-i zâmbesc decât ei. Dar observă, cu durere, și semnele apropiatei lui treceri: rețeaua subțire de vene albastre pe frunte, multe cu urme aproape șterse.

Se-nțeleg din priviri.

Da, ei știu tot ce se va întâmpla și regăsesc parcă ceva ce pierduseră demult, ceva a cărei tărie îi făcea unici. Nu schimbă cuvinte: au avut dintotdeauna un alt mod de a comunica, legătura lor mentală este aproape instantanee, iar Eva retrăiește acea senzație care-i umple gândurile și sufletul.

Își unesc mâinile și amândoi străbat în fugă coridoarele cu pereți întunecați. Deodată, de peste tot, se aprind lumini roșii, intermitente, cu avertizări sonore acute: alarma! Știu că trebuie să găsească rapid scăparea din labirintul subteran, e singura lor șansă spre libertate.

Se-opresc pentru o secundă, înțeleg că lumina puternică de afară, regăsită după atâția ani, îi va orbi. Vor să afle acum care e calea salvării, dar unde să fugă, într-o lume pe care ei n-o mai cunosc? Cine să le ofere protecție? Iar flash-urile roșii, rotindu-se haotic, își sporesc intensitatea în sunetele asurzitoare de alarmă.

Cu răsuflarea întretăiată, cu pulsul bătând nebunește, își ating tâmplele și Eva e străfulgerată de puterea acestei conexiuni supreme. „El va afla cuvântul, eu îi voi desluși

înțelesul. El e văzul, eu sunt vocea, împreună vom descoperi calea!”

Și Martin șoptește aproape inconștient, ca-n transă:

— Zona interzisă… Renegații…

Iar Eva traduce înțelesul premoniției lui:

— Zona interzisă: spațiul salvării. Renegații: ocrotitorii noștri!

Reiau goana.

Ca un organism viu, tentacular, labirintul își apără îndârjit viața. Uși li se închid în cale, tunele se bifurcă neprevăzut, întortocheat, dorindu-i captivi, ca pe un trofeu. Dar ei „văd” drumul, află mental codurile de acces.

Și, în ridicarea unei trape ce adăpostește trupul imens al unui hangar, zăresc o siluetă aerodinamică din metal întunecat: Hymera! Prototipul modulului pentru deplasare ultrarapidă. Neidentificabil de niciun sistem de reperare.

Înaintea decolării, Eva se uită înapoi, pentru ultima oară.

Și-l vede pe José în fuga lui neputincioasă, zadarnică și mult prea târzie… Căci poarta de metal cade cu huruiri grele, sufocând treptat în beznă hangarul care-și revendică lacom captivul.

Sunt liberi, în sfârșit, liberi!

Iar buncărul își va dormi netulburat somnul, îngropat în pântecele pământului. Neștiut de nimeni, păstrându-și amintirile întunecate.

Zona interzisă

— În buncăr nu mai sunt semne vitale, raportase Athena. Două ținte au evadat, dar nu le pot repera urma. Nu detectez pe ce cale se deplasează.

— Sunt cei doi, băiatul și fata, înțelege Generalul. Și nu sunt fraieri, o să aleagă calea cea mai sigură, chiar dacă-i cea mai lungă.

Cupola declanșase alerta cerând localizarea fugarilor. Toate dispozitivele de reperare colaborau, ca o colectivitate inteligentă, ca un sistem cloud de securitate mondială. Cei trei privesc încordat hologramele tuturor punctelor de trafic ale

Terrei.

— Știu că trebuie să-și piardă urma. Au fost verificate toate punctele de trafic de orice fel: nu figurează nicăieri. Pur și simplu, s-au evaporat!

— Le e clar că totul e monitorizat constant de Athena. Nu riscă să aleagă mijloace omologate de transport, își apără bine pielea.

— Aceasta e greșeala – „mijloace omologate”, glasul metalic al Athenei sunase tranșant.

Iar Amiralul înțelege rapid raționamentul.

— Așa e, se leagă lucrurile, cum de nu ne-am dat seama: tinerii au pus mâna pe Hymera! Ea e neomologată și nimic n-o poate detecta. Hymera e concepută pentru operațiuni ultrasecrete, nu e inclusă în nicio bază de date pentru recunoaștere.

— Activați Flotila, sună ordinul scurt al Athenei. Activați urgent Flotila, e singura șansă de a-i mai repera!

Diviziile aeropurtate ale Poliției spațiale mondiale: Flotila. Supermodele născute din tehnologii revoluționare. Silențioase, convertibile în diferite structuri de zbor. Agile, vigilente, decolând din toate părțile lumii. Înnegrind cerul ca un stol de corbi înfometați.

— Au pornit urmărirea, ne caută!

Eva descifrează semnalele vii de alertă ale monitoarelor de bord.

— Îi văd, sunt pe urmele noastre, scanează cerul. Dar Hymera e invizibilă: înșală orice scanare. Înșală chiar și simțurile Athenei.

Eva nu pune întrebări, trăiește intens bucuria regăsirii. Știe că interfața computerului îi preia lui Martin impulsurile neuronale și comenzile mentale ale pilotului sunt traduse în coordonate de zbor. Vede cum Martin urmărește holograma schemei de navigare și imaginile captează poziționarea urmăritorilor.

— Vor să ne încolțească, dar nu ne pot detecta, scrâșnește el.

Aeronavele Poliției spațiale mătură cerul în formațiuni compacte, ca un filtru de verificare. Însă Hymera le reperează instantaneu, le calculează viteza, le anticipează traseul. Corpul ei masiv, întunecat, e prelungit de aripi transparente, străbătute de o țesătură din fire de nanocarbon. Ranforsajul acesta suplu și elastic permite schimbarea altitudinii sau viraje în unghiuri

periculoase.

Dar aeronavele ghidate de Athena sunt tot mai aproape. Scormonesc cu undele sonice ale radarelor fiecare parte de cer, intuind deja niște indicii.

— Le simt răsuflarea în ceafă, șuieră Eva.

— Athena știe să afle adevărul, ei nu-i scapă nimic până la urmă. Știe s-adulmece.

Martin comandă manevre îndrăznețe și interfața de bord îi comunică procentul mare de risc al deciziilor. Dar riscă: Zona interzisă e aproape, iar acolo puterea Flotilei se va spulbera.

Din înălțimea zborului văd panorama perimetrelor rezidențiale – o lume în care metalul și sticla tind să supună totul, încadrând geometric destine umane. Văd Zonele care își ridică lucind trupuri cu înălțimi amețitoare, încercând să pătrundă oazele de libertate ale cerului. Pe fațada unor zgârie-nori sunt enorme panouri luminoase pe care se derulează, ca într-o proiecție cinematografică, imagini ale Pământului de odinioară: savane întinse, ape, păsări viu colorate… simulacre ale unor realități pierdute, ce nu pot fi imitate în adevărata lor frumusețe.

— Cât de repede s-a schimbat totul…

Eva este uluită. Dar amândoi știu că destinul unei civilizații hiperinteligente este fragil. Apogeul poate fi pragul care-i anticipează destrămarea. Iar privirea scurtă schimbată între ei trădează neliniștea întrebării: „Oare cât de-aproape este acum acest prag?”

Însă amândoi cunosc unde este salvarea, unde se află păstrătorii sufletului încă viu al umanității. Și știu că într-acolo se îndreaptă acum.

Deodată, un bruiaj aproape insesizabil îl pune în alertă pe Martin.

— Ne-au reperat, o avertizează. Pregătește-te, o să ne atace!

Vede cum urmăritorii s-au poziționat în formațiune de capturare. Dar, în secunda atacului, cerul de-un sângeriu șters deschide-n depărtare o geană de lumină curată, precum chemarea către un tărâm ascuns. La apropierea ei, ca la un semnal de interdicție, trupurile negre ale aeronavelor încetează hăituirea.

Cupola ordonase Flotilei să abandoneze urmărirea.

Ar fi putut să pârjolească Zona interzisă, ar fi putut să trimită forțe armate conjuncte, care să-i captureze pe tineri, cu orice risc. Dar nu vor face nimic din toate astea.

Căutând să dezlege rostul a ceea ce se întâmplase, David a înțeles că acum se dezvăluie adevărul vorbelor lui Conrad. Avusese dreptate: toate etapele se succedau într-un fel arătând că se urmează acel drum „scris în altă parte”.

Era incredibil cum reușiseră tinerii să ajungă până la Zona interzisă. Iar asta putea fi un „semn”. Dar faptul că Renegații îi acceptă acolo, deci vor oferi ocrotire unor „Străini”, era pentru el mesajul clar că întâmplările se legaseră astfel încât „să-l ducă la înțelesuri”.

Iar înțelesul de acum îi e limpede: sosise „acel moment” când „nu mai trebuie zădărnicită voința” puterii necunoscute care le trimite semnele.

Martin privește aparatele Flotilei, care se opriseră, suspendate între cer și pământ, ca într-o pândă amenințătoare.

— Până aici le-a fost curajul, exclamă eliberat. Dacă intră în Zona interzisă își frâng colții.

Dar Eva nu-l mai ascultă. Privește fascinată granița de lumină, ajunsă din ce în ce mai aproape, simțind cum zborul Hymerei descrește. În planare lină, pătrund printr-o oglindă de cer, trecând parcă pragul despărțirii între două lumi.

Deși umbrele serii încep să-ntindă limbi de întuneric, sorbind contururile, formele se disting încă. Vede uimită păduri verzi, întinderi de ape, culmi cu povârnișuri înecate în zăpadă. E starea nealterată a naturii, e locul rămas neatins, pur, ca o speranță pentru supraviețuirea Terrei. În plutirea ușoară peste munți, străpung valuri sure ce-și desfășoară pâcla, dezvăluind ultime luciri de lumină clară.

— Norii… șoptește Eva tainic.

Și-l privește pe Martin cu învăluirea unui sentiment nou. Sau poate unul uitat, care acum se redeștepta intens dintr-o lume a amintirilor.

Dar deodată totul se curmă: Hymera declanșează alerta pe interfața de comandă și intră vuind în picaj, cu ample rotiri dezordonate, sub iminența prăbușirii pe un versant al muntelui.

Mecanismele de siguranță reușesc s-o stabilizeze temporar,

dar apoi sunt decuplate ca de-o voință nevăzută și modulul se izbește de trunchiuri de copaci ca o pasăre nevolnică. Pe urmă aterizează vertical în impact puternic, cu o zguduitură de metal frânt.

— Avertismentul, strigă Martin, trebuie să abandonăm urgent Hymera. Renegații ne-au atenționat să nu le încălcăm legile!

Eva tremură, pentru că nu înțelege dacă sunt ocrotiți sau se află în ochiul unui nou pericol.

— Când îi vom vedea? Întreabă speriată.

Martin n-are timp de răspuns. O apucă brutal de mână și-o smulge din trupul zdrobit al Hymerei, aproape trântind-o pe pietre. Îngroziți, văd apoi cum o pală de foc mistuie necruțător scheletul masiv, care, după o lungă contorsionare haotică înfășurată în flăcări, se preface-n pulberi de scrum fumegând.

— Hymera le-a încălcat teritoriul. Nicio mașinărie nu e îngăduită aici, e distrusă imediat, fără milă. Nimeni nu se opune voinței lor, aici e doar tărâmul naturii!

Martin șuieră cuvintele la urechea Evei, în timp ce-o târăște mai departe prin hățișul unor tufișuri aspre. Ea gâfâie, epuizată de urcuș. Colții de piatră i-au zdrelit gleznele, genunchii. Răsuflă sacadat, ca în pragul ultimelor puteri și se prăbușește cu mișcări dezarticulate.

— E prea mult pentru mine, îngaimă stins.

— Nimic nu-i prea mult pentru noi, Eva! N-ai încă voința să ne vezi adevărata forță!

Frigul serii, devenit pătrunzător, îi transformă sudoarea trupului într-o platoșă rece și, ghemuindu-se pe grohotișul colțuros, Eva dârdâie neputincioasă, refuzându-și orice gând. Însă Martin o acoperă cu îmbrățișarea corpului său, suflă cald peste mâinile ei înghețate, iar Eva îi mângâie fața cu blândețea unei regăsiri. Dar simte estomparea firelor subțiri de pe frunte și știe ce înțeles dureros ascunde frumusețea nouă a chipului său.

— În curând va fi nevoie de noi, șoptește el ca o taină adâncă. În curând, Eva, gândirea noastră va salva lumile. Noi suntem monada!

Îi sprijină capul, obligând-o să-l privească limpede.

— N-ai voie să te pierzi, tu nu-ți mai aparții: noi suntem acum parte a unui plan mult mai mare.

Își apropie tâmpla de a ei și Eva se destinde ușor, ca în eliberarea unei capitulări.

— Îți simt neîncrederea, transmite Martin prin forța gândului, ai temeri, nu ești pregătită să crezi. Te îndoiești că putem dovedi puterea minților noastre.

Valuri de ceață neagră se lăsau dens peste munte, născând forme stranii în ceasul de acum al nopții. Acopereau stâncile, învăluindu-le într-un întuneric aburos, apăsând tăcerea.

Dar totul se curmă: deodată, Eva percepe un pericol ascuns.

— Centaur e aici! Exclamă pândind bezna cu simțurile în alertă.

Da, era acolo. Adulmecând de mult timp urmele lor. Pătruns neștiut în Zona interzisă, fiindcă el are trăsături umane și ADN uman.

Pentru împlinirea voinței lui Karl, spărsese zidurile care-l țineau captiv la Exon.

Spulberase tot ce-i ridica opreliști și îi nimicise pe cei aflați în calea eliberării sale. Apoi din trupul lui cu aparență umană s-au născut aripi solzoase, ca să-și poată purta, ca o umbră, zborul de prădător.

În negrul nopții, ochii lui au lucit din depărtarea unei păduri întunecate într-o străfulgerare roșie, demonică.

E programat de Karl pentru misiunea de distrugere, iar fata e-o țintă atât de ușoară... În mintea lui, comanda se derulează automat: „Ucide-o! Ucide-o!" Vrea să-i paralizeze voința, să-i cuprindă mintea în cercul de foc ce topește orice gând și să-i spulbere trupul.

Dar Martin „vede" lovitura nimicitoare ce va urma. În mintea lui premoniția întregului scenariu se derulează clar, cu o rapiditate năucitoare, în suprapuneri de secvențe de o violență însângerată.

— Închide ochii, poate să te orbească și din depărtare! Strigă, ca să dejoace intențiile mașinăriei letale.

Iar Eva închide brusc ochii, căci EGIO Centaur urmărește mai întâi să-i prindă de acolo privirea, ca să-i sfredelească retina și să-i șteargă apoi orice urmă de gândire.

— Trebuie să ajungem la stânca spintecată! Șuieră Martin.

Și tinerii aleargă prin ierburile aspre, simțind în spate vârtejul înghețat născut de zborul lui EGIO. Într-o clipă îi va zdrobi, dar iată-i ajunși la stânca neagră, spintecată ca de un fulger în două bucăți. Trupul li se izbește de unul dintre pereții colțuroși, dar

palmele lor sorb puterea pietrei, îngemănând-o cu energiile văzduhului și ale nopții.

— Să-i decuplăm rațiunea! Strigă Eva cu forțe renăscute, devenind „vocea” care înțelege calea scăpării.

Tremurând, cu ochii închiși, cu pulsul în bătăi fără zăgazuri, tinerii își unesc gândirea și ridică spre Centaur palmele încinse.

— Voința noastră ți se opune! Îl înfruntă Eva cu tăria de nesupus a ripostei.

Și-atunci, ca o materializare a dorinței, din palmele lor izvorăște un iureș de săgeți luminoase care-l orbesc, arzându-i circuitele în roiuri de scântei, iar EGIO Centaur, lipsit de puteri, se prăbușește din înălțimea zborului în despicătura stâncii negre.

— Cel creat de om ca să aducă moartea trebuie să piară, poruncește Eva.

Cuvintele ei stârnesc ecouri care vibrează puternic în continuă amplificare, cutremurând adânc temeliile muntelui, iar cerul e inundat de fulgere roșii ce își unesc brațele spre pământ. Șuvoiul lor incandescent lovește necruțător, născând acum între pereții stâncii întunecate o prăpastie adâncă, un gol avid în care Centaur se prăbușește, zdrobindu-se în cădere de ascuțișuri de bolovani. Corpul zdrențuit îi e pătruns de un colț de cremene și eviscerat într-o deșirare a firelor metalice care-i susținuseră viața.

Doar mâna dreaptă, rămasă ridicată, i se tot încleștează repetat ca-n gestul unui rapt spasmodic. Precum dorința de a nu renunța la comanda care-l activase: „Ucide-o! Ucide-o!”

În tăcerea lăsată, vocea lui Martin sună grav:

— Ca să-i întâlnești pe stăpânii Zonei interzise trebuie să meriți. Trebuie să faci dovada că ești egalul forței lor.

Iar Eva înțelege că aceasta a fost Proba. Își desprinde privirea din hăul în care se mistuise Centaur, apoi își întoarce încet chipul, presimțind sosirea unei clipe unice.

Când ridică ochii, aproape orbiră de flăcările torțelor purtate de ei, îi vede: masivi, călare pe cai puternici ce mușcă nervos zăbala. Tăcuți. Înveșmântați în mantii negre, sub care lucesc platoșe grele.

Rostește cu teamă:

— Renegații!

Renegații

Zona interzisă.

E zona în care „Străinii” nu au curaj să pătrundă. Aici e tărâmul celor de temut, al celor ce stăpânesc forța pământului: Renegații!

Dacă le este încălcată voința, pot abate asupra oricui focul sau ploile mari ce rup orice zăgaz. Le e supusă puterea vulcanilor pe care-i trezesc oricând din tăcere. Pot răscoli adâncul în cutremure, pot stârni forța de vârtej a ochiului de uragane. Dar ei, Renegații, nu ucid și nu vatămă. Doar apără frântura asta de lume, pe care vor s-o păstreze neatinsă.

De aceea, la voința Renegaților ia aminte și Athena. Ea știe că aici, în Zona interzisă, nu-i e îngăduit să scormonească în minți, să intervină în destine.

— Oamenii îi resping ca proscriși, până și Cupola se teme de ei!

Fuseseră urcați pe spatele cailor mari, înșeuați cu legături din piei netăbăcite.

Caii calcă greu povârnișuri bolovănoase, scuturând din grumazul arcuit nervos. Coame sălbatice le atârnă până la picioarele cu fuioare de mușchi încordați, terminate cu copite late, puternice.

— „Renegați” i-au numit pământenii, îi dezvăluie Martin. Lumea asta a noastră nu-i înțelege, îi consideră niște ciudățenii.

Dar alții le spuneau vraci, vindecători… Inițiați în practici magice, ei sunt păstrătorii pământului viu, ai pământului-mamă, pe care-l venerează ca pe-o ființă sacră, născătoare și ocrotitoare a vieții.

— Auzisem de ei, dar nu i-am văzut niciodată.

— Nimeni nu i-a mai zărit de mult, îi șoptește Martin secretul. De când s-au retras aici, în Zona interzisă, de unde veghează. Ei vor să țină viu sufletul acestei planete.

Căci Renegații cred în puterea minții curate, libere, și în puterea naturii. Ei știu că natura e dătătoare de viață adevărată și izvor de vindecare. În ea, regăsesc voința Marii Conștiințe, energiile Ei tainice prin care poate reuni părțile într-un tot etern,

cu rosturi și înțelesuri clare.

Sunt acum în grota întunecată, în jurul unui foc mocnit, în care rădăcini de ghimbir sălbatic împrăștie miros iute-acrișor.

Între siluetele lor, așezate-n semicerc pe pământul uscat, Eva îl zărește pe Nayar. N-o mai miră prezența lui, mult mai concretă de astă dată, mult mai clară în trăsături și contururi. Paloarea feței lui Nayar și strălucirile verzui ale mantiei lui contrastează cu fețele întunecate, arse de soare, ale Renegaților, cu platoșele lor grele, pe care lucirile jarului aruncă jocuri schimbătoare de lumini și umbre.

Martin știe aproape de dinainte ce gândește Eva și amândurora le e clară acum sorgintea nepământeană a lui Nayar. Dar nimic nu-i neliniștește, iar ceilalți îl privesc cu firescul unei cunoașteri tăinuite.

— Renegații sunt cu toții Illuri, le dezvăluie Nayar. Au fost cândva discipoli în lumea mea, în lumea de abis a Atlantidei. Au revenit, apoi, ca inițiați și menirea lor e să fie păzitori. Să încerce să prevină moartea, prin proprie voință, a civilizației voastre.

— Întruchipăm puterea acestei lumi, grăiește un glas de fată.

E tânără, are părul lung, bogat, unduit ca niște șuvoaie, și ochi de-un albastru intens.

— Eu sunt Laa – apa, iar el e Umur – focul.

Mâna ei cu degete subțiri ca undele fine arată spre bărbosul roșcat.

— Și Ark – metalul, Kia – lemnul, Nev – piatra, iar ea, cea veșnic senină, e Gaii – pământul.

Chipul lor oglindește trăsăturile elementelor întrupate.

— Iar voi, Străinilor, sunteți văzul și vocea, rostește Gaii, cu un glas în care parcă se-nvolburau suflări de vânt. Împreună ne vom uni voința pentru clipa de răspântie a lumilor!

— Dar acum e vremea odihnei, amână Nayar dezvăluirile. Aveți forțele slăbite, trebuie să vi le refaceți, timpul următorului miez de noapte are nevoie de întreaga voastră putere.

Și Nayar le atinge frunțile, iar intrarea în somn le-a fost ca o cădere într-un adânc.

E un alt ceas de seară. Dormiseră nefiresc de mult și doar ei doi sunt acum în grota cufundată într-o semiobscuritate ce

ascunde contururile.

— Am visat!

Eva tresărise violent, ca și când ar fi revenit dintr-un timp îndepărtat.

— Știu, ți-am văzut visul. Și zbuciumul… rostește șoptit Martin.

— Același cântec disonant de vioară, aceleași culori întunecate… Ce-nseamnă ele și de unde vin?

— Nu te-am trezit, ca să te poți apropia de glasul tăinuit al sângelui tău.

Martin îi mângâie părul scăldat în sudoare. Îmbrățișarea lui e caldă și ocrotitoare, o poate apăra de orice dezvăluire a unui trecut pe care nu-l cunoaște.

— Sunt amintiri care-ți străbat sângele, Eva. Tu porți în tine glasul unei dureri dintr-un timp de dinaintea Noii Ere.

Și, atingându-i tâmpla, i-a dezvăluit chipul acelui trecut, numit „Vremea Cruzimii”, despre care nimeni nu mai amintea, ca și cum tăcerea i-ar fi putut șterge existența.

Cândva, flagelul „Cruzimii” se întinsese perfid, cuprinzând țări, câștigând adepți fanatici, pentru că răul avusese căi ascunse de pătrundere. Se camuflase în ideologii, se erijase în principii, se insinuase în conștiințe, pentru a distorsiona adevărul. Predicând eliminarea celor ce gândeau altfel sau purtau „vina” de a nu se înscrie în tipare irațional croite. Născând lagărele morții cu însemne întunecate.

I-a vorbit apoi despre tânăra violonistă: „O revelație, un geniu!”, cum spuneau toți. Dar redusă și ea la identitatea unui simplu număr scrijelit pe pielea brațului drept. Tânăra violonistă… îndepărtata rudă de sânge a Evei.

A știut când i-a fost hotărât ultimul ceas. Și a început atunci să cânte pentru semeni un recviem disonant, cu arcușul falsând acut pe notele frânte. Încet, ca o retragere a tuturor apelor într-o obârșie, în cântecul ei s-au adunat poveștile tuturora, amintiri, vieți și credințe. Cântecul a fost limpezirea durerii, chemarea unui alt timp care să nu mai îngăduie niciun fel de Cruzime.

Iar Eva înțelege acum că tăcerea poate încerca să șteargă dureri din memoria lumii. Tăcerea e o formă de iertare… Dar sângele poartă, în drumul ascuns al celulelor, amintiri imprimate. Le duce mai departe, prin generații. Și glasul durerii multora purtat în sânge deschide ochiul unui alt fel de

înțelegere, naște la un moment dat, într-un viitor destin, trezirea altor puteri ale simțurilor.

Renegații, însoțiți de Nayar, reveniseră. Întoarcerea lor era semnul apropierii miezului de noapte.

— De aceea tu porți în tine o „voce”. E un dar pe care nu l-ai dorit și care ți-a fost înzecit prin iubire, încheie Martin povestea. Pe când eu am greșit, am vrut să-mi cunosc destinul.

— Cei care fac asta încalcă legile Universului, rostește ca o sentință Nayar. Este mult prea mult față de ceea ce le este îngăduit muritorilor. Marea Conștiință ne ține în orizontul misterului.

A te sumeți împotriva tainei înseamnă moarte timpurie. Și Eva văzuse demult cum chipul lui Martin devenea tot mai clar, cum urmele fine de pe frunte se stingeau pe rând, dezvăluind trăsăturile frumoase ale acestui tânăr atât de aproape de clipa trecerii.

— A sosit vremea, rostește Nayar cu măreția unui început de ritual. Ultimul semn al Cărții așteaptă deslușirea prin mințile voastre. „Timpul”, acest cuvânt e ultima cheie.

Renegații își apropie mâinile, cuprinzându-i în cerc pe cei doi, ca într-o veghe ocrotitoare. Jarul le luminează schimbător fețele și tăcerea e adâncă. În depărtare, se zăresc trupurile întunecate, masive, ale cailor. Au capetele plecate a smerenie și coamele lungi, negre, li se amestecă-n ierburile aspre. Par tăcute duhuri ale nopții, veghind înțelepciunea pământului.

— Străinilor, acum așteptăm glasul vostru, grăiește solemn Umur.

Îngenuncheați în mijlocul cercului de fețe tăcute, cei doi tineri își apropie frunțile. Întunericul pulsează, valuri de unde neștiute îi învăluie într-o rotire tot mai alertă. Cu ochii închiși, ei își deveniseră acum unul altuia gândire.

Iar Martin începe să respire sacadat. În spatele pleoapelor închise, „văzul” interior își dilată pupila, cuprinzând secvențe suprapuse: planete… ființe necunoscute… Marte cu nisipurile lui de foc… lumea adâncă a apelor…

Și-apoi, cu ochii întredeschiși, în ușoare zvâcniri ale trupului, Eva șuieră cu „voce” străină răspunsul:

— „Timpul” înseamnă întoarcerea la matcă… În ceasul morții,

Xara, planeta cu gândire întunecată, va întoarce timpul la începuturi. Acesta-i înțelesul ultimului cuvânt al Cărții!

Când Eva și-a revenit din leșin, o dâră subțire de sânge i se prelingea din nara dreaptă. Umur i-a șters încet chipul cu frunze moi din plante de leac.

Fata le împărtășise care era planul de răzbunare al Xarei: distorsiunea temporală! Când va intra în implozie, planeta vie va genera întoarcerea timpului la origini, sfidând ordinea creată de Marea Conștiință.

— Să înțeleg că timpul va curge înapoi și tot Universul va reveni la viața de acum mii de milenii?

Lui Martin i se păreau cuvinte fără logică.

— În curând nu va mai exista „viață”, avertizează Gaii. Toate civilizațiile vor dispărea. Odată cu retragerea timpului, și ele se vor retrage în matca de gândire a născătoarei de lumi.

— Așa se răzbună Xara, lămurește Nayar, Marea Conștiință i-a refuzat eternitatea, iar ea o sfidează, îi ucide pruncii!

— Mâine în zori, Străina trebuie să urce pe platou, rostește Gaii cu voce poruncitoare. Acolo e Poarta Timpului, acolo trebuie găsită calea salvării!

Însă acum, în puterea nopții, Renegații aveau să murmure rugi pământului, apelor și cerului. Rugi de îmbunare și recunoștință, pentru ca toate să ocrotească ziua ce se va naște.

Iar în lumea din abisuri de ape, neamul lui Nayar își contopise gândurile cu vibrațiile eterne ale Marii Conștiințe. Pentru ca lupta împotriva răspântiei să aibă binecuvântarea Ei.

Măcar până în zori

Rămăseseră singuri.

Și Eva cunoaște înțelesul ultimelor îmbrățișări de acum. Al acestor ultime clipe când, cu mâinile încă tremurând, îi atinge fața. Îi urmărește cu degetele urmele șterse, care-i lăsaseră fruntea neatinsă de nicio umbră a schimbării. Știe care e prețul acestei limpeziri a chipului, știe că, pentru el, timpul își măsoară alert descreșterea.

— Până în zori… măcar până în zori… murmură el speranța de

a-și amâna desprinderea.

Iar ochii Evei sunt plini de lacrimi.

— Atât de puțin?

Ultima stea a nopții avea să se stingă în curând vestind răsăritul.

— Atât de puțin?! Repetă cu suferință adâncă.

Îl încolăcise strâns cu brațele, în dorința de a-l smulge din drumul sorții, ca să-l păstreze alături, revendicat în numele iubirii. De atât timp, mintea lor gândise îngemănat, curgerea atâtor ani clădise între ei legături mai presus de voința oricărei destrămări. Erau acum ca doi copaci care-au crescut împreună unindu-și trunchiurile, contopindu-și rădăcinile, până ce unul altuia și-au devenit sevă.

— Dar Renegații… nu sunt „vindecători”?

Eva se agăța disperat de ultimul gând al salvării.

— Asupra mea nimic nu mai are putere de întoarcere acum. Trebuie să-nțelegi pașii destinului, îi spune încet, sărutând-o pe ochii mari, înlăcrimați.

Ei izbuteau orice cu puterea minții lor, auzeau glasuri tăinuite, deslușeau voințe ascunse ale altor gândiri, dincolo de orizonturi, dar acum erau atât de neputincioși.

— Nu plânge, Eva.

În glasul lui e tremurul unei rugăminți, iar Eva a înțeles că trebuie să-și desfășoare chingile durerii care-i încolăceau mintea, sufletul, trupul. În prima geană de lumină a răsăritului, a încercat să-i cuprindă chipul în priviri. Ca să și-l întipărească pentru totdeauna pe retină, să-l poarte, peste timp, ca talisman al unei uniri mai puternice decât împotrivirea oricărei voințe.

— Sosesc zorile, va trebui să urci spre Poarta Timpului.

— Dar cum voi ști când a sosit clipa? Clipa când te-ai desprins de lume?

— O vei ști… Când vocea din sufletul tău se va stinge, când nu-mi vei mai auzi gândurile, vei înțelege că „aceea” a fost clipa.

Eva se rupe din îmbrățișarea lui. Se îndepărtează, dar întoarce o ultimă privire, în care se oglindește miezul unei speranțe.

— Dacă iubirea ne dă tăria să schimbăm mersul lumilor, de ce nu ne-ar da și-o altă putere? Aceea a revederii noastre?

Și, din nașterea răsăritului, pe trupul ei se răsfrâng primele

raze. Învăluind-o în lumină, ca pe-o zeitate de aur.

Vortexul

În zori, Eva urcă.

E însoțită de Nayar, dar pașii lui nu se frâng în colții treptelor bolovănoase. Pentru că trupul cel adevărat e lungit în nacela din Sala Delphilor. Aici e doar avatarul său și drumul îi e vegheat de ocrotirea neamului atlanților. Dar Eva ostenește, respiră greu. Aerul tare al înălțimilor aproape-i curmă suflarea.

„Urcă, Eva, urcă!”

E vocea celui rămas departe. Îi dă putere bucuria că o mai aude.

Încă nu e pe deplin lumină. Prin ceață, se prevăd trupuri de copaci cu scoarța subțire și netedă. În crengile lor se-ncurcă liane groase, iar unirea coroanelor în baldachine ascunde privirilor cerul.

Eva urcă.

Solul e zgrunțuros, cu plante ierboase încâlcite pe stânci, lungindu-și rădăcinile ieșite din pământ între petice întunecate de mușchi aspru. Eva simte epuizarea, dar continuă urcușul în aerul rece și umed care-i împovărează trupul.

„Nu mai e mult până sus”, îi aude iar glasul.

Și Eva urcă.

Fiecare pas îi pare acum hotarul unei epuizări care-o soarbe, dar gândul că vocea lui încă e clară îi susține voința. Iar Nayar o însoțește tăcut, nu-i e îngăduit s-o ajute. Ea singură trebuie să biruie urcușul.

În ridicarea ceții, bolțile înalte își subțiază întrepătrunderea, iar ieșirea la lumină e aproape. Sus o izbesc în față soarele clar, orbitor, și vântul puternic. Și vede munții înconjurând platoul înalt, arid.

— Voi, pământenii, îi numiți Anzi, șoptește Nayar.

Trupurile lor, născute în trecutul a milioane de ani, adăpostesc clocotul vulcanilor, străjuind podișul precum culmi crenelate de cetăți.

Alături de Renegați, o mulțime tăcută se află aici în așteptare. Sunt pelerini, sosiți din colțuri neștiute ale lumii. Sosiți la

chemarea unei dorințe neînțelese, dar fără putință de a i se fi împotrivit. Sosiți ca o mulțime de gânduri, pentru pregătirea marii clipe ce avea să vină.

„E un loc sacru, aude în minte glasul așteptat, e Tiahuanaco, cel mai puternic vortex temporal al Universului.”

Eva simte cum aici se reunesc energii puternice, forțe neștiute, ce par să vină din toate lumile galaxiilor. Iar centrul platoului de munte e dominat de înălțimea unui imens bloc de piatră.

— Apropie-te, o îndeamnă Nayar, aceasta e Poarta Timpului, aici trebuia să ajungem!

Poarta enormă are forma unei arcade. Pe rotundul ei sunt incrustate chipuri și Eva le recunoaște: reptile de foc, ființe înaripate („călătorii printre stele”, gândește), fata frumoasă cu trup de reptilă, părul de flăcări și ochi ca malahitul…

— Totul, totul e scris aici… totul era știut dinainte… șoptește uimită.

„Privește mai bine!”: e glasul lui Martin și sufletul ei se bucură că încă-l mai aude.

Și atunci zărește șirurile nesfârșite de cifre, scrise mărunt în piatră, ca un răboj al anilor și-al zilelor lumii.

— Un calendar străvechi… înțelege Eva.

Dar brusc simte încolăcirea spaimei: din frontispiciul calendarului astral izvorăște o dâră de sânge! O urmărește cum se prelinge gros, aidoma unui un șarpe, până ajunge la ziua de acum, înconjurând-o cu un cerc roșu, ca o prevestire a unui cataclism. Și apoi, vede îngrozită cum toate cifrele anilor viitori se șterg de pe trupul pietrei.

— Timpul, confirmă Nayar gândurile ei de spaimă, ștergerea vremii viitoare e semn că aceasta e ziua morții Xarei!

Și Nayar așază palma pe fruntea fetei, spunându-i grav:

— Acum vei ști ce-ai de făcut!

— Alertă: „monada” a intrat în legătură cu mine. Îmi trimite rugăminți!

Membrii Cupolei reuniseră coordonatorii forțelor terestre, aeriene și maritime în sala Sanctuarului. Le era clar că intensele emisii energetice detectate în spațiul cosmic, vibrațiile cu amplitudini nefirești izvorâte din adâncul apelor, toate confirmau iminența unui pericol major.

— Monada îmi trimite rugăminți! Repetă ultimativ Athena.

— Deci ajungem tot la recompense, deduce Generalul.

— Exclus, sunt mesaje de alertă. Fata ne îndeamnă să preluăm urgent imagini prin Stația Orbitală a Federației!

— Ce are fata asta în cap? Exclamă uimit coordonatorul forțelor aeriene.

— M-a lăsat să-i accesez gândurile, iar Faceit a certificat nivel maxim de adevăr. Acum știu tot despre ea și ce se va întâmpla cu noi. Xara, o planetă din Constelația Șerpilor, va intra în implozie și va ucide lumile Universului, prin distorsiune temporală.

Când porți responsabilitatea lumii tale, nu ai timp de mirări și Cupola acționează în ordine scurte, mobilizări, anticipări de acțiuni pentru contracararea acestei situații de criză. Iar imaginea redată de Stația Orbitală a Federației se rotește acum în holograma enormă, terifiantă. Acolo, în Constelația Șerpilor, planeta, dilatată enorm, se transformase deja într-un imens vârtej arzând.

— Care e dorința fetei? Întreabă înspăimântat Comandorul.

— Vrea să captez forța gândirii tuturor pământenilor. Reunirea gândirii întregii omeniri poate afla calea prin care distorsiunea temporală să nu ucidă civilizațiile.

Era clipa unui major pericol, dar și cea a unei depline măreții. Căci, prin cuvintele ei, Athena recunoștea cu supunere cel mai important adevăr: gândirea umanității are supremație în fața oricărei creații artificiale.

Și atunci ea unește firele lor de rațiuni, iubiri și credințe într-o unică dorință de salvare, chemând puterea voinței celor mulți s-o îndrume!

Pentru întâia dată, inelele ei învolburează întrebări și rugăminți, contopite într-un iureș scormonitor, căutând răspunsul pentru biruirea răspântiei.

În timpul ăsta Lisa e în atelier pictând c-un fel de înverșunare oarbă.

Așterne pe pânze iar și iar aceleași contururi: rotundul lui Marte, de un roșu de foc, luminând viu, și apoi alte planete în culori estompate, ce par cuprinse de un abur al încremenirii.

Însă, deodată, pânza se rupe, sfâșiată de o mână nevăzută,

despărțind globul înflăcărat de celelalte corpuri cerești, ca o despicare de planuri.

Dar Lisa nu-și mai pune întrebări, nu se oprește din lucru. Are încredere în cuvintele lui Conrad: „Toate semnele se vor reuni la timpul potrivit într-un înțeles din a cărui alcătuire suntem deja parte.” Și Lisa așterne în continuare pe alte pânze semnele astea venite dintr-o lume ascunsă. Pentru că simte: undeva, creierul bionic al Athenei le absoarbe, le transformă în sensuri.

Simte cum Athena dobândește o forță incredibilă, reunind, ca într-o magmă, minte lângă minte, gândiri și voințe de neoprit.

Cu ochii închiși, Eva știe că i-au fost înțelese îndemnurile.

Dar, deodată, vede cum locul începe să fie învăluit, cu repeziciunea pericolului, în vâltoarea unor energii stranii.

— Aceasta e clipa! Rostesc Renegații, care cunosc glasul pământului.

Cu privirea cuprinsă de spaimă, Eva își îndreaptă gândul către Athena, devenind pentru ea „vocea”. Îi înțelege răspunsul și-l rostește cu toată forța glasului ei, trimițându-și cuvintele să străpungă întinderile:

— „Timpul” trebuie să-și despice trupul, să aibă două măsuri! Aceasta e calea salvării!

Dar cerul se întunecă, soarele este orbit de-o eclipsă de neguri, iar valuri de timp, ca gigantice maree, își încep retragerea înspre origini.

— Timpul trebuie să curgă milenii înapoi doar pentru Marte! Pentru neamul pierdut în rătăcire să redevină cămin cu văzduh limpede și ape bogate. Dar pentru celelalte neamuri din galaxii, îi cerem Timpului să se oprească acum, să nu le prindă în sorbirea lui spre trecut!

Eva ridică brațele spre cerul negru. Valuri izbitoare de vânt o cuprind, înlănțuind-o în trombe întunecate, potrivnice, dar ea strigă spre înalt, ca o sfidare a Xarei:

— Iată, noi suntem tăria vieții: îi cerem timpului să-și despice trupul în două măsuri!

Și, ascultându-i glasul, din corpul de colos al Athenei țâșnește un șuvoi puternic de lumină. Își poartă viteza năucitoare către Xara, spărgând granițe de galaxii, sfredelind Universul, răspândind strălucirea lui în noaptea cosmică.

Ajunsă departe, în Constelația Șerpilor, lumina înfășoară planeta în fâșii orbitoare, îngenunchindu-i gândirea, făcând-o să se supună dorinței pământenilor: căci nimic nu-i mai presus de voința de viață a lumilor.

Iar în ultimele clipe de dinaintea imploziei, Xara oprește timpul pentru întregul Univers, ca să nu-l atingă schimbarea. Dar pentru Marte, îl dezleagă să curgă în iureș spre trecut. Învinsă, planeta se chircește apoi cât un grăunte de nisip, iar vârtejul unei găuri negre o soarbe în neant.

Și, doar pentru câteva clipe, timpul are trupul despicat în două fâșii.

Într-una, timpul curge înapoi cu iuțeala gândului.

Acolo, pe Marte, nisipurile roșii ca focul își retrag rugina sticloasă și chipul planetei redevine fertil, brăzdat de albii mari cu ape albastre, iar vulcanii își renasc clocotul înflăcărat al lavei. Rocile se desprind de pe trupul lui Olympus, prăvălindu-se în sfărâmări și, din dezgolirea lui, se reînalță templul începutului de lumi, sprijinit pe enorme coloane de malahit.

Iar reptilele de flăcări, eliberate de voința lui Okdar și a Xarei, trec prin porți stelare, căutându-și căminul pierdut. Chemate spre Marte de foc, prin glasul puternic al Orianei, marea lor preoteasă.

Dar aici, pe Pământ, fâșia de timp își oprește cursul și secundele stau suspendate în nemișcare. Iar pe ochii mari ai Evei, se oglindește înghețarea mută ce cuprinde totul. Zborul vulturilor rămâne ancorat în văzduh, destrămarea vântului e împietrită în falii albastre, curgerea torentelor se curmă în sculptarea încremenirii.

Apoi, după aceste câteva secunde înghețate, timpul își unește din nou trupul, reluându-și cursul firesc și totul se reașază în matca limpede a revenirii. Ca la deșteptarea dintr-un vis. Cerul își recapătă lumina, se văd iar rotiri de păsări în aerul clar. Pe calendarul astral de pe platoul muntelui, dâra de sânge e ștearsă și-n locul ei e așternută scrierea unor șiruri noi de ani. Sunt anii viitori ai Terrei.

Însă Eva nu ascultă sunetele renăscute ale lumii ei. Mai

presus de orice, ea vrea să audă acum glasul celui rămas departe.

Dar nu-i mai prinde înțelesul niciunui cuvânt.

Nu va mai lua în derâdere

Coborâșul i se pare o veșnicie.

Pașii o poartă singuri prin povârnișuri fără cărare, crengi tăioase îi biciuiesc fața. Picioarele i se împiedică în ierburi încâlcite.

Iar gândul ei caută să mai prindă o șoaptă. Până și un murmur slab, nedeslușit, i-ar fi fost de ajuns.

În grotă, vederea trupului lungit n-o înfioară. Pentru că nu vrea să îl știe așa, o să-și impună voința asta, cu orice preț.

„Renegații sunt vindecători. Savanții Cupolei au încercat mereu să le afle secretul sângelui. Renegații îmi vor asculta dorința, ei pot să vindece totul."

— Însă nu o fac decât atunci când cred că fapta e dreaptă. Sângele lor nu are putere fără acest adevăr, răspunde Nayar. Pe când Străinul a încălcat legile firii și nu poate fi iertat. Trebuie să-și poarte destinul.

Și Renegații o înconjoară acum, cu tăcerea refuzului.

— Dar noi doi suntem contopiți în gândire, noi suntem „monada"! Gândirea ne-a unit demult și destinul.

Iar Gaii vede cum ochii fetei par să își tulbure privirea, ca de-o chemare a unei căderi spre un adânc mâlos.

— Cunoști ce preț are dorința ta? Întreabă întunecat Umur. Vei plăti prețul prin trei pierderi.

— Sângele nostru îți poate îndeplini doar o singură dată rugămintea. Iar acum tu nu o faci pentru tine, irosești acest dar pentru altul. Nicicând nu vei mai putea cere o minune pentru propria viață. Aceasta e prima ta pierdere. Le accepți și pe celelalte?

Eva încuviințează prin plecarea capului. Iar gândul ei încearcă să afle care sunt „celelalte". Dar caută zadarnic. Și înțelege, din clipa încuviințării, că plătise deja și cel de-al doilea tribut: nu mai era „vocea". Nu mai putea rosti înțelesul ascuns al cuvintelor.

Ascuțișul pumnalului trece peste căușul palmelor drepte și picuri de sânge își unesc puterea în bolul negru din lut. Umur înmoaie colțul de pânză aspră în scobitura lui adâncă. Umezește apoi buzele Străinului.

Demult, Evei i se părea de neînțeles dorința oamenilor de-a aștepta o minune. Însă acum știe că, dacă ai stat vreodată în apropierea unui sfârșit, nu mai iei în derâdere această dorință.

Dar corpul lui Martin parcă alungă treptat acea îngreunare a neființei. Mâna tresare și Eva i-o prinde. Îi simte însă retragerea scurtă, ca de frica atingerii necunoscutului. Și, în cele din urmă, ochii lui se deschid, privind-o ca pe un străin.

Iar Eva pricepe acum care a fost și cea de-a treia pierdere.

El stă în tăcere pe colțul acesta de stâncă și urmărește în depărtare contururile unei lumi pe care va trebui s-o redescopere. Iar Eva i se așază alături, înțelegând privirea neîncrezătoare a celui care își uitase trecutul.

Și, chiar dacă între ei este acum doar această liniște, ea știe că va avea puterea să-l învețe totul de la capăt. Îl va învăța nume de oameni și lucruri, pași, gânduri, vorbe sau tăceri, atingeri, sentimente...

O va face încet, cu gesturi mici și prudente, în acceptări și respingeri, cu timp și răbdare.

Pentru că iubirea are blândețea răbdării.